

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

186

மார்ச்சு 2022

100/-

ஆயுசி

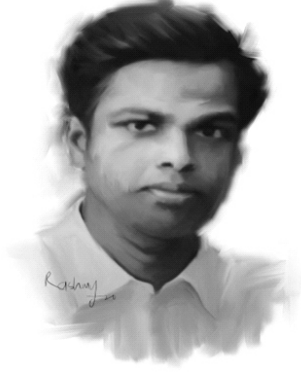
புரதம ஓசர்யர் : க.புரணீதரன்

கந்தையா பத்மான்ந்தன்
விமல் பரம்
பொன்.புத்திசிகாமணி
கஸ்ஸாலி அஷ்டம்ஸ்
சி.ஜெய்சங்கர்
பொத்துவில் இஸ்மட்
சங்கரி சிவகணேசன்
வனஜா நடராசா
பிரம்மியா
ஏஞ்சல்
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
ஈழக்கவி
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா
பாஸ்கரன் சுமன்
உயிரோவியன்
கோகிலா மகேந்திரன்
சபா.தனுஜன்
ரஞ்ஜனி சுப்பிரமணியம்
கலாநிதி எஸ்.ஜெபநேசன்
கனிவுமதி

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

சிறுகதைகள்

- காரைக்கவி கந்தையா பத்மான்ந்தன் - 11
விமல் பரம் - 16
பொன்.புத்திசிகாமணி - 25
கஸ்ஸாலி அஷ்டம்ஸ் - 30

கவிதைகள்

- சி.ஜெயசங்கர் - 10
பொத்துவில் இஸ்மட் - 20
சங்கரி சிவகணேசன் - 24
வனஜா நடராஜா - 29
பிரம்மியா - 35
ஜேன்சலா வைத்தியாம்பிள்ளை - 38
மதுராந்தகன் - 40

நூல் விமர்சனம்

- சபா.தனுஜன் - 28
ரஞ்சனி சுப்ரமணியம் - 33
கலாநிதி எஸ்.ஜெபநேசன் - 39

உள் ஓவியங்கள்

கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்

மஹாகவியும் தேரும் திங்களும்

ஈழக்கவி - 03

கலையாக்கமும் ஊடு நிகழ்த்துகையும்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா - 14

சிலப்பதிகாரம் : எடுத்துரைப்பின் அழகியல்
பாஸ்கரன் சுமன் - 21

உயிரோவியன் பக்கம்... 2 - 33

குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே... - 11
கோகிலா மகேந்திரன் - 36

ஜீவநதி

2022 மார்கழி இதழ் - 186

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவய்யந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணத்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=

வெளிநாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,
Kalaiahram ,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- யாரதிதாசன்-

மீண்டும் ஒரு சிறப்பிதழ்

2022 ஆம் ஆண்டு முதல் ஜீவநதி மாதாந்தம் இரண்டு இதழ்களைப் பிரசுரித்து ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கும், ஆவணப்படுத்தலிற்கும் தன்னாலான பங்களிப்பை நல்கியுள்ளது. வழமையாக வெளி வருகின்ற இதழ்களுடன் சோ.பத்மநாதன், திக்குவல்லை கமால், யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், சீமான் பத்திநாதன், தம்பிஜயா தேவதாஸ், தாமரைச்செல்வி, குப்பிழான் ஐ.சண்முகன், மண்டூர் அசோகா, குந்தவை, க.தணிகாசலம், த.கலாமணி, ச.முருகானந்தன் ஆகியோரது இலக்கியப் பணிகளை ஆவணப்படுத்தும் நோக்கோடு சிறப்பிதழ்கள் வெளியிடப்பட்டன. தொடர்ந்து 2023 இலும் 12 ஆளுமைச் சிறப்பிதழ்கள் மாதாந்தம் வெளியாகும் என்பதை வாசகர்களுக்கு அறியத் தருவதுடன் இன்னொரு நற்செய்தியையும் வாசகர்களுக்கு தெரிவிப்பதில் மகிழ்வடைகின்றேன். மாதாந்தம் இரண்டு இதழ்கள் வெளியான ஜீவநதி 2023 இல் மாதாந்தம் மூன்று இதழ்களை வெளியிடவுள்ளது. மூன்றாவது இதழ் ஆவணச் சிறப்பிதழாக மலரவுள்ளது. மூன்றாவது இதழ் சந்தாவுக்குள் அடக்கப்படமாட்டாது. அதனை விரும்பியோர் பெற்றுக்கொள்ளலாம். எமது நோக்கம் முடிந்தளவு விரைவாக எம்மாலான இலக்கிய பணியை செய்து முடிக்க வேண்டும் என்பதே. காலம் விரைவாக கடந்து கொண்டிருக்கின்றது. எம்முடைய பண்பாடுகள், ஒழுக்கங்கள், பாரம்பரியங்கள், ஆவணங்கள் ஏதோவொரு வகையில் நாளுக்கு நாள் அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை நாம் அவதானிக்கின்றோம். அந்த வகையில் முடிந்த விடயங்களை ஆவணப்படுத்தி விடவேண்டும் என்ற அவாவின் காரணமாக மூன்றாவது இதழும் மாதாந்தம் பிரசுரிக்கவுள்ளது. யாரையும் கட்டாயப்படுத்தி இதழை வாங்கச் சொல்லி நாம் வற்புறுத்தமாட்டோம். தங்கள் தேவைக்கு, வாசிப்புக்கு ஏற்றவகையில் தேவை கருதி வாங்குங்கள். அதிக பொருளாதார நெருக்கடிகளை சந்தித்த பத்திரிகை என்றால் ஜீவநதியை குறிப்பிடலாம். இருந்தாலும் எனது தளராத மனத்தாலும் நண்பர்கள் சிலரின் சிறு உதவிகளாலும், வாசகர்கள் எழுத்தாளர்கள் ஜீவநதி மீது கொண்ட நம்பிக்கை காரணமாகவுமே 15 ஆண்டுகளாக ஜீவநதி தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. பிறக்கப்போகின்ற ஆண்டு அனைவருக்கும் நன்மை கிடைக்க இறைவனை வேண்டி வாழ்த்துகின்றேன்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்றபணியில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழவன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

மஹாகவியும் தேரும் திங்களும்

■ ஈழக்கவி

“மேன்மைக் குணங்களின்
பாண்டமாய் வாழ்ந்தோன்

பலரைத் தன் அன்பினால்
கட்டி இணைக்கும்
கனிந்த இருதயத்தைப்
பெற்றோன்.

மனித இனம் பெற்ற பேறாகத்
தற்கால வாழ்வைத்
தனது கவிதைகளில்
சித்திரித்து வைத்த
சிறந்த பெருங்கவிஞன்

இந்த நூற்றாண்டின்
இடைநடுவில் வாழ்ந்திருந்த
மாகவி.

ஆம், நீல
மரணப் பெருந்தீயில்
சாம்பராய் விட்டாய்.
உன்னுடைய சாம்பல்
அச்சாம்பல் திடலில்
தனித்துத் தெரியவில்லை...

(அழியா நிழல்கள்; 1982: 58, 59).

மஹாகவியின் மரணம் (1971.06.20) எழுப்பிய துயர் அலைகளில் நனைந்த ஈரத்தில், கவிஞர் எம்.ஏ.நுஃமான் வடித்த “நான் வளர்ந்த கருப்பை” என்ற கவிதையின் சில வரிகள் இவை. “1955 எழுத்துலகில் குறுநடை தொடங்கிய காலம். புதுமைலோலன், வரதர் இருவரும் ஆசிரியராக இருந்து தொடங்கிய ஆனந்தன் சஞ்சிகையில் எனக்கும் ஒரு சிறு பங்களிப்பு. அடிக் கடி அச்சகம் போக வேண்டும். அப்போதுதான் வரதரால் “மஹாகவி” அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார். அப்போது மிக மெலிந்த, உயரமான, நிறம் குறைந்த தோற்றம்; அரை குறைச் சிரிப்பு; பவ்வியமான தலையாட்டல்; அசிரத்தை யான பார்வை; என்னுள் “ஓஹோ”

என்ற அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்கவில்லை. ஆனால் இப்போதோ நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கிறது. ஆஹா வாழ்ந்த காலத்துள் இத்தனை சிறப்பானவற்றையாராலும் செய்ய முடியுமா எனும் மலைப்பு... ஆழமான உணர்வு. மனித நேயம். வாழ்க்கையின் மீது நம்பிக்கையும் பிடிப்பும். சமூகத்தில் வரும் எதிர்ப்புகள், எதிர்பார்ப்புகள். தோல்விகள் எல்லாம் இயல்பானவை; அவற்றிற்கு எதிர்நீச்சல் போடுவதும் இயல்பானதே எனும் உள்ளச் சமநிலை. இவைதான் மஹாகவி என்பது அனுபவரீதியான உண்மை” (காலம் 7; கனடா; 1993: 2, 3). மஹாகவி பற்றிய அனுபவ நிகழ்வுகளின் உந்தலை இவ்வாறான உணர்வுப் படிமங்களாக குறமகள் சித்திரித்துள்ளார். எம்.ஏ.நுஃமான், குறமகள் ஆகியோரின் அனுபவப் பதிவைகள் மஹாகவி ஒரு மகத்துவம் மிக்க கவி ஆளுமை என்பதனை நிதர்சனமாக்குகின்றன.

யார் இந்த மஹாகவி?

து.உருத்திரமூர்த்தியின் புனைப்பெயர் மஹாகவி. இவர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அளவெட்டி என்னும் கிராமத்தில் 1927.01.09 இல் பிறந்தார். சிறந்த நாஸ்வர இசைக்கலைஞர் துரைசாமி இவரது தந்தை. அரச எழுது வினைஞராகச் சேர்ந்து பின்னர் இலங்கை நிர்வாக சேவையில் உயர் அதிகாரியாகக் கடமையாற்றினார். மஹாகவி தன்னுடைய பதினான்காவது வயதில் கவிதை எழுத ஆரம்பித்தார். தனது பதினாறாம், பதினேழாம் வயதுகளில் அவர் எழுதிய கவிதைகளை வானகம், புரட்சி, கவிக்கன்னி, ஆரம் ஆகிய

தலைப்புகளில் நான்கு கையெழுத்துக் கவிதை நூல்களாக அவர் தொகுத்துள்ளார். அரும்பும் காலத்திலேயே அவரிடம் தனித்துவமான கவிதைப் போக்குகள் அமைந்திருந்தன என்பதை அத்தொகுப்புகளில் இருந்து நாம் காணமுடியும் என பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் குறிப்பிடுகின்றார். 1943இல் இருந்து மஹாகவியின் கவிதைகள் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகத் தொடங்கின. கிராம ஊழியன், மறுமலர்ச்சி, ஈழகேசரி, ஆனந்தன் முதலான பத்திரிகைகளில் அவரது ஆரம்பமாகக் கவிதைகள் பிரசுரமாயின. ஆரம்ப காலத்தில் சில சிறுகதைகளும் எழுதியுள்ளார். ஈழத்தில் முதலாவது கவிதை ஏடான “தேன்மொழி” (1955-1956) இன் இணையாசிரியராகவும் பணிபுரிந்துள்ளார். ஏராளமான கவிதைகள், ஐந்து காவியங்கள், மூன்று மேடைப்பா நாடகங்கள், சுமார் பத்து வானொலிப் பா நாடகங்கள் என்று அவர் தமிழ்க் கவிதையை வளப்படுத்தி வந்துள்ளார்.

1940களில் உருவாகிய ஈழத்து நவீன கவிதையின் முதலாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த மஹாகவி, மரணிக்கும் (1971) வரை சுமார் முப்பது வருடங்கள் இடையூராக கவிதைகள் எழுதிவந்துள்ளார். 1950களில் முதிர்ச்சியடைந்து 1960களில் தனது உச்சநிலையை அடைந்தவர் அவர். வள்ளி (1955), குறும்பா (1966), கண்மணியாள் கதை (1968), கோடை (1970), ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம் (1971), வீடும் வெளியும் (1973), இரண்டு காவியங்கள் (1974), புதியதொரு வீடு (1999), மஹாகவியின் ஆறு காவியங்கள் முதலியன அவரது நூல்களாகும். அண்மையில் “ஜீவநதி” பதிப்பகம் மஹாகவியின் படைப்புக்கள் அனைத்தையும் மூன்று பெருநூல்களாக வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது. இம்மூன்று நூல்களினதும் பதிப்பாசிரியர் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான்.

இன்னவைதாம் கவி எழுத
ஏற்ற பொருள் என்று. பிறர்
சொன்னவற்றை நீர் திருப்பிச்
சொல்லாதீர்! சோலை, கடல்
மின்னல், முகில், தென்றலினை
மறவாங்கள்! மீந்திருக்கும்
இன்னல், உழைப்பு, ஏழ்மை, உயர்வு
என்பவற்றைப் பாடுங்கள்.

என்று எழுதினார். “நிகழ்காலச் செய்திகளையும், பிரச்சினைகளையும், கவிதைகளில் ஆண்டு அதனை இன்றைய யுகத்திற்கு இழுத்துவரல் அவசியமாகும்; என்று மஹாகவி எழுதினார்.

இன்றைய காலத்திருக்கும் மனிதர்கள்
இன்றைய காலத்தியங்கும் நோக்குகள்
இன்றைய காலத்திழப்புகள் எதிர்ப்புகள்
இன்றைய காலத்திக்கட்டுக்கள்

ஆகியவையே கவிதைகளில் இடம்பெற வேண்டும் என்றும் அவர் சொன்னார். “கேட்டலுத்த சொற்றொடரில் கேட்டலுத்த செய்திகளைப் போட்டுக் கொடுத்தால் தான் போற்றிடுவார்! என்ற போதிலும் புதிய உள்ளடக்கத்தைப் புதிய பாணியில் அவர் கையாண்டார் (பார்க்க, “ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்”; 1971:3).

“ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, மகாகவி ஆகியவர்களின் பணிகள் மிக முக்கியமானவை. நவீன

பார்வை அங்கு பரவுவதற்கு இவர்கள் எழுத்துக்கள் முக்கிய காரணம்” என தமிழக எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமி குறிப்பிடுகின்றார் (“விரிவும் ஆழமும் தேடி”; 1998: 92). “பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி ஆகியோர் தம்முடைய விமர்சன ஆய்வுகள் மூலம் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தை நவீனமயப்படுத்த முயன்றவர்கள். ஆனால் மகாகவி ஒரு கவிஞர். இவரது நவீன பார்வை கவிதைகள் மூலமாகவே முகிழ்த்தது. எனவே, ஈழத்திலக்கியத்தில் நவீனத்துவம் தோன்ற மஹாகவியின் கவிதைகள் “மூலமாக” இருந்துள்ளன. “மகாகவி பாரதி, பாரதிதாசனுக்குப்பின் நவீன கவிதையைப் புதிய தளத்துக்கு இட்டுச் சென்றவர் மகாகவியே” என கலாநிதி துரை மனோகரன் “இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி” (1997: 128) என்ற நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். “கவிதைத் துறையிலே தமிழ்நாட்டை விட எமது சாதனை விதந்துரைக்கக் கூடியது. பாரதிக்குப் பின்னர் தோன்றிய ஆற்றல் மிக்க கவிஞர், ஈழத்து மகாகவிதான்” (அலை 25; 1985: 777).

“மஹாகவியின் எழுத்துக்கள் படைப்பில் முழுமை கண்டவை” எனக்குறிப்பிடும் கவிஞர் சிற்பி, மஹாகவியை பின்வருமாறு மதிப்பிடுகின்றார்: “தமிழ்க் கவிதைக்கு மடை மாற்றம் தந்த பாரதிக்கும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொண்ட புதுக் கவிதைக்கும் இடையில் சுயம்புவான அடையாளங்களோடு தன் மகத்துவத்தைப் புலப்படுத்தியவர் மஹாகவி. தமிழகத்துக் கவிதையில் மரபு வடிவங்கள் புயலில் விழுந்த பனங்காடு போல் சாய்ந்து கிடந்த ஒரு தருணத்தில் ஈழத்தில் அகவலும், கட்டளைக் கலித்துறையும், வெண்பாவும் புத்துயிர் தரித்து உலாவியமைக்கு மஹாகவியும், முருகையனும், நீலா வணனும் மிக முக்கியமான பங்களிப்பை நிகழ்த்தியதே காரணம். சங்கத் தமிழ்க் கவிதையின் இயல்பான நீரோட்ட நடைமையே மஹாகவி தம் வசப்படுத்திக் கொண்டார். பாரதி கவிதையின் எளிமை கலந்த தெளிவை அதனுடன் கலந்தார். அலை அலையாக ஏறி இறங்கும் வாழ்க்கையில் ஒரு பூம்படகாகக் கவிதையை மிதக்க விட்டார். அதன் மெல்லிய அசைவில் இசையையும் தாள கதியையும் இனம் காணும்படி செய்தார். வானத்தையும், பூமியையும் ஏறிட்டுப் பார்த்து ஒரு தத்துவ தரிசனத்தை கனக்கக் கனக்க முன்வைக்காமல், சாரரத்திரையினூடே தெரியும் நந்தவனம் போல், மெல்லிய காற்றில் அதிரும் வீணைத்தந்திபோல் தத்துவங்களை உணர வைத்தார். நாற்பத்து நான்கு ஆண்டுகளே வாழ்ந்த மஹாகவி பாரதிக்குப் பின்தோன்றி, பாரதி மரபைச் செழுமைப்படுத்திப் புதிய எல்லைகளை நோக்கி நகர்த்திய பெருங்கவி என்பதில் இரண்டாம் கருத்துக்குச் சற்றும் இடமில்லை. தமிழகத்துப் புதுக்கவிதை பாதை மாறிப் பயணம் போய்விட்ட நிலையிலும் ஈழத்தின் நவீன கவிதை மரபுச் சாயலும், புதிய தேட்டமும், பேச்சோசை அழகும், வையப்பொருள்கள் அனைத்தையும் வாரி விழுங்கும் வல்லமையும் கொண்டு இன்று கம்பீரமாகப் பவனி வருவதற்குத் தடம் அமைத்தவர்களில் முதல் இடம் மஹாகவிக்கு உண்டு” (இணையம்).

பாரதியும், பாரதி வழிவந்தவர்களில் சிறந்தவர்கள் என்று போற்றப்படுபவர்களும் பிரதான மாகக் கருத்துக்களையே முதன்மைப்படுத்தினார்கள். அதனால் அவர்களது கலையாக்க நெறி ஓசை, சொல்லாட்சி, உவமை போன்ற அலங்காரச் சிறப்புகளை

அடிப்படையாகக் கொண்ட “செவிப்புலக் கலையாக்க” மாகவே உள்ளது. அதன் எதிர்வினைவாகத் தோன்றிய ந.பிச்சமுர்த்தி வழிவந்த புதுக்கவிதையாளர்களும் கருத்துக்களையே முதன்மைப்படுத்தி, ஓசைக்குப் பதிலாக குறியீட்டுப் படிமக்கலை முறை ஒன்றை வளர்த்தார்கள். அவர்கள் “அன்றாட நிகழ்ச்சி அனுபவங்களின் அடியான யதார்த்தத்தில்” நிலை கொள்ளாது, அதிலிருந்து பெறும் கருத்துக்களையே முதன்மையாக வைத்து கருத்துச் சூக்குமத்தையே கலையாக்கமாகவும் கொண்டார்கள்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நாயக்கர் கால (கி.பி. 14 நூற்றாண்டு தொடக்கம் 18ஆம் நூற்றாண்டு வரை) இலக்கியங்கள் அத்தீத கற்பனை, சொல் அலங்காரம், ஓசைச் சிறப்பு, சொல்லடுக்கு, சந்தச் சிறப்பு, சிலேடை முதலானவற்றுடன் யமகம், திரிபு, மடக்கு, சித்திரக்கவி போன்ற சொற்சிறப்புள்ள செய்யுட்கள் கொண்டவையாக அமைந்திருந்தன. அதுபோல இக்கால தமிழக புதுக்கவிதைகள் அத்தீத தனி மனிதச் சார்பு, தூக்குமம் (Abstract) புனைவியல் பாங்கு என்பவற்றுடன் படிமம், குறியீடு கொண்டவையாகவும் அமைந்திருந்தன. “பிச்சமுர்த்தி போன்ற மிகச் சிலர் அதில் ஓரளவு வெற்றி கண்டபோதிலும் பெரும்பாலும் அவர்களது படைப்புக்கள் புதிர்களாகவும் நொடிகளாகவும் வளர்ச்சியுற்று நவீன நாயக்கர் காலம் ஒன்றைத் தோற்றுவித்துள்ளன” என பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் எழுதுகின்றார் (1971: 5).

ஆனால் மஹாகவி கருத்துக்களை முதன்மைப் படுத்தாது கருத்துக்களின் ஊற்றுக்கண்ணாக இருக்கும் அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை முதன்மைப்படுத்தினார். நிகழ்வுகளை அதன் உயிர்த் தன்மையுடன் சொல்களில் சித்திரித்தார். சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் மொழியில் சொல்வதானால், மகாகவி கருத்து நிலைக்கு உட்படாமல் திடமான, மென்மையான, யதார்த்தமான அன்றாட நிகழ்ச்சி அனுபவங்களில் கால்குத்தி நின்றார். இதுவே, தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் வேறெங்கும் காண முடியாத அவருடைய தன்மைப்பாடு ஆகும். அதனால் அவரது கலைநெறி காலம், களம், நிகழ்வு ஆகியவற்றின் ஒருங்கியைப் பெற்ற “கட்புலக் கலைநெறி”யாக உள்ளது. இக்கலை நெறி சங்ககாலக் கவிதைகளுக்குப் பின்னர் மகாகவியிடமே தற்காலத்துக்கு ஏற்றவகையில் முழுவடிவம் பெற்றுள்ளது எனலாம்.

சங்ககாலத்துக் கவிதைகளை வாசித்து ஒருவர் உணர்ச்சி வசப்பட இயலாது. ஆனால் அவன் ஆழ்ந்த உணர்வினுள் ஆழமுடியும். கட்புலப் படிமங்களினூடாக அங்கு உணர்வு பரிவர்த்தனை செய்யப்படுவதே இதற்குக் காரணமாகும். எடுத்துக்காட்டாக “குறுந்தொகை”யில் இடம் பெறுகின்ற சங்க அகத்திணைப் பாடல் வரிகளைப் பார்ப்போம்.

வேரல் வேலி வலர்க்கோட்பலவின்
சாரல் நாட! செவ்வியை ஆகுமதி!
யார் அஃது அறிந்திசினோரே, சாரல்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு இவள்
உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே

(கபிலர்; குறுந்தொகை:18; திணை - குறிஞ்சி)
காதலும் காதலியும் அன்புகொண்டு பழகியும் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் வாழும் நிலையில், காதலியின்

தோழி அவளுடைய நன்மை கருதி, காதலனிடம் கூறும் அறிவுரை இதில் உள்ளது. மலைச்சாரலின் இயற்கை வருணனை இதில் அமைந்துள்ளது. காதலியின் களவொழுக்கத்தில் காதல் தாங்க முடியாத சமைபோன்றது என்ற கருத்தும் பெரிய பழாப்பழத்தைத் தாங்கும் சிறிய கிளை பற்றிய உவமையால் விளங்குகிறது. இவ்வாறே திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் களவொழுக்கமாக வாழ்தல் உயிர்வாழ்க்கைக்குத் துன்பமானது என்ற குறிப்பும் உள்ளது. இயற்கை வருணனையில் உள்ள வேர்ப்பலா நல்ல அறிவுரையைக் குறிப்பால் புலப்படுத்துகிறது.

எவ்வளவு பெரிய பலாப்பழமாக இருந்தாலும் வேரில் காய்த்துப் பழுத்தால், வேருக்கு ஒருவகைச் சமையுமில்லை; இடையுறும் இல்லை. அதுபோல் திருமணம் செய்துகொண்டு ஊரார் அறிய இல்லறம் நடத்தினால், காதல் தாங்கக் கூடியதாகும்; துன்பமற்றதாகும் என்ற குறிப்பினால் விரைவில் திருமணம் செய்து கொண்டு இவளைக் காப்பாற்று என்ற அறிவுரை அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள ஆயிரத்து எண்ணூற்றுக்கு மேற்பட்ட பாட்டுக்கள் இந்தப் போக்கில் அமைந்துள்ளன. அவை எல்லாம் காதலி, காதலன், தோழி, தாய் முதலானவர்களில் யாரேனும் ஒருவர் கூறும் கூற்றாக நாடகப் போக்கில் அமைந்துள்ளன (மு.வரதராசன்; “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு;” 2001: 4).

எனவே, சங்ககாலத்து அகத்துறைப்பாடல்களின் கலையாக்கம் கட்புலக் கலைநெறியாக உள்ளமை வெளிப்படை. இந்த கலைநெறியை இந்த நூற்றாண்டு தமிழ்க் கவிதையில் தோற்றுவித்து அதனை ஓர் எல்லை வரை வளர்த்தெடுத்த தனிப்பெருமை மகாகவிக்கே உரியது. இக்கலைநெறி தற்காலத் தமிழ்க் கவிதைக்கு மகாகவியின் பிரதான பங்களிப்புகளுள் முக்கிய ஒன்று ஆகும் என பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் கூறுகின்றார். அன்றாடம் சந்திக்கும் வகைமாதிரி மனிதர்களைக் கொண்டு காலம், களம் ஆகியவற்றோடு கூடிய ஓர் இயங்குமுறைக் கலையாக்கத்தை மகாகவி உருவாக்கினார். மகாகவி உருவாக்கிய இந்தக் கலையாக்கத்திற்கும் சங்ககாலத்து அகத்துறைப் பாடல்களின் கலையாக்கத்திற்கும் ஒற்றுமை உண்டு. ஆனால், சங்ககாலத்துப் பாடல்களில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் தனித்தன்மையோ, வகைமாதிரித் தன்மையோ உள்ளனவாக இல்லாமல் ஒரே அச்ச வார்ப்பில் அமைந்த குறியுருவமாக அமைந்துள்ளன.

மகாகவி தமிழ்க் கவிதைக்கு உருவாக்கிய கலையாக்கம் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. இதையே நாம் யதார்த்தநெறி என்கிறோம் என சண்முகம் சிவலிங்கம் குறிப்பிடுகின்றார். மஹாகவி யதார்த்த நெறிநின்று, மனிதனின் தன்னுணர்வுக்கு அவனது ஆற்றலுக்கு அதிக அழுத்தம் கொடுப்பவர். காட்சிப்படிமங்களினூடு அதைக் கவிதையில் வளர்ப்பவர். இறுக்கமான காட்சிப் படிமங்களை அவரது கவிதைகள் எல்லாவற்றிலும் காணலாம். இப்படிமங்களினூடு வாசகனை ஓர் உணர்வுச் சூழலுக்குக் கொண்டு போவது மஹாகவியின் பாணியாகும்.

ஈழத்து நவீன தமிழ்க் கவிதையின் பிறிதொரு முக்கிய பண்பு அதன் ஸ்தூலதன்மை (Concerteness) ஆகும். திட்டவட்டமானதாக, நேரடியான, பொருட்புலப் பாடு உடையதாக கவிதைகள் அமைவதே ஸ்தூலத் தன்மை எனப்படும். மஹாகவியின் கவிதைகள்

இத்தகையவை. மஹாகவியின் ஸ்தூலமான கவிதைகள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளத்தக்கவையாகவும், வாசகனது உணர்வில் தைக்கக் கூடியதாகவும் உள்ளன. இத்தகைய கவிதைகள் கவிஞன் தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்பவையாக அமைவதில்லை. அவை வாசகனுடன் பேசுகின்றன. கவிஞனின் அனுபவத்தை அவனது உணர்வை எளிதில் வாசகனுக்குள் இறக்கி விடுகின்றன. இதனால் கவிஞனுக்கும் வாசகனுக்கும் இடையே எளிமையான, அதேவேளை வலிமையான செய்திப் பரிமாற்ற சாதனமாகவும் அவை அமைந்து விடுகின்றன. மஹாகவியின் பெரும்பாலான கவிதைகள் உண்மையான, அன்றாட வாழ்க்கை அனுபவத்துடன் உறவுடையவையாக இருப்பதும், அன்றாட வழக்கில் உள்ள இயல்பான மொழியமைப்பைப் பயன்படுத்துவதும் இதன் காரணமாக இருக்கலாம் (பார்க்க, பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்; 1984:11, 14, 15).

இவ்விடத்தில், அ.யேசுராசா செவ்வியொன்றில் மஹாகவியின் கவிதைகள் பற்றி கூறிய கருத்தொன்றை தொட்டுக் காட்டுவது பொருத்தமானது. “அவருடைய நூல்கள் எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்களால் நூல் வடிவத்தில் தொகுக்கப்பட்ட பொழுது அவை முக்கியமாக நவீன வாழ்வு பற்றிய எங்களுடைய இந்தக்கால வாழ்வு பற்றிய சித்தரிப்பாக நடைமுறை அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துவதாக, மிக இலகுவானதொரு வெளிப்பாட்டு முறையைக் கொண்டதாக அமைந்திருப்பதால் முக்கியமாகக் கருதப்படுகின்றது”

(மூன்றாவது மனிதன் - 11; 2001: 15).

“பேசும் கழலுக்கேற்ற சுதந்திரமான தாளையத்துடன் ஒழுங்கு கெடாமல் இயங்கிச் செல்வதே பேச்சோசை” என கவிஞர் முருகையன் குறிப்பிடுகின்றார். இதுவரை பிரசுரமாகியுள்ள தமிழ் கவிதைப் பரப்பில், பேச்சோசைப் பண்பைச் சரியாக நிதானித்துக் கொண்டு பார்க்கும் போது, பேச்சோசைப் பண்பு பெற்ற கவிதைகளின் தரப் பெறுமானத்திலும், மஹாகவியே முதன்மை பெறுகிறார் என்பதுடன் காலத்தால் முந்தியவையும் அவருடையதே என்பதை அவதானிக்கலாம் என கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் மிகச் சரியாக மதிப்பிட்டுள்ளார்.

மஹாகவி பற்றிய இத்தகைய அவதானங்கள் அவர் ஒரு மகாகவியே என்பதை நிறுவப் போதுமானவை என்ற புரிதலுடன், அவரது “தேரும் திங்களும்” என்ற கவிதை நுண்ணாய்வாகின்றது.

“தேரும் திங்களும்” கவிதை “கவிஞன்” 3ஆவது இதழில் (1969 நவம்பர்) முதன்முதலாக பிரசுரமானது. மஹாகவியின் “வீடும் வெளியும்” (1973) தொகுதியில் இக் கவிதை தொகுக்கப்பட்டிருந்தது. 40 வரிகள், 130 சொற்கள் கொண்டுள்ள இக்கவிதை தாக்கவலு நிரம்பியதாக உள்ளது. தேர் - திங்கள் என்ற இணைப்பு சிந்திக்கத் தக்கது. ஐம்பது, அறுபதுகளிலே யாழ் குடாநாட்டில் முனைப்புப் பெற்றிருந்த தீண்டாமை ஒழிப்பு போராட்டத்தில் தன்கொள்கையை மனித நேயத்தோடு பக்குமாகக் காட்டுகிறார் மஹாகவி.

கவிதையின் ஆரம்பமாக “உலகத்தாய்... நூறாண்டு வாழ்வதற்காய்...பெற்ற மகனையும், அவனது கவலையிடை உய்ய விழையும் மிடுக்கையும் சிந்தனையாம் ஆற்றற் சிறுகதைத்து வானத்தே முந்த நாள் ஏறி முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு மீண்டவனின் தம்பி என அவனது ஆற்றலையும் காட்டுகிறார். ஒரு சில வரி

களிலேயே அவனை பூரண மனிதனாக்குகிறார். திங்களைத் தொட்டு வந்தவன் எந்த தேசத்தைச் சேர்ந்தவன் ஆயினும் அவன் அவனுக்கு அண்ணன் என உறவு முறை காட்டி உலக சமுதாயத்திலே ஒரேயொரு மனிதசாதி தான் உண்டு என்பதைக் கவிஞர் இறைச்சிப் பொருளாக்கி உள்ளார். அந்த மனிதசாதியைச் சேர்ந்த யாழ்ப்பாண மனிதன். தீண்டாச்சாதி என்று காரணம் காட்டப்பட்டு வடம்தொட்டுத் தேரிழுக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை.

“பாரெல்லாம் அன்று படைத்தளித்த அன்னையோ உட்கார்ந்திருந்துவிட்டான் ஊமையாத் தான் பெற்ற மக்களுடைய மதத்தினைக் கண்டபடி.”

என்று முத்தாய்ப்பு வைக்கும் கவிஞர் மதத்தையும் - சமயத்தையும், மதத்தையும் - செருக்கையும் கிண்டல் செய்து ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் (பார்க்க, சு.வேலுப்பிள்ளை; செய்யுட் கோவை; 1998: 131).

சிறுகதை ஒன்றின் அமைப்பினை பெற்றுள்ள இக்கவிதை பல்வேறு உணர்வலைகளை எழுப்பக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது. “சிறுகதையை, அதிகபலம் உள்ளடக்கி வைக்கப்பெற்ற சிறு “கிறனெட்டுக்கு ஒப்பிடலாம். அது “வெடிக்கும்” பொழுது ஆயிரம் சூரியரைக் கண்டதுபோன்ற ஒரு சத்திய தரிசனம், ஆன்மத் திகைப்பு/குழைவு/மீள்கண்டுபிடிப்பு ஏற்படவேண்டும். சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வடிவத்தின் தனித்துவமான அமிசம் என்று வலியுறுத்திக் கூறப்படுவது இதுவே” (“ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத் தடம் பார்வையும் விமர்சனங்களும்; 2000: 85). பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் சிறுகதைக்கு குறிப்பிடுகின்ற இந்த அம்சம் சிறுகதை பாணியில் அமைந்துள்ள இக்கவிதைக்கும் பொருந்துகின்றது. மனிதநேயம் சிதைக்கப்படுவதையும், மனித உயர் விழுமியங்களுக்கு எதிராக தீண்டாமையின் அபத்தமான, குரூரமான கொலைவெறி எவ்வாறு விழுகின்றது என்பதையுமே இக்கவிதை “அதிகபலம் உள்ளடக்கி வைக்கப்பெற்ற சிறு “கிறனெட்டு”. போல வெளிப்படுத்தியுள்ளது. தலித் மக்கள் சமஉரிமையுடன் கோயில் திருவிழாக்களில் கலந்து கொள்வதையும் கோயிலுக்குள் பிரவேசிப்பதையும் மேட்டுக்குடியினர் எதிர்த்து அவர்களுக்கெதிராக வன்முறையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டதன் கொடுமையையே இக்கவிதை உரிப்பொருளாக்கியுள்ளது.

“ஊரெல்லாம் கூடி ஒருதேர் இழுக்கிறதே; வாருங்கள் நாமும் பிடிப்போம் வடத்தை” என்று வந்தவன் உயர்ந்த குணவியல்புகளும் சிறந்த மனித இலட்சியங்களும் உடைய இளைஞனாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றான். அந்த இளைஞனின் உயரிய மனிதநேயம் குரூரமாக சிதைக்கப்படுவதை ஓர் அவல நாடகமாக மஹாகவி சித்திரித்துள்ளார். இந்த எடுத்துரைப்புமுறை பிரக்ஞைப் பூர்வமானது.

“நில், நிறுத்து, புல், புலை, கொல், கொழுத்து” என்ற கோபக் குரல்களும் அதனைத் தொடர்ந்து நிகழும் வன்செயலும் அதன் குரூரமும் கல்லெறிதல், கழுத்து வெட்டப்படுதல், பல்லும் உதும் சிதறிப்பறத்தல்... சில்லென்று செந்நீர் தெறித்து நிலம் சிவந்து மல்லொன்று நேர்ந்து மனிசர் கொலையுண்டார்... உயர்நிலையை அடைந்த மனிதனின் உறவினர்கள் வெட்டி, கொத்திக் கொண்டு இரத்தச் சனாமியாய் சுழன்றுழிவதை திரைப்பட பாணியில் காட்சி ரூபமாக மனச்சுவரில் பதியச் செய்கின்றார் கவிஞர். “அக்கினிக் குஞ்சு” போன்ற

சொற்கள் உணர்காட்டை சுட்டுப்பொசுக்குகின்றது.

சேரனின் “மயான காண்டம்” என்ற கவிதை “தேரும் திங்களும்” கவிதையின் வெளிப்பாட்டு முறையிலிருந்து வேறுபட்டிருப்பினும் சாதிக்கொடுமையை இத்தகைய அணுகுமுறையிலேயே வெளிப்படுத்துகின்றது. பின்வரும் கவிதை வரிகள் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

உன் நிமிர்ந்த நடையும் நறுக்கிய மீசையும்
சுருண்டு கிடந்த குழல்களும்
எனது நினைவில் இருந்தன;
.....

செம்மண் நிலத்தின் மார்பு பிளந்து
வேர்விடும் கிளுவையைச் சிவப்பு முள் முருக்கைத்
தோண்டவே உயரும் அலவாங்கின் நுனி
எவ்விதம் உனது நெஞ்சுள் இறங்கிற்று....

நண்ப, இன்று
இப்படித்தான் உணைக்காண நேர்கிறது
“இரத்தமும் சதையும்
நிணமும் எழும்பும்...”

மஹாகவியின் கட்டிலக்கலையாக்க நெறி சேரனிடம் இன்னுமொரு பரிமாணத்தை அடைந்திருப்பதைக் காணலாம். மஹாகவியின் வாசகரின் முன்னிகழ்த்து மாற்றல் பிரசித்தம். பிரக்காசபூர்வமாக இயங்குமுறைக் கலையாக்கத்தைத் தமிழில் கையாண்டவர்களுள் அவர் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர் (சண்முகம் சிவலிங்கம்; 1971: 87). ஆனால், மஹாகவியின் சம காலத்தைச் சேர்ந்த பசுபதி, சுபத்திரன் போன்றவர்களின் கவிதைகள் இத்தகைய அல்ல. அவை வெறும் கருத்துநிலை வெளிப்பாடுகளாகவே உள்ளன. சுபத்திரனின் கவிதைகள் பற்றி பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு கூறுகின்ற கருத்தொன்றை இங்கு எடுத்தாள்வது பொருத்தமானது. “கவிதையை அவன் ஓர் அரசியல் ஆயுதமாகவே பிரயோகித்தான். கட்சியினதும், கட்சிக் கொள்கையினதும் கட்டுப்பாட்டிற்கு விசுவாசமான ஒரு கவிஞனாகவே அவன் இருந்தான்... தன் எழுத்துக்களைக் கட்சிசார் கொள்கைகளுக்குள் கட்டுப்படுத்தி யமையினால் கட்சிப் பிரசாரக் கவிஞன் என்ற பெயர் அவனுக்குக் கிடைத்தது;” (“கவிஞர் சுபத்திரன் கவிதைகள்”) சுபத்திரனின் “பாழ்ப்பட்ட சாதிநெறி” என்ற கவிதை பேராசிரியர் சி.மௌனகுருவின் கருத்தினை மெய்ப்பிக்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, இக்கவிதையிலிருந்து ஒரு சிறுபகுதி:

வீழ்கின்ற நாள்நோக்கி
விரையும் தோழா!
வாழ்கின்ற செங்கொடியின்
வர்க்கத் தோழா!
பாழ்ப்பட்ட சாதிவெறி
பதுங்கும் நெஞ்சம்
பகையென்று அறந்திட்டோம்
படைதான் வெல்லும்!”

(2002: 85)

மஹாகவியின் “தேரும் திங்களும்” கவிதை எழுப்புகின்ற உணர்வலைகளை இக்கவிதை உண்டாக்கவில்லை. இங்கு வெறும் பிரசார நெடியே பிரவசிக்கின்றது.

ஆனால், லெனின் மதிவானம் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: “மஹாகவியின் கவிதை தேர்வடம் பிடித்திழக்க கெஞ்சுகிறதையும் சாதியம் என்பது சமுதாய நிதர்சனமாக இருப்பதையும் காணலாம். அதன் தர்க்க ரீதியான விளைவான சோர்வு, அச்சம் தவிப்பு, மேலாக நம்பிக்கை வரட்சி, புலம்பல், முணுமுணுப்பு என்பவற்றை இக்கவிதை தனதாக்கியிருப்பதைக் காணலாம். மாறாக பசுபதி, சுபத்திரன் ஆகியோரின் கவிதைகளில் சாதியம் வெறும் வருணனைப் பொருளாக மட்டுமன்றி அது மாற்றப்பட வேண்டிய அவசியத்தையும் உணர்த்தி நிற்கிறது. இவர்களின் கவிதைகளில் கவித்துவம் மட்டுமல்ல செயல் திறனுக்கான உந்துதலும் ஊடுருவியிருப்பதால் தான் அழகியல் வாதிகளின் மூக்கை சிணுங்கவைத்தது” (மூன்றாவது மனிதன்; 3 - 1996: 24).

இந்த விமர்சனத்தினை நோக்குகின்றபோது, இது உண்மைக் கவிதைகளின் கவித்துவ வீச்சினை உணர்வுபூர்வமாய் உள்வாங்க திராணியற்ற ஒரு “சிணுங்கல்” என்று சொல்லவே தோன்றுகின்றது. இவ் விடத்தில் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமானின் விமர்சன பூர்வமாக அமைந்த ஒப்பாய்வை எடுத்துக்காட்டுவது ஏற்புடையது. “ஈழத்தின் சிறந்த முற்போக்குக் கவிஞர்களுள் ஒருவராகக் கருதப்படும் பசுபதியின் “சாதிக் கொடுமை” என்ற கவிதையுடன் மஹாகவியின் “தேரும் திங்களும்” கவிதையை ஒப்பு நோக்கலாம். ஐந்து விருத்தங்களைக் கொண்ட பசுபதியின் கவிதையில் இரண்டு விருத்தங்களை இங்கு தருகின்றேன்:

சாதியெனும் கொடுமையினால் தமிழர் கூட்டம்
சஞ்சலத்தில் வீழ்ந்ததடா சகதியாகி!
ஆதியிலே ஒரு சாதி இருந்த தென்பர்
அந்த நெறி இந்நாளில் காணவில்லை!
நீதியிலே பிழைத்தவர்கள் நெடுமரம் போல்
வீழ்ந்த செய்தி ஒதுகிறார் நீதியில்லை
சேதியிது; தமிழ்நாட்டுச் சேதிகேள்!
செயலில்லை; செப்புதலே மட்டும் தம்பீ
தாய் மொழியாம் தமிழ் பயிலத் தடுப்பதம்பி
தனதுரிமை பேணுதற்கு இரத்தல்; தீரா
நோய் கொண்ட மாந்தருக்கு உணவுச்சாலை
நல்ல வரவேற்பளிக்கும்; ஆனால் என்றும்
தீமை தவிர் தொழில் புரிந்து வாழ்ந்த தம்மை
தீட்டென்று தடுக்கிறார் தீய மக்கள்!
தாய்மகனைச் சகோதரனை அடிமை கொண்ட
சேதியிது; தமிழ்நாட்டுச் சேதி கேள்!

இக்கவிதையில் யாழ்ப்பாணத்தில் வழக்கில் உள்ள சாதிக் கொடுமையின் அம்சங்களை விஸ்தாரமாகப் பேசுகிறார் கவிஞர். தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் குழந்தைகளைப் பாடசாலையில் அனுமதிப்பதில்லை, தாழ்த்தப்பட்டவர்களைத் தேனீர் கடைகளுக்குள் புகவிடுவதில்லை, அவர்கள் ஒழுங்காக உடை அணிந்தால் பொறுப்பதில்லை, கடலையில் கூட அவர்களின் பிணத்தை எரிக்கவிடுவதில்லை என்பதை எல்லாம் எடுத்துக் கூறுகின்றார். இறுதியாக:

வாழ்கின்ற மக்களுக்கு உரிமை வேண்டி
வகைசெய்து தாவென்று “தாழ்ந்தோர்” கேட்டால்
கூழ்நிலை தான் மாறட்டும், சுற்றத்தார்கள்
சொன்னாலும் கேட்பதில்லை; காலம் மாறும்
வாழ்வுண்டு மெல்ல மெல்ல வாழும் பாரும்
வளர்கல்வி கற்று விட்டால் பேதமில்லை
தாழ்கின்ற மக்களுக்கு விடை இவை தான்

தருகின்றார்: தமிழ் நாட்டுச் சேதி கேளர்

என்று முடிகின்றது கவிதை. பசுபதி பற்றிக் கலாநிதி க. கைலாசபதி தனது “சமூகவியலும் இலக்கியமும்” என்னும் நூலிலே “நோக்க வேகமும் உணர்வுச் செழுமையும் கலையம்சமும் கொண்டே பூரணத்துவம் பெற்ற பல கவிதைகளை எழுதியவர்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். பசுபதியின் “கலையம்சம்” செவிப்புலக் கலையம்சம்தான் என்பது வெளிப்படல. மேற்காட்டிய கவிதையிலே சாதிக் கொடுமையின் பல்வேறு அம்சங்களைப் பற்றிய கருத்து நிலையான வெளிப்பாட்டையே காண்கிறோம். தனது கருத்து வெளிப்பாட்டுக்கு விருத்த யாப்பைத் திறமையாகக் கையாண்டதே அவரது கலைத் திறமையாகும்.

மஹாகவியின் “தேரும் திங்களும்” இதிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. அக்கவிதையில் பசுபதியின் கவிதையில் கூறப்பட்டுள்ளதுபோல் வெவ்வேறு வகையான சாதிக் கொடுமைகள் பற்றிய கருத்துகள் அடுக்கிச் சொல்லப்படவில்லை. சாதிக் கொடுமை பற்றிய விவரங்களே அதில் இல்லை. பதிலாகக் கட்டில் படிமங்கள் ஊடு (Visual image) படைப்புரீதியாக ஓர் அனுபவம் வெளிப்படுத்தப் படுகின்றது. அது படைப்பு ரீதியான ஓர் ஆழமான பாதிப்பை வாசகர்களின் உணர்வுள் பாய்ச்சுகின்றது. கவிதையின் முதல் பகுதியிலே மனித இலட்சியம் பற்றிய ஓர் உன்னதமான படிமத்தை உருவாக்குகின்றார் மஹாகவி. இலட்சியம் நிறைந்த இந்த இளைஞனைப் பற்றி உருவாக்கப்பட்ட இந்த உன்னதமான படிமம் கவிதையின் அடுத்த பகுதியிலே குரூமான முறையில் சிதைக்கப்படுவதைக் காட்டுகின்றார் மஹாகவி.

கவிதையின் முதல் பகுதியில் எழுதப்பட்ட உன்னதமான படிமத்தின் குரூமான இக்கொலைக் களக் காட்சி வாசகரின் உணர்விலே அறைகிறது. அவரது நீதி உணர்வைக் கிளறிவிடுகின்றது. ஓர் அநியாயத்தை நேரில் பார்க்கின்ற பாதிப்பை இது அவருக்குத் தருகின்றது. சினிமா, நாடக வடிவங்களின் ஒருங்கிணைந்த பாதிப்பும் அதில் உள்ளது. இது மஹாகவியின் கட்டில் கலையாக்கத்தின் படைப்பு ரீதியான பாதிப்பு (Creative effect) என்பதை நாம் புரிந்து கொள்வது எளிது. செவிப்புலக் கலையாக்கம் அறிவு ரீதியானது. கட்டில் கலையாக்கம் உணர்வு ரீதியானது. இவ்வகையில் “சாதிக் கொடுமை” கருத்துநிலைப் பட்டது. “தேரும் திங்களும்” உணர்வுநிலைப்பட்டது. ஓர் இலக்கியப் படைப்பு உணர்வு வலயத்தைத் தாக்கும் போதே வெற்றி பெறுகின்றது. செய்யுளிலே கருத்தை வெளிப்படுத்துவது கவிதைப் படைப்பாகாது என்று மஹாகவி கருதினார். அது செய்யுளாக்கமே (versification) யாகும். செய்யுளாக்கம் கவிதையல்ல என்பது அவரது கருத்தாய் இருந்தது. மஹாகவி கட்டில் படிமங்களினூடு உணர்வுகளையும் சிந்தனைகளையும் வெளிப்படுத்தினார். அதுவே அவரது படைப்புநெறி. மஹாகவியிடம் இதற்குப் புறநடைகளும் உண்டு; ஆனால், இதுவே அவரது ஆதிக்கப் பண்பு ஆகும்” (எம்.ஏ.நுஃமான்; “காலச்சுவடு” 2021)

“புதுமைப்பித்தன். ஜானகிராமன். சுந்தர ராமசாமி. அசோக மித்திரன் போன்றவர்களை ஒரு தவிர்க்கவியலாமை யுடன் படிக்க விருப்புவதைப் போல் ஈழத்துப் படைப்பாளர்களில் யாரைப் படிக்க விரும்புகிறீர்கள்?” என்ற “அலை”யின் கேள்விக்கு நா.சுப்பிரமணியம் பின்வருமாறு பதிலளிக்குகின்றார்.

கின்றார்.

“அன்னதான அவிவனுக்கும் விருந்து தயாரிப்புக்கும் வேறுபாடு உண்டு. நீங்கள் விருந்து தயாரிப்பாளர்களைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள். உணவை உடலியக்கத்துக்கான எரிபொருளாகவும் உட்கொள்ளலாம். ஒரு சுவைத்தேர் அனுபவமாகவும் கொள்ளலாம். முதலாவதிலே போஷாக்குத் தன்மை தொடர்பான சிந்தனைத் தொழிற்பாட்டுக்கே இடமுண்டு. இரண்டாவது நிலை உணர்வு பூர்வமாக உள்ளத்தில் தொற்றிக் கொள்வது. இந்த இரண்டாவது நிலையே தவிர்க்க வியலாமையின் அடிப்படையாகும். ஈழத்துப்படைப்பிலக்கியக்காரரிடையே சிலர் இத்தகைய அனுபவத் தொற்றுதல்களை என்னுள் விளைத்ததுண்டு. கவிதைத்துறையில் (காலஞ்சென்ற) மஹாகவியும், புனைகதைத்துறையில் துறையிலே முன்னாள் எழுத்தாளர் எஸ்.பொவும் முதலில் நினைவுக்கு வருகிறார்கள்” (அலை 25; 1985: 775).

ஸ்பானிய மரபின் வழிவந்த சிலி நாட்டுக் கவிஞன் “பால்லோ நெருடா” தீவிர முற்போக்கு அரசியல் முக முடையவராய் இருந்தாலும் கவிதையென்று வரும்போது அதை அதன் ஆத்மார்த்தப் பண்பில் யதார்த்த வார்ப்பில் அல்லது மஹாகவிபோல் அழகியல் பிறழாத யதார்த்த வார்ப்பில் தரத் தவறுவதில்லை. அவர் விண்வெளியாத்திரை என்று நடைபெறும் போட்டிகளுக்கு எதிராக எழுதிய “The Lazyone” என்ற கவிதையில்,

வான்வெளிப் பரப்பில்

கோள்களுக்கிடையில்

லோகப் பொருட்கள் யாத்திரை செய்யும்

சந்திரத் தரையில் வன் முறை நிகழ

அமைதி அழிந்த நிலையில் நிலவு.

என்று ஆரம்பிக்கும் அவர் பூமிக்கும் இந்த அவலம் ஏற்படக்கூடாதென்பதைக் காட்ட இவ்வலகின் அழகை மிகுந்த ஆத்மார்த்தப் பண்பு நிகழ தன்நாட்டின் வளங்களோடு இணைத்துக் காட்டுகின்றார். இவரது இக்கவிதை சந்திரனுக்கு மனிதன் சென்றும் இன்னும் அவனிடமுள்ள சிறுமைகள் அகலவில்லை என்பதைக் காட்டும் மஹாகவியின் “தேரும் திங்களும்” கவிதையோடு ஏதோ விதத்தில் தொடர்புபுற்று நிற்பதைக் காணலாம் (மு.பொ.; மூன்றாவது மனிதன்; 1996: 55).

மஹாகவியின், “ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்” என்ற காவியத்தின் கதாநாயகன் முத்தையன். இவன் பல்வேறு இடர்களுக்கு மத்தியில் வாழ்வை வெல்லும் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபடுகின்றான்.

“மேட்டைக் கண்டு களைத்துப் புகந்தது.

வள்ளளங் கண்டு வளைத்துக் கடந்தது.”

எனும் பாடலில் வாழ்க்கையின் பொருளற்ற தன்மையில் தோன்றும் ஸ்திரமின்மையும், ஆயினும் வாழ்ந்தே தீர வேண்டும் என்ற முனைவும் ஒன்றில் இருந்து ஒன்றைப் பிரிக்க முடியாதபடி, வாழ்க்கையில் உள்ள மாதிரியே, காவியம் முழுவதும் ஒன்றோடொன்று கலந்து ஒரே தன்மையாய்த் தெரிகின்றன.

மஹாகவியின் இந்த வாழ்வியல் இணக்கம் பிற சந்தர்ப்பங்களிலும் புலப்படுகின்றது. “தேரும் திங்களும்” கவிதையில்,

“.....

வந்தானொருவன்

வயிற்றில் உலகத்தாய்

நொந்து சுமந்திங்கு நூறாண்டு

வாழ்வதற்காய்

பெற்ற மகனே அவனும், பெருந்தோளும்
கைகளும், கண்ணில் ஒளியும்
கவலையிடை

உய்ய விழையும் உளமும் உடையவன் தான்”

எனவருந்தொடரில் உள்ள “கவலையிடை - உய்யவிழையும்” விழைவுதான், இப்படைப்பிலுள்ள முத்தையனது முனைவுமாகும். அவருடைய “சிறுபுல்” என்ற கவிதையிலும் இந்த முனைவே வெளிப்படுகின்றது. அதனை டி.எஸ்.எலியட்டின் “தரிசு நிலத்தோடு” ஒப்பிடும் போது அம்முனைவு இன்னுந் தெளிவாகின்றது. “கல்லடுக்கி மேலே கனத்த உருகளைச் செல்லவிட்டுச் செல்லவிட்டு செப்பனிட்ட நல்ல நெடுவீதியின் நடைபாதை ஓரம், முட்டுகின்ற கோட்டு முடுக்கினிலே”

புல் என ஒன்றை எதிர்பார்க்க முடியாத அந்த கிகிடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பாட்டையிடை அந்தத் தரிசு நிலத்தில் ஒரு புல் இருகைத் தளிர் நீட்டி நின்றதைக் கண்டவுடன் மஹாகவி மெய் ஊர்ந்த புளகம் அதே கவலையிடை உய்ய - விழையும் உளத்தின் இனங் காணலேயாகும்.

மஹாகவி போன்ற சிலர் எந்தக் கல்லிடையே யும், எந்தப் புதரிடையேயும், உயிரினது சயா முனைவைக் காணக்கூடியவர்களாகவே உள்ளார்கள். மஹாகவியின் “புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி” கூட. புள்ளி அளவிலும் ஒரு முனைவு உள்ளதே என்ற பிரமிப்பும், அந்த முனைவுக்குத்தான் எமனாகிவிட நேர்ந்ததே என்கின்ற தாழ் முடியாத பச்சதாபமுமே. இவ்வாறு சிறு சிறு கவிதைகளிலே சிறு சிறு உணர்வாய் வெளிப்பட்ட மஹாகவியின் “கவலையிடை உய்ய விழையும்” விழைவாகிய முனைவே அவருடைய ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரத்தில் ஒரு பெரும் வாழ்க்கைப் பரப்பளவில் வெளிப்படுகின்றது எனலாம் (1991: 70, 71).

தள்ளிலும் தன்நாட்டவர் திறமையிலும், பொதுவாக மக்கள் இனத்திலும் வாழ்க்கையின் ஓயாத முன் உந்தும் முனைவிலும் மஹாகவிக்கு உள்ள நம்பிக்கை தடித்த வைரமுடையது. வெறும் கோட்டளவில் இல்லாது அவருடைய வாழ்க்கையோடு ஒன்றிய இதனை அவருடைய படைப்புகளிலிருந்து பலர் கண்டு எதிர்காலத்தில் பேசுவார்கள் என்று சண்முகம்

சிவலிங்கம் கூறுகின்றார்.

மஹாகவியின் “கண்மணியாள் காதை” என்ற வில்லுப்பாட்டுக் காவியம் “தேரும் திங்களும்” கவிதையின் விரிவான வடிவமே எனல் பிழையாகாது.

“முந்த நான் வான முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
வந்தவனின் சுற்றம்

அதோ மண்ணிற் புரள்கிறது!”

என்ற முடிவு இக்காவியத்தில் முனைப்பாய் எழுந்து நிற்கின்றது. இங்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் விடுதலைக் காகப் போராடும் ஒரு வஞ்சினத்தை வாசகரிடையே தோற்றுவிப்பதுடன், “ஒரு சேதி; கீழ்ப்புற வானில் ஞாயிறு நீதி காண எழுந்தது” என்ற அழுத்தமான நம்பிக்கைக் குரலுடன் முடிகிறது. இக்காவியம் உரு வாகிய விதம்பற்றி குறமகள் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“1960களில் நாட்டில் பசுமைப்புரட்சி தொடங்கியிருந்தது.

காடு சென்று நாடாக்கும் பணி பலப்பட்டது... ஆனால் கல்வியில் மேம்பட்ட நமது பிரதேசமோ குடாநாட்டுக்குள்ளேயே வறுகிக் கொண்டு சந்ததி பெருகப்பெருகப் பரம்பரைக் காணிகளைப் பங்கிட்டுப் பங்கிட்டு ஏக்கர்கள் பரப்புகளாகி பரப்புகள் குழிகளாகிக் கூறுபட்டுக் கொண்டிருக்கவும், மக்கள் மனம் மேசை கதிரை உத்தியோகங்களையே நாடிக்கொண்டிருக்கவமான நிலை கண்டு கவல்கிறார் மஹாகவி. காவியம் உருவாகிறது. அது மக்கள் மத்திக்குச் செல்லவேண்டும். களமும் வடிவமும் தேடுகிறார்... சாதித் தடிப்புள்ள மாவிட்டபுரம் களமாகின்றது. சாதிப் பிரச்சினை கருவாகிறது. “ஏறி உயர்ந்த மலை இல்லையாயினும் என்ன? இருந்த தோள்கள்” என எம்மவரின் முயற்சியையும் உயற்சியையும் சவாலை ஏற்கும் இரத்தத்தோடு ஊறிய பண்பையும் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார் (1993: 3,4).

“தமிழுக்கு நீண்ட காலமான ஆரோக்கியமான ஒரு கவிதைப் பாரம்பரியம் உள்ளது. அதற்கு ஒரு ஒழுங்கும் தொடர்ச்சியும் உள்ளது. உதாரணமாக சங்கப்பாடல்களில் அற்புதமான கவிதைகள் உள்ளன. அதற்குப்பிறகு கம்பன், இளங்கோ அடிகள், பாரதி, மஹாகவி என தொடர்ச்சியுள்ளது” (சேரன்; மூன்றாவது மனிதன் -6; 1999:18). இன்றைய கால கட்டத்தில் உலகெங்கிலும் மிகவும் கூர்மையடைந்து வரும் வர்க்கப் போராட்டத்தைச் சித்தரிக்கவும், திசைப் படுத்தவும் மஹாகவி வளர்த்த நவீன கவிதைப்பண்புகள் சக்திமிக்க ஆயுதமாகப் பாவிக்கப்படுகின்றன.

மஹாகவியின் மூலம் கிடைத்த யதார்த்தப் பண்புகள் சமுதாய மாற்றத்துக்கான கீழ்த்தட்டு மக்களின் போராட்ட உணர்வைச் சித்திரிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் பொழுது, அந்தப் போராட்ட உணர்வுக்கவிதை இலக்கியத்திலே ஒரு புதிய கட்டம் உண்டாகின்றது எனலாம். மஹாகவி ஒரு புதிய சந்ததியை விருத்தியாக்கும் ஓர் காலகட்டம் ஆகிறார். நாம் இன்னமும் பாரதியுகத்தில் இருக்கிறோம் என்று சொல்வது தவறு. பாரதி பரம்பரையின் இறுதித்தளிர்கள் பழுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பாரதி ஒரு யுகசந்தி என்பது மெய்யே. ஆனால் அந்த யுகசந்திபிரிந்து விட்டது. அதன் ஒரு கிளை பிச்சமுர்த்தி என்றால் அதன் மறுகிளை மஹாகவியே. பாரதி வளர்த்த சில கவிதைப் பண்புகளின் தோல்வியே பிச்சமுர்த்தி என்றால், அத்தோல்வி நிகழாமல் அதனை இன்னுமொரு கட்டத்திற்கு உயர்த்திய வெற்றியே மஹாகவி எனலாம் (1996: 35). “தேரும் திங்களும்” கவிதை பற்றிய இத்தகு நுண்ணிய அறிதலுடன் கவிதையை முழுமையாய் நயத்தல் நல்லது.

ஊரெல்லாம் கூடி ஒருதேர் இழுக்கிறதே;
வாருங்கள் நாமும் பிடிப்போம் வடத்தை” - என்று
வந்தான் ஒருவன்.
வயிற்றில் உலகத்தாய்
நொந்து சுமந்திங்கு நூறாண்டு வாழ்வதற்காய்ப்
பெற்ற மகனே அவனும்.
பெருந் தோளும், கைகளும், கண்ணில் ஒளியும்,
கவலையிடை உய்ய விழையும்
உளமும் உடையவன் தான்.
வந்தான். அவன் ஒரு இளைஞன் - மனிதன் தான்.

சிந்தனையாம் ஆற்றற் சிறகதைத்து வானத்தே
முந்த நான் ஏறி முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
மீண்டவனின் தம்பி
மிகுந்த உழைப்பாளி!
“ஈண்டு நாம் யாரும் இசைந்தொன்றி நின்றிடுதல்
வேண்டும்” எனும் ஓர் இனிய விருப்போடு
வந்தான் குனிந்து வணங்கி வடம் பிடிக்க.
“நில்!” என்றான் ஓரான்
“நிறுத்து!” என்றான் மற்றோரான்.
“புல்” என்றான் ஓரான்
“புலை” என்றான் இன்னோரான்
“சொல்” என்றான் ஓரான்
“கொளுத்து” என்றான் வேறோரான்.
கல்லொன்று வீழ்ந்து
கழுத்தொன்று வெட்டுண்டு
பல்லோடு உதடுபறந்து சிதறுண்டு
சில்லென்று செந்நீர் தெறிந்து
நிலம் சிவந்து
மல்லொன்று நேர்ந்து
மனிசர் கொலையுண்டார்.
ஊரெல்லாம் கூடி இழுக்க உகந்த தேர்
வேர் கொண்டதுபோல் வெடுக்கென்று நின்றிவிடப்
பாரெல்லாம் அன்று படைத்தளித்த அன்னையோ
உட்கார்ந்திருந்துவிட்டாள் ஊமையாத் தான்பெற்ற
மக்களுடைய மதத்தினைக் கண்டபடி.
முந்த நான் வான முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
வந்தவனின் சுற்றம்
அதோ மண்ணிற புரள்கிறது!

யாரறிவார் அச்சோவே...

மனிதர் இயற்கை
மனிதரும் இயற்கை
கற்களின் உரசலில்
தெறித்த தீப்பொறி
மேலானவர் ஆகினர் மனிதர்
காக்கவும் தாக்கவும் தீ
தீ கடக்க திறன்று
ஏனையவை
மற்றவை ஆகின

அணுக்களின் பிளவு
நச்சுப் பெருநெருப்பின்
இராட்சத குடை விரிப்பில்
நாகசாகி ஹிரோஷிமா
இயல்பு இன்னும் அற்று

ஆயினும்
நச்சு பெருநெருப்பின்
தீக்கங்குகள் பெருக்கம்
பூமியின் பொக்கணியுள்
பாதுகாப்பின் பொருளென
அறிவின் அறிவிப்பு

அர்த்தத்தை அறியாது
அலைகிறது மனம்...

காக்கும் பெரும் பொருளென
நச்சு பெருநெருப்பின்
இராட்சத குடை விரிப்பில்
குஞ்சரம் ஊரும் பயங்கரம்.

சி.ஜெயசங்கர்

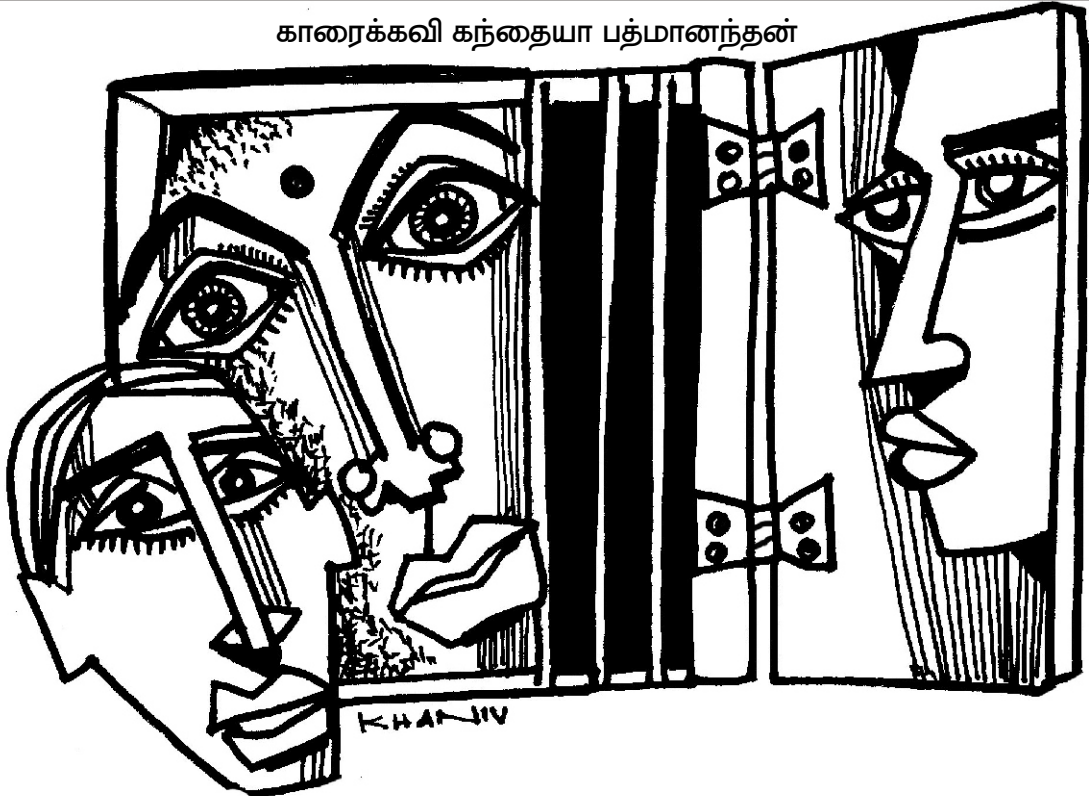
வெள்ளணக்காலத்தாலயே பிள்ளையார் கோயில் முதல் மணிச் சத்தத்தோட எழும்பின கணேசன் காலைக்கடன்களை எல்லாம் முடிச்சபோட்டு சாமி அறையில் போய் தூப தீபம் காட்டி விளக்குக் கொழுத்தி அயலட்டைக்கும் கேக்கிறமாதிரி ரெண்டொரு தேவாரங்களை சத்தம் போட்டுப் பாடி பூப்போட்டு கும்பிட்டான். கும்பிட்டவன் நெத்தி நிறைய பட்டையாய் வீபூதியும் பூசி காதில் பூவும் வைச்சு கொண்டு முத்தத்தில பரவி நிண்ட வேப்பமரத்துக்குக் கீழை போட்டிருந்த ஈசிச்செயரில் இருந்த படி முகநூலை எடுத்துப் புரட்டத்தொடங்கினான். விடியக்காலமையே முகநூல் பாக்காட்டி அவனுக்கு விசர் பிடிச்ச மாதிரி இருக்கும். அண்டைய வேலையள் ஒண்டும் ஒழுங்கா ஓடாது. உண்ணானக் கனபேர்கணேசன் மாதிரி உந்த வருத்தத்தால அவதிப்படுகினம்.

முகம் காட்டினவங்கள் முகம் காட்டாதவங்கள் எண்டு கனபேர் அரசியல் ஆன்மீகம் இலக்கியம் மருத்துவம் சமூகம் பொருளாதாரம் எண்டு நிறைய ஆலோசனைகளையும் அறிவுரைகளையும் ஆய்வுகளையும் தங்களுக்குத் தான் எல்லாம் தெரியும் எண்டமாதிரி குறுக்க மறுக்க முகநூல் முழுக்க அள்ளி எறிஞ்ச விட்டிருந்தாங்கள். இன்னுஞ் சிலர் ஆரும் எழுதினதை எந்தவித மனகிலேசமும் இல்லாமல் பிரதி பண்ணி தங்கடை பெயரிலை போட்டு இருந்தினம். சண்டைக் காலத்தில நாட்டை விட்டு ஓடினவங்கள் எல்லாம் சண்டை நடக்கேக்கை களத்தில நிண்டு பாத்தவை மாதிரி அப்பிடி நடந்துது இப்பிடி நடந்துது எண்டு கனக்க எழுதி இருந்திச்சினம்.

இஞ்சை இருக்கேக்கை மழைக்குத்தன்னும் பள்ளிக்கூடப்பக்கம் போகாதவன் எல்லாம் வெளி நாட்டிலை இருந்து கொண்டு இலங்கை கல்வி அமைப்பு சரியில்லை எப்பிடி எப்பிடி எல்லாம் சீர்திருத்தலாம் எண்டு எழுதி இருந்தாங்கள். உதைவிடக் கொடுமை தன்ரை பல்லைக்கிளறி தானே மணக்கிறமாதிரி சிலர் தங்கடை ஊர் வழிய கோயில்வழிய பொது அமைப்புகளிலை இருக்கிறவை யோட இருக்கிற கருத்து முரண்பாட்டுக்காக தங்கடை ஊர் மானத்தை தங்கட சமூக மானத்தை கண்டபடி எழுதி கிலிசகெடுத்திருந்தாங்கள். தன்னோட ஊரில இருக்கிற சக மனிசனை மதிக்கத் தெரியாதவன் எல்லாம் மனித நேயம் மானுடப் பண்பு பற்றி பக்கம் பக்கமா எழுதி இருந்தாங்கள். முகஸ்துதிகளும் முதுகுசொறிதல்களும் அது தொடர்பான சண்டை சச்சரவுகள் எல்லாம் எக்கச் சக்கமா இருந்தன. சமூக விரோதச் செயல்களை சமூகச் சீர்கேடுகளைச் செய்தவர்கள் அல்லது

கணேசன் முதலாளி ...

காரைக்கவி கந்தையா பத்மாளந்தன்

அதற்குத் துணை போனவர்கள் பலரும் சமூகச் சீர்திருத்தம் பற்றி எழுதி இருந்தார்கள். கொலைகள் கொள்ளைகளுக்கு துணை போனவர்கள் கூடக் கனபேர் மானுடம் பற்றி சீவகாருண்யம் பற்றி பக்கம் பக்கமா எழுதி இருந்தார்கள்.

அதுகளை சிரிச்சபடியே கணேசன் வாசிச்சுக் கொண்டிருக்க குசினியுக்கை என்னத்தையோ பழைய பொரிச்ச எண்ணயில் போட்டுக் கருக்கிக் கொண்டிருந்த கணேசன்ரை மனிசி சறோ கறண்டியோட வெளியில் வந்து “என்ன இப்பிடிக்குந்திக் கொண்டிருந்து விடியக் காலமையே போனை நோண்டிக்கொண்டு இருக்கிறியள் இண்டைக்கு கடை திறக்கேல்லையோ” என்று கத்தினதைக் கேட்ட கணேசன் “கடையில் சாமான் ஒண்டும் இல்லை அதைத் திறந்து என்ன செய்யிறது என்று கேட்டான்.

“ஏனப்பா விடியக்காத்தாலயே சாமியைக் கும்பிடு கும்பிடு என்று கும்பிட்டு பாடினவாயல பொய் சொல்லுறியள்”.

“போன கிழமையெல்லே கொழும்பில இருந்து கொன்றெய்னர் கொன்றெய்னராக நிறையச் சாமான் இறக்கினனீங்கள்”.

“உங்க சனம் கடை கடையாச் சாமான் வேண்ட அலையுதுகள் அதுகளுக்கு உந்தச்சாமான்களைக் குடுக்கலாமெல்லே”.

“எத்தினை குழந்தை குட்டிக்காரர் கிழடுகட்டை வருத்தக்காரர் பிள்ளைத்தாச்சிமார் இல்லாததுகள் செல்லாததுகள் எல்லாம் சாமான் வாங்க அலையுதுகள் அதுகள் எவ்வளவு பாவங்கள் தெரியுமே” எண்டான் சறோ.

***

கணேசன் ஒண்டும் பரம்பரைக் காசக்காரன் கிடையாது. கணேசன்ரை தாய் தேப்பனுக்கு கணேசனோடை சேர்த்து மூண்டு பெடியள் கணேசன்தான் நடு விலான். மூண்டும் மூண்டு குணம் சொல்வழி கேளாதுகள் சரியான குழப்படி பள்ளிக்கும் ஒழுங்காப் போகாதுகள். போனாலும் பெடிபெட்டையனோடை சண்டை சச்சரவுப்பட்டு வாத்திமாரிட்டை அடிவாங்குங்கள். அப்பிடியும் அதுகளின்றை குழப்படி ஒழியாது. அடிச்சும் திருந்தாததுகளோடை ஏன் மல்லுக்கட்ட வேணும் காவாலியள் எக்கேடு கெட்டா எங்களுக்கென்ன என்று வாத்திமாரும் கைகழுவி விட்டுப்போட்டினம். கணேசன்ரை தாய் தேப்பன் கூலி வேலை செய்துதான் குடும்பத்தைக் காப்பாத்தினவை. சில நேரம் வீட்டில் தின்னக் குடிக்க ஒண்டும் கிடவாது. அப்ப கணேசனும் அவன்ரை அண்ணன் தம்பி எல்லாம் பக்கத்து வீடுகளில் போய்த்தான் பசியாறுவினம். அவையும் சின்னபெடியள் என்று போட்டு தாங்கள் தின்னுறது குடிக்கிறதில் குடும்பினம். இப்படி கணேசன் எஸ்எஸ்சி படிச்ச முடிய தேப்பன் கொண்டு போய் தெரிஞ்ச சொந்தக்காறரின்றை கடையில் சம்பளம் வேண்டாம் வேலை பழகட்டும் என்று விட்டுப்போட்டு வந்திட்டார்.

கடையில் சாமான் சக்கட்டு குடுக்க நிண்ட நேரத்தை விட கணேசன் குசினியுக்கை நிண்ட நேரத்தான் கூட தீனுக்கு அவ்வளவு கெவுசிப்பட்டு நிப்பான். உதால்

முதலாளியிட்டை எந்த நேரமும் அடியும் பேச்சுந்தான் வாங்குவான். எண்டாலும் கணேசனுக்கு வாய்வல்லமை இருந்த படியால கடைக்கு வாற போற ஆக்களோடை நல்லாக் கதைச்ச சிநேகிதம் பிடிச்சப் போடுவான். உப்பிடித்தான் கடைக்கு அடிக்கடி போயிலை வாங்க வாற லொறி முதலாளி ஒருத்தரோடை சிநேகிதமாகி அவரை ஒருமாதிரி வளைச்ச அவற்றை லொறியில் கிள்ளராச்சேந்தான். உப்பிடிச் சேந்தவன் கடைசியில் ஒரு மாதிரி லொறி ஒடப்பழகினான். அந்த லொறிமுதலாளிக்கு வாத்தக் குணம் ஒண்டு வந்த படியால கடைசியிலையே கணேசனே ஒருநாள் அந்த லொறிக்கு டிரைவர் ஆகிட்டான்.

கணேசன் டிரைவரான நேரம் கடும் சண்டை நடந்தபடியால வடபகுதி எங்கும் அரசாங்கத்தால கடும் பொருளாதாரத்தடை போடப்பட்டிருந்தது. பெற்றோலியப் பொருட்கள், கற்பூரம், பற்றி, பசளை, வாகனச் சாமான்கள், சீமெந்து, பெயின்ட் மாதிரியான கட்டடச் சாமான்கள் என்று ஒரு சாமானையும் ஒழந்தை தாண்டி கொண்டுபோகவே முடியாது. பனடோல் மாதிரியான மருந்து வகைகள் சாப்பாட்டுச் சாமான்கள் எல்லாம் கட்டுப்பாட்டோட தான் விநியோகிக்கப்பட்டன. இந்த தடை செய்யப்பட்ட சாமான்களுக்கும் கட்டுப்பாடா விநியோகிக்கப்பட்ட சாமான்களுக்கும் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பு யாழ்ப்பாணம் என்று எல்லா இடங்களிலும் கடும் கிராக்கி. சனம் சாமான் வாங்கவேண்டு அல்லோலகல்லோலப் பட்டுக்கொண்டு திரிஞ்சுதுகள். இந்தச் சந்தர்ப்பத் திலை கணேசன்ரை லொறி வவுனியாவுக்கும் கிளி நொச்சிக்கும் இடையில் ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. கொஞ்சம் புத்தியுள்ள கணேசன் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்த வேணும் என்று முடிவு செய்தான்.

வவுனியாவில் இருந்து கிளிநொச்சிக்கு போற நேரம் எல்லாம் உந்த தடைசெய்யப்பட்ட சாமான்களை கொஞ்சம் கொஞ்சமா லொறியுக்கை ஒளிச்ச வைச்ச ஆமி யின்றை செக் பொயின்ற புலியளின்றை செக் பொயின்ற என்று நிக்கிறவையின்றை கண்ணுக்கை மண்ணைத்தூவி கடத்திக்கொண்டு போய் வன்னியிலை ஆப்பிட்ட விலைக்கு கண்ணை மூடிக்கொண்டு வித்தான். உப்பிடி உழைச்ச காசிலை ஒரு பழம் லொறியை வாங்கினவன் பேந்து கள்ளச்சாமன் கடத்தி விக்கிறதையே முக்கியமான தொழிலாச் செய்ய ஆரம்பிச்சான். படிப்படியா ரெண்டு மூண்டு லொறி என்று வாங்கினவன் பேந்து சாமான்கள் வைக்கவேண்டும் என கிளிநொச்சியிலை ஒரு இடத்தை வாங்கி ஸ்டோர் ஒண்டு கட்டினான். பேந்து அங்கை இருந்து கிளாலி ஊரியான் தட்டுவன்கொட்டி கொம்படிப் பாதைகளுக்காலை சாமான்களைக் கொண்டு போக வெளிக்கிட்டவன் பேந்து அங்கை யாழ்ப்பாணத் திலையும் ஒரு கட்டடத்தை வாங்கினான். இப்பிடியே வவுனியா கொழும்பு என்று நிறைய சொத்து பத்துகள் சேர்த்துப் போட்டான். காவாலி கணேசன் டிரைவர் கணேசன் ஆகி இப்ப கணேசன் முதலாளியா வந்திட்டான். அவனுக்குப் பின்னாலை இப்ப அஞ்சாறு பேர் வால் பிடிக்க வெளிக்கிட்டதோடை அவனைப் பற்றி அவன்ரை பரம்பரை பற்றி எல்லாம் ஆகா ஓகோ என்று

புளுக வெளிக்கிட்டாங்கள்.

கணேசனிலை ஒரு குணம் என்னண்டா மல்லுக் கட்டிற் இடத்திலை மல்லுக் கட்டுவான் பணிஞ்சு போற இடத்திலை பணிஞ்சு போவான். உந்தச் சாமான்களை கொண்டு போறதுக்கு ஆமியிட்டை “மாத்தையா மாத்தையா “எண்டு கூழைக்கும்பிடு போடுறவன் அங்காலை புலியளிட்ட சின்னப் பெடியளையும் “அண்ணை அண்ணை” எண்டு அலைவான். உப்பிடி கெஞ்சிக்கொண்டு திரியேக்கை ஆமியிட்டை “புலியள் சரியான மோசம் சனத்துக்கு இருக்க வழியில்லை” எண்டு வான் பேந்து இஞ்சாலை பெடியளோடை கதைக் கேக்கை “ஆமியை அடிச்சுத் துரத்தினாத்தான் இஞ்சை சனம் நிம்மதியா இருக்கலாம்” எண்டுவான். பேந்து சனம் என்னத்துக்கு சாமான்களை எல்லாம் அள்ளு கொள்ளையா விக்கிறியள் எண்டால் “எங்களுக்கு ஆமியால் எவ்வளவு கரைச்சல் புலியளாலை எவ்வளவு கரைச்சல் எண்டு உங்களுக்குத் தெரியுமே” எண்டு ரெண்டு பக்கத்தையும் பேசி அஞ்சுசாம் தன்னும் குறைக்க மாட்டான். அதோட குடுக்கல் வாங்கலிலையும் நறுக்கு எண்டு ஒண்டும் கிடையாது. கணேசன் குடுத்த காசோலையை மாத்த வழியில்லாமல் இண்டைக்கும் கனபேர் காவிக்கொண்டு திரியினம்.

கணேசன் மாதிரி ஒண்டுக்கும் வழியில்லாமல் திரிஞ்சு கனபேர் உந்த வன்செயலாலை முதலாளியா வந்திருக்கினம். சனத்துக்கு கொஞ்சமும் ஈன இரக்கம் கட்டாமல் உழை உழை எண்டு உழைச்சு சொத்துப் பத்துகள் சேத்தவை. இந்த வன்செயல் முதலாளிமார் சனம் இடம்பெயர்ந்து போகேக்கையும் கூட எப்பிடி எல்லாம் உழைக்கலாம் எண்டு தான் பாத்தவங்கள் . கனக்கப் போவான் ஏன் முள்ளிவாய்க்கால் அழி வோடையே கனபேர் நிலத்திலையும் புலத்திலையும் முதலாளியா வந்திருக்கினம். எக்கச் சக்கமான சொத்துப் பத்துகளுக்கு சொந்தக்காறரா வந்திருக்கினம்.

இப்பிடியானவங்களுக்கு பிரச்சினை எண்டு ஒண்டு தீர்க்கப்படாமல் இருக்கிறது எப்பவும் வலு சந்தோசம். கண்டபடி உழைச்சு கணேசன் சனங்கள் திட்டுது பொழியுது எண்டுபோட்டு பக்திமான் வேசம் போடத் தொடங்கினான். நெத்தி யிலை பரவிப்பூசின வீபூதி கழுத் திலை உருத்திராட்ச மாலை காதிலை பூ வெள்ளை வேட்டி சேட்டு எண்டு வெளிக்கிடத் தொடங்கினான். பேந்து கணேசன் கொஞ்சக் காசை கோயில் குளம் பொது வேலை அது இது எண்டு செலவழிக்க வெளிக் கிடவும் சில சனங்கள் இவரல்லோ கொடை வள்ளல் எண்டு அவனுக்கு மாலை மரியாதை எண்டு செய்ய வெளிக்கிட்டுதுகள். உதைப்பாத்த கணேசன் ஊரில உள்ள கோயில்கள் பொது அமைப்பு களிலை நுழைஞ்சு முகாரி வேலை செய்யவும் நடப்புக் காட்டவும் நாட்டாமை வேலை செய்ய வும் வெளிக் கிட்டான். கோயில்

வழிய திருவிழா அன்னதானம் மேளம் தாளம் அது இதெண்டு செலவு செய்தான்.

இதாலை இவனைப் போல நடப்புக் காட்ட வெளிக்கிட்ட மற்ற புதுக் காசுக்காறரோடை சண்டை சச்சரவு எண்டு வெளிக்கிட்டு கோடு கச்சேரி எண்டும் செலவளிக்கத் தொடங்கினான். உதைப் பாத்த சனங்கள் “வன்செயலிலை வந்த காசு வன்செயலிலை தான் போய் முடியும்” எண்டு கதைக்க வெளிக்கிட்டதும் இல்லாமல் இவங்கள் “தாங்கள் இருந்த இருப்பு தெரியாமல் என்னத்துக்கு உந்த ஆட்டம் ஆடுறாங்கள் சிதறுவார் அழியப்போறாங்கள்” எண்டு திட்ட வெளிக்கிட்டுதுகள்.

“காசுத் திமிரிலை கண் கடை கெட்டு கடவுளுக்கே பயமில்லாமல் தண்ணி காட்டிக்கொண்டு திரியிறவங்கள் உந்த சனத்தினரை திட்டுக்கே காது குடுக்கப் போறாங்கள்” எண்டும் சிலர் கதைச்சினம்.

“கடவுளுக்கு கண் இல்லை எண்டு சொல்லுறது உண்மைதான் இல்லாட்டில் உவங்கள் உந்த ஆட்டம் ஆட பாத்துக்கொண்டு இருப்பாரே” எண்ட சிலர் பிச்சை வேண்டாம் நாயைப் பிடி எண்டு தங்கடை பாட்டில் ஒதுங்கி இருந்து நடக்கிறதை வேடிக்கை பாக்க வெளிக் கிட்டினம்.

***

சறோ உப்பிடிச் சாமான்களை சனத்துக்குக் குடுக்கலாம் எண்டு சொல்லவும் “விசயம் இருக்கடி விசரி” எண்ட கணேசன் “இப்ப பொருளாதாரப் பிரச்சினை எண்ட பெயரில முந்தி வந்த வன்செயல் மாதிரி கொரோனா மாதிரி இன்னொரு சான்ஸ் வந்திருக்கு.”

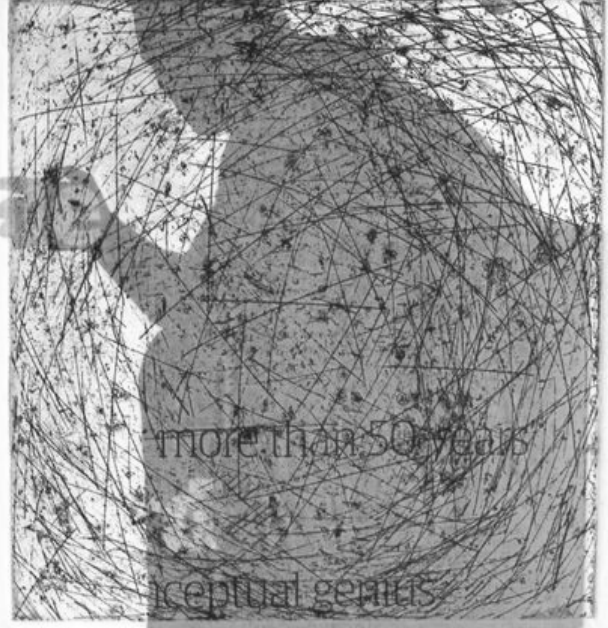
“இதிலையும் பதுக்கிறதைப் பதுக்கி ஒளிக் கிறதை ஒளிச்சு அறாவிலைக்கு வித்தால் ஏழேழு சந்ததியும் காலை ஆட்டிக் கொண்டிருந்து சாப்பிடலாம் கண்டியோ” எண்டான்.

இதைக்கேட்டு கொரோனோ பொசிற்றிவாம் எண்டு றிப்போர்ட் வந்த ஆள் மாதிரி கதவைப் பிடிச்ச படியே திகைச்சுப் போய்நிண்ட சறோ “இப்பிடியான ஆக்கள் இந்தக் கொரோனா வந்து செத்துப் போனா இல்லாட்டில் எங்கயும் அவலமாச் செத்துப் போனா இந்த சொத்து களையெல்லாம் ஆர் அனுபவிக்கிறது. போகேக்கை என்ன எல்லாத்தையும் கொண்டே போகப் போகினம்” எண்டு நினைச்சபடியே அடுக்களையுக்கை போனான்.

சறோ அடுக்களையுக்கை போகவும் “இண்டைக்கு கோயில் வழக்குத் தவணை இருக்குது கோட்டுக் குப் போட்டு வாறன்” எண்டு சொன்ன படி காரை எடுத்துக்கொண்டு வெளிக் கிட்டான் கணேசன். புன்னாலைப் பாலத்தில போகேக்கை முன்னாலை தறி கட்டு வந்த டிப்பருக்கு வழிவிட எண்டு கணேசன் ஸ்டய ரிங்கை டக் கெண்டு வெட்டித் திருப்பவும் கட்டுப் பாட்டை இழந்த கார் பாலத்தில இருந்த தடுப்புச் சுவரிலை மோதுப்பட்டு குத்துக்கரணம் அடிச்சு கடலுக்கை விழுந்து காணாமல் போனது...

■ பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

கலை யாக்கியம்

ஊடு நிகழ்த்துகையம்

கலை இலக்கிய வரலாற்றிலும் திறனாய்விலும் ஏற்பட்ட ஒரு நீட்சியாக “ஊடு நிகழ்த்துகை” (INTERVENTION) அமைந்துள்ளது. அதனால் புதிய வடிவங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. பழைய வடிவங்கள் மீளேற்றங்களுக்கு உள்ளாகப்பட்டன. அறிவின் நீட்சியும் மாற்று உசாவல்களும் ஊடு நிகழ்த்துகைக்கு விசையூட்டிய வண்ணமுள்ளன.

உலகக் கலை வரலாற்றில் ஊடகநிகழ்த்துகையை ஓர் இயக்கமாக முன்னெடுத்து மாற்றுப்புனைவுகளையும் கருத்தியல் அதிர்வுகளையும் வியன்னாவினைப் பாட்டாளர் (1960 - 1970) மேற்கொண்டனர் அது ஒரு குறுங்கால இயக்கமாக இருந்தாலும் அதன் அதிர்வுகள் தொடர்ந்த வண்ணமுள்ளன. அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒழுக்கவிதிகளுக்கு மாறுபாடான வரைபுகளால் அந்த இயக்கத்தினர் சிலர் குறுங்கால சிறைத் தண்டனைகளையும் அனுபவித்தனர். அழிவையும் வன் செயலையும் தூண்டும் படைப்புக்கள், வெற்றுடற் கோலங்கள் என்றவாறு அவர்கள் உருவாக்கிய படைப்புக்கள், புனைகதைகள், திரைப்படங்கள் முதலியவற்றிலும் செயல்நீட்சியை ஏற்படுத்தியது.

ஓவிய உலகில் ஊடு நிகழ்த்துகையை மேற்கொண்ட பிறிதொரு விசையாக அமைவது “டாடா” இயக்கம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கம் பெற்ற அங்க இயக்கம் முதலாம் உலகப்போர் உருவாக்கிய அவலங்களின் தெறிப்பாக அமைந்தது. நவீன முதலாளியத்தின் கோரமான முகங்களை வெளிப்படுத்தும், முதலாளிய அழகியலைத் தலைகீழாக்குதலும் மரபுவழிக்கலை நியமங்களைத் தகர்த்தலும், டாடா இயக்கத்தினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இலக்கியம், காண்பியக் கலைகள், இசை, முதலாம் துறைகளிலும் அதன் பரவல் நிகழலாயிற்று டாடா என்பது பிரஞ்சு பேச்சு மொழியில் ஆடு குதிரையைக் குறிக்கும். அந்தப் பெயரைச்சூட்டியமை மரபுவழிக் கலைகளின் அமைவை கேலிக்குரியதாக் கிற்று கருத்தோடு தொடர்பில்லாத ஒரு தலைப்பாக அது அமைந்தது. தீவிர இடதுசாரி இயக்கத்தைச் சேர்ந்தோரோ கலைகளில் ஊடகநிகழ்த்துகையைச் சேர்ந்தோரே கலைகளில் ஊடகநிகழ்த்துகையை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர். முதலாளிய முரண்கோலங்கள் கலைஞர்களின் மனத்தில் தீவிரமாறு கோலங்களைக் கட்டுமை செய்தன.

டாடா இயக்கத்தில் ஊடு நிகழ்த்துகை ஏற்படுத்தியமையின் விளைவாக “புதிய டாடா இசம்” முகிழ்த் தெழுந்தது கலைக்கும் நாளாந்த வாழ்க்கைக்கு

மிடையே காணப்படும் இடைவெளியை கலைப்புனைவுகளாலும், விளையாட்டு மகிழ்விப்பரிப்பாலும் அது நிறைவு செய்தது. அபத்த நகைச்சுவை அந்த ஆக்கங்களிலே மேலோங்கி நின்றது.

மரபுவழி நாடக அரங்கில் ஊடு நிகழ்த்துகையை மேற்கொண்டவர்களுள் பிரெக் (1898 - 1956) தனித்துவமானவர், அவரின் ஊடு நிகழ்த்துகையின் வழியாக நிகழ்காவிய அரங்கு உருவாக்கம் பெற்றது.

அரங்கின் நான்காவது சுவர் அவரது இடிப்புக்கு உள்ளாகக் கப்பட்டது. அதாவது, பார்வையாளரை முழுமையாக நாடகச் சுவைக்குள் அழிந்து விடச் செய்யாது தாம் நாடகம் பார்ப்பதான நடப்பு நிலையை உருவாக்குதல் நான்காம் சுவரின் தகர்ப்பாகின்றது.

நாடகம் உருவாக்கும் நுண்ணுணர்ச்சித் தூண்டல் மாயைகள் உடைத்தெறியப் படுகின்றன. அரங்கின் வழியாக உருவாக்கப்படும் கண்மாயைத் தோற்றங்களும் திரிபுக்காட்சிகளும் தகர்த்தெறியப்படுகின்றன.

நாடக ஒட்டத்தைத் தகர்க்கும் வகையில் ஆவண வரைபுகளும், பாடல்களும் சுலோகங்களும் காட்டப்படுகின்றன. மார்ச்சிய சிந்தனைகளை உள்ளடக்கிய அரசியல் அரங்கு அவரின் புனைவாயிற்று.

அரசியல் அரங்கை உருவாக்குபவர்களுக்கிரிய மாதிரிகைகளையும் உசாத்துணையையும் நிகழ்காவிய அரங்கு வழங்கிய வண்ணமுள்ளது. இயங்கியல் பொருள் முதல் வாதத்தை அடியொற்றிய உற்றறி (CRITICAL) அழகியல் வளர்ச்சியில் அவரது செயற்பாடுகள் மேலும் முகிழ்ப்பை உருவாக்கின. பகுத்தறிவுத் தன்னிலைத் தூண்டலை ஏற்படுத்துதல் அந்தப் படைப்புக்களால் நிறுவலுற்றன.

புனைகதை, திரைப்படம், இசை, ஆடல் முதலாம் துறைகளிலும் பிரெக்டின் செல்வாக்கு நீட்சி கொண்டுள்ளது. ஆவணப்படம், தெளிவான அரசியல் கருத்தியலை முன்வைத்தலும், அழகிய லாக்கத்துடன் ஒன்றிணைகின்றன.

அரங்கியலில் ஊடுநிகழ்த்துகையை மேற்கொண்டதன் வழியாகத் தோற்றம் பெற்ற பிற்தொரு வடிவம் “அபத்த (ABSURD) நாடகம்” இரண்டாம் உலகப் போரின் சிந்தனைத்தாக்கம் அரங்கியலையும், புனைகதையையும் ஊடறுத்து நோக்கும் விசையைக் கொடுத்தது. அந்த விசையுடன் இருப்பியம் அல்லது இருந்தலியல் சிந்தனைகளும் இணைந்துகொண்டன.

மனித இருத்தலின் பொருண்மையும் உறுநோக்கும் குன்றிய நிலையில் அவலமாயின. மனிதமுகிழ்ப்பின் செயலிழந்த நிலையை அடியொற்றி அபத்த ஆக்கங்கள் முன் வைக்கப்பட்டன. அபத்தம் என்பது நோக்கற்றது, கருத்தற்றது, இலக்கற்றது என விபரிக்கப்படுகிறது. பயங்கர உருவங்களுடன் இணைந்த நகைச்சுவை, தேய்வியம்பல் (CLICHE) உரை யாடல், கருத்தற்ற செயற்பாடுகள், சொல் உலுப்பல் முதலியவை அபத்த அரங்கில் இடம்பெறும்.

அபத்தம் என்பது அவ்வளைவு என்ற சொல்லாலும் அழைக்கப்படும். இருத்தலியல் என்ற மெய்யியலானது கலைகளில் ஊடு நிகழ்த்துகை மேற்கொண்டதன் விளைவாக அவ்வளைவுப் படைப்புக்கள் தோற்றம் பெற்றன. புனைகதை, திரைப்படம், நாடகம் முதலாம் அனைத்துக் கலைகளிலும் பெருமளவு ஊடு நிகழ்த்துகையை மேற்கொண்ட மெய்யியலாக இருத்தலியல் விளங்குகின்றது. அதன் செல்வாக்குக் காரணமாக இருத்தலியலே அழகு என்ற மலைப்பும் உருவாக்கம் பெற்றது. தமிழ்ச் சூழலில் மார்க்சிய எதிர்ப்பாளர் இருத்தலியலிலும் தஞ்சம்புருந்தனர்.

தனிமனித அவலம், வாழ்வின் அவலங்கள் தொடர்பான பதகளம். அர்த்தமும் அல் விளைவும், பெறுமான மற்ற நம்பிக்கைகள், தனிமனித முதன்மைப் பாடும் தெரிவும் முதலியவை அவ்வகைக் கலை இலக்கியங்களிலே பதிவு செய்யப்படுகின்றன. அத்தகைய உணர்வுகளை அருட்டிவிடல் இசையிலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. வாழ்க்கையின் உள்ளமைந்த பொருளைத் தேடுதல் அல் விளைவை உருவாக்குவதாகப்படப்படுகின்றன சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

கலை இலக்கியங்களில் மிகையான ஊடு நிகழ்த்துகையை மேற்கொண்ட உளவியற் புலமாக உள்புகுப்புக் கோட்பாடு விளங்குகின்றது. ஆழ் மனத்தின் நனவிலி ஊக்கலே ஒருவரது நடத்தைகளில் கிளர்வலுவுட்டுதல் இலக்கியங்களிலும், திரைப்படங்களிலும் பரவலாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

சிலவேளை அந்தச் சித்திரிப்பு விகாரமான முறையிலும் இடம் பெற்று விடுகின்றது. (தமிழில் அன்னியன் திரைப்படம்) கொடூரமான கொலைகள், வன்மை இறுக்கத்தோடு இணைந்த பழிவாங்கல், பரிதவிப்பின் உச்சங்களோடு நிகழும் சித்திரவதைகள் முதலியவை ஆழ்மன அழுக்கப்பதிவோடு தொடர்புபடுத்திக்காட்டப்படுகின்றன.

ஆழ்மனம் என்ற நனவிலிமனத்தின் முக்கியத்துவத்தை சிக்மன் பிராய்ட் வலியுறுத்தியவேளை,

அதனைத் தனிமனித அடைப்புக்குள் மட்டும் கொண்டு செல்வதை பிராங்போட் சிந்தனா கூடத்தினர் நிராகரிக் கின்றார். சுரண்டலும் கொடூரமும் நிறைந்த சமூகப் பின் புலத்தோடு உள்புகுப்பாய்பியலைத் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும் தரிசனத்தை அவர்கள் முன்வைத்தனர். மார்க்சியத்துக்கும் பிராய்டிசத்துக்குமிடையே இணைப்பை அவர்கள் ஏற்படுத்தினர். உள்ளம் சார்ந்த இலக்கியத்தில் ஊடு நிகழ்த்துகையை மேற்கொண்டதன் வெளிப்பாடாக நனவு அருவிப் புனைவு தோற்றம் பெற்றது. மனத்தில் எழும் உணர்வுகளையும் கோலங்களையும் படிமங்களையும் எதுவித மொழி ஒழுங்குக்கும் உட்படுத்தாது, தடையின்றி வெளிப்பாய்ச்சல் கொள்ளச் செய்வது நனவு அருவியாகின்றது. அங்கு அக வயமான உணர்வுகள் வடிகட்டலின்றி வெளிப்படுத்தப்படும்.

கலைப்படைப்பில் வாசகரை முழுமையாக ஈடுபடச் செய்வதற்கு அந்தக் கலைநுட்பம் துணை செய்யும் எனக் கருதப்பட்டது. அகவுரையாடலின் தொடர்ச்சியான வெளிப்பாடாகவும் சொற்களின் தொடராகவும், தன்னிலையின் உசாத்துணையாகவும் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கையின் அகவயமான சித்திரிப்பே அங்கு மேலோங்கி நிற்கும்.

உணர்வின் தடையற்ற வெளிப்பாட்டுத் தொடர்பாய்ச்சலை வெளிப்படுத்துவதற்கு “நனவு அருவி” என்ற தொடரை உளவியலாளர் வில்லியம் ஜேம்ஸ் 1893ஆம் ஆண்டில் அறிமுகம் செய்தார். இருபதாம் நூற்றாண்டில் நனவு அருவி நாவல்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் பிராய்டிசச் சிந்தனைகள் நனவு உள்ளம் நனவிலி உள்ள என்ற இருநிலைகளிலே உளக்கோலத்தை விபரித்தது. அந்தத் தளத்திலிருந்து மேலும் ஒரு படி உயர்ந்து “நனவிலி உள்ளம் மொழி போன்று கட்டமைப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது” என லகான் விளக்கினார்.

தமிழ்ச் சூழலிலும் கலை இலக்கியங்களில் ஊடு நிகழ்த்துகை மேற்கொள்ளும் செயற்பாடுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. வேரடியார் ஆடல், திருச்சதிராடல், திருக்கோயில் ஆடல் என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்ட ஆற்றுகை வடிவத்தில் ஊடு நிகழ்த்துகையை மேற்கொண்ட கிருஷ்ணையரும், ருக்மிணி அம்மையாரும் அதன் பெயரை “பரத நாட்டியம்” என மாற்றியமைத்தனர். (1930) ஆடுவோரின் ஆடை அணிகலன்களிலும் மாற்றத்தை நிகழ்த்தினர். வடமொழி நூல்களைக் கற்பித்தலுக்குப் பயன்படுத்தினர். கோயில்களில் ஆடப்பெற்ற அளிக் கையை, பொது மேடைகளில் ஆடப்படும் வடிவமாக்கினர். தமிழர் நாட்டுக் கூத்தில் ஊடு நிகழ்த்துகையை மேற்கொண்டவர்களுள் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் தனித்துவமானவர். கோயிற் சூழலில் இரவு முழுவதும் ஆடப் பெற்ற கூத்தின் அளிக்கை நேரத்தைக் குறுக்கி பொதுமேடைக் கூத்தாக்கியதுடன், பல்கலைக்கழக நிலையில் அதன் கலைச் செழுமையை அறிமுகம் செய்தமை தனித்துவமான ஓடு நிகழ்த்துகை யாயிற்று. பார்வையாளரின் கலைக்கட்டமைப்பு உள நிலையில் நேர்மாற்றங்களை நிகழ்த்துதல் ஊடு நிகழ்த்துகையின் பிற்தோர் ஆக்கச் செயல்.

உளவளத்துணை என்ற சீர்மியச் செயற்பாட்டில் ஊடு நிகழ்த்துகை என்பது பயன்மிக்க வளப்படுத்தலாகின்றது. அதனை அடியொற்றிய நாவல்களும் கலைப்படைப்புக்களும் உருவாக்கப்படுகின்றன.

■ விமல் பரம்

விடிய எழுந்ததில் இருந்து மனம் பரபரத்துக் கொண்டிருக்கிறது. சந்தோஷத்தில் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் செய்த வேலைகளையே திரும்பச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். லண்டனிலிருந்து முல்லைத்தீவிலுள்ள தனது வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் தேவகியம்மா குமரபுரத்தில் இருக்கும் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதாக மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு சொன்னதில் இருந்து இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அன்றே துப்பரவு வேலைகளைத் தொடங்கிவிட்டேன். வீட்டின் தூசுகளை தட்டித் துடைத்துக் கழுவியாச்சு. முற்றத்திலுள்ள புல்லுகளைச் செதுக்கிக் கூட்டி அள்ளி யாச்சு. கோழிக் கூட்டிலுள்ள பழைய உமியை மாத்தி புது உமி போட்டாச்சு. ஆட்டுப்பட்டியின் சீமெந்து நிலத்தையும் மணம் போக்கக் கழவி நாலு ஆடுகளுக்கும் புதுக் கயிறு மணிகளோடு வாங்கிக் கட்டியாச்சு. வருபவர்கள் சாப்பிடுவார்களோ தெரியவில்லை. ஆனாலும் விடிய எழுந்து பத்து மணிக்குள் சமையலையும் முடிச்சாச்சு. இனி எந்த நேரமும் அவர்கள் வந்து இறங்கலாம். வீட்டுக்குள் இருக்க முடியாமல் வாசலுக்கு வந்து வீதியை எட்டிப் பார்த்தேன்.

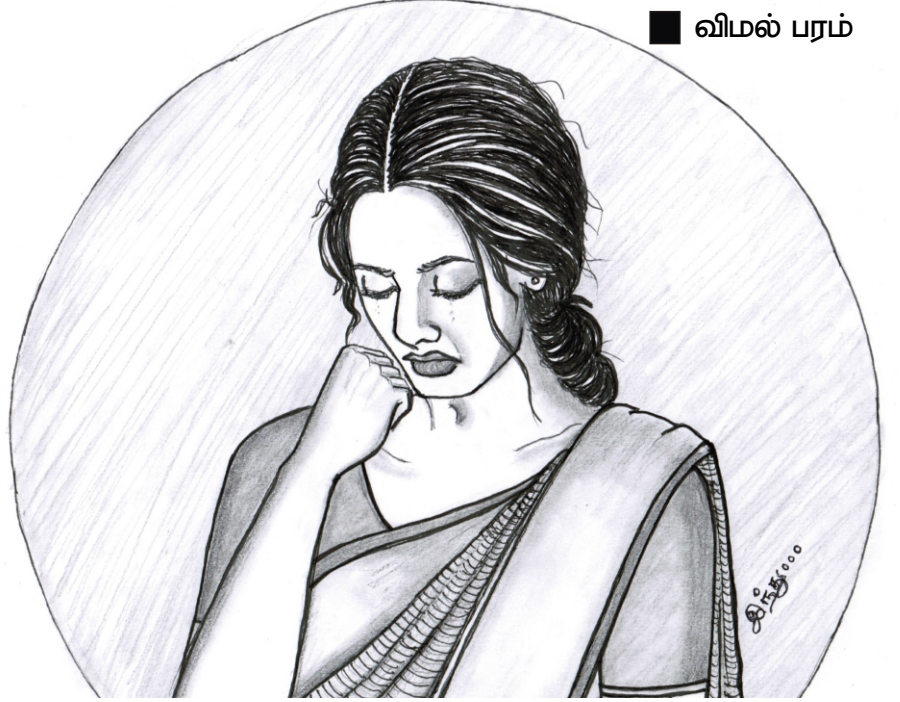
சைக்கிள், மோட்டார் சைக்கிள்களின் ஓட்டமும், நடந்து போகிறவர்களின் நடமாட்டமும் இருந்ததேயன்றி கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை வாகனம் எதுவும் கண்ணில் படவில்லை.

“வாறன் எண்டு சொன்ன வையள் வருவினம்தானேம்மா. நீங்கள் ஏன் றோட்டில போய் நிக்கிறீங்கள்” மூத்தவர் சாந்தியின் குரல் கேட்டுத் திரும்பினேன்.

“முதல்முறை வாற தேவகியம்மா என்ன சொல்லுவாவோ எண்டு படபடப்பாய் இருக்குதா”

“இது எங்கட வீடா எண்டு எனக்கே சந்தேகமாய் இருக்கு. உங்கட கைபட்டு எல்லா இடமும் பளபளக்குதம்மா”

“என்ற உழைப்புக்கு உதவி செய்யிறதோட உன்ர படிப்புக்கும் காசு அனுப்பி படிக்க வைச்சதால தானேடா இணைக்க கு நீ”

பிளவிடை பூக்கள்

யூனிவர்சிற்க்கு எடுபட்டிருக்கிறாய். சின்னவரும் ஆர்வமாய் படிக்கிறாள். தேவகியம்மா செய்யிற உதவிகளை ஒருநாளும் மறக்கக் கூடாது. நாங்களும் கஷ்டப்பட்டு உழைச்ச அம்மாவைத் திருப்திப்படுத்த வேணும்”

“உங்களால முடிஞ்சவரைக்கும் உழைக்கிறீங்கள். போனிலேயே பாராட்டுறவா நேரில பாத்தால் நிச்சயம் சந்தோஷப்படுவாம்மா”

என்றவர் அருகில் வந்து என் இடது கையை எடுத்து மெல்லத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

தடவிக் கொடுத்த என் கையைப் பார்த்தேன். விரல்களில்லாது மணிக்கட்டோடு முடமாகி எரிகாய வடுக்களோடு சுருங்கியிருந்தது. நாட்டில் நடந்த இறுதிப் போரில் கையை மட்டுமா இழந்தேன் வாழ்க்கையையும் இழந்தேனே... கண்முன்னால் வந்து வெடித்துச் சிதறிய குண்டோடு கணவரின் உடலும் சிதறிப் பறந்ததையும், கையில் பட்ட காயத்திலிருந்து பெருகிய இரத்தத்தோடு இரண்டு குழந்தைகளையும் கட்டி அணைத்து கதறிய கதறலையும் இன்றுவரை மறக்க முடியவில்லை. எட்டு வயது, ஆறு வயதான பெண் குழந்தைகளைப் பார்ப்பேனா... பெருகும் இரத்தத்தைக் கட்டுப் படுத்த ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவேனா என்று கலங்கித் துடித்த நேரம் எனக்குக் கிடைத்த ஆறுதல் செல்லம்மா ஆச்சி. அதே குண்டு வெடிப்பில் மகள், மருமகன், பேரப்பிள்ளைகளை இழந்து எழுபத்தைந்து வயதில் யாருமில்லாமல் அநாதையாய் நின்ற ஆச்சியின் துணை.

“நான் குழந்தையளைப் பாக்கிறன் நீ போய் மருந்தைக் கட்டு. என்னைப்போல அநாதையாய் தவிக்கக் கூடாது அதுகளுக்கு நீ வேணும். போ பிள்ளை”

முதல் நிமிடம் வரை யார் என்றே தெரியாத ஆச்சியிடம் குழந்தைகளை விட்டுப் போனேன். உயிர் போகும் காயங்களோடு வந்தவர்களுக்கே இடமில்லாமல் திணறிக் கொண்டிருந்த ஆஸ்பத்திரியில் சிதைந்த என் கைக்கு மருந்து கட்டி மூன்றாம் நாளே அனுப்பி விட்டார்கள்.

குழந்தைகளைத் தேடினேன். ஆச்சியின் அரவணைப்பில் அவர்களைக் கண்டதும் கட்டியணைத்துக் கதறிவிட்டேன். அதன்பிறகு முள்ளிவாய்க்

காலில் இருந்து செட்டிசுளமுக்காழுக்கு அனுப்பப் பட்டோம். அங்கு இருந்த அந்த ஒன்றரை வருடங்கள் கஷ்டங்களிலும் துன்பங்களிலும் துணையாய் இருந்தாள் ஆச்சி. ஆச்சரியப்பட்டேன்.

“என்னில பிள்ளையளில் இவ்வளவு பாசம் வைச்சிருக்கிறீங்களே எப்பிடி ஆச்சி”

“இதை நான்தான் கேக்கவேணும். இந்தக் கிழவியைப் பாத்துப் பாத்து கவனிக்கிறியே ஏன்”

அநாதையாகிப் போன எங்களுக்குள் உண்டான பந்தம் இது. இறுகப் பற்றிக் கொண்டோம்.

எனக்கு சொந்தமும் இல்லை சொந்தநிலமும் இல்லை என்று ஊருக்குத் திரும்பி வந்தபோதும் எங்களுடன் வந்தாள். நிவாரணமாய் தந்த தடி தகரங்களால் குடிசை போட்டு இருந்தோம். உதவி நிறுவனங்களால் பணமும் உணவுப் பொருட்களும் கிடைத்தன. மூன்று நேரமும் பசியாற முடியாவிட்டாலும் இருப்பதைப் பகிர்ந்து உண்டோம். ஊர் பழைய நிலைமைக்கு மாறி வயல்வேலைகள், தோட்டவேலைகள் தொடங்க ஒரு கையால் செய்யப் பழகி என்னால் முடிந்த வேலைகளுக்குப் போனேன். ஆச்சியும் என்னோடு வந்தாள்.

வெயில் அடித்தாலும் மழை பெய்தாலும் உள்ளே வந்து நலம் விசாரிக்கும் குடிசையில், வளரும் பிள்ளைகளை எத்தனை நாட்கள் வைத்திருக்க முடியும். கலங்கிக் கொண்டிருந்த நேரம் வீட்டுத்திட்டம் வந்தது. வீடு கட்டுவதற்கு ஐந்தரை லட்சம் கிடைக்கும் என்ற நிம்மதி கட்டத் தொடங்கும்போது பறிபோனது. அவர்களின் திட்டப்படி வீட்டின் அளவு இருக்கவேணும். நாமே பணம் போட்டு வீட்டின் வேலைகளைத் தொடங்கவேணும். ஒவ்வொரு பகுதியாக கட்டி முடித்தபின்தான் அதற்காக ஒதுக்கியிருக்கும் பணம் எமக்குக் கிடைக்கும். கேட்டதும் இடிந்து போனேன். அத்திவாரத்திற்கு தேவையான கல், மணல், சீமெந்தை வாங்க யாரிடம் போய் பணம் கேட்பது. கேட்டால் என்னை நம்பித்தருவார்களா...

“மூர்த்தியைக் கேட்டுப்பாரன். மனுசியும் நல்லது கஷ்டப்பட்ட சனத்துக்கு உதவிற சனங்கள். மெசின் வைச்சிருக்கிறான். காசு வந்தவுடன தாறன் எண்டு கல்லையும் மண்ணையும் ஏத்திப் பறிக்கச் சொல்லு. அவன் செய்வான்” ஆச்சி சொன்னாள்.

சாப்பாட்டுக்கு ஒன்றுமில்லாத நேரங்களில் வேலை கேட்டு கண்மணியக்கா வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறேன். இல்லையென்று சொல்லாமல் ஏதாவது வேலை தந்து பணமும், மரக்கறிகளும் தருவாள். பிள்ளைகளுக்கு கொடு என்று சாப்பாடு தரும்போது கண்கள் நிறைந்து விடும். சிலவேளைகளில் லண்டனில் இருக்கும் அவர்களின் பிள்ளைகள் அனுப்பியதாகப் பணமும் உடுப்பு களும் தருவார்கள்.

அவர்களிடமிருந்த நம்பிக்கையில் தயங்கியபடி போனேன்.

“வீட்டுத்திட்டம் கிடைச்சது சந்தோஷமாய் இருக்கு கமலா. கஷ்டம்தான் ஆனாலும் கடனவுடன வாங்கி கட்டி முடிச்சிடு காசு வரக் குடுக்கலாம்” என்றாள் கண்மணியக்கா.

“தொடங்கிறதுக்கு கையில் காசில்லையக்கா. மணலும், கல்லும் ஏத்திப் பறிக்க அண்ணையிட்ட கேக்க வந்தனான். சீமெந்தும் வாங்கவேணும்.. நான் என்னக்கா

செய்வன்”

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள். திரும்பக் கேட்க நா எழவில்லை.

“இரண்டு மூண்டு பேர் கேட்டவை. நாளைக்கு அவையளுக்கு ஏத்திப்பறிப்பன். உனக்கும் கொண்டு வந்து தாறன்” என்றார் மூர்த்தியண்ணை.

“காசு வந்தவுடன எடுத்து தாறண்ணை”

“கவலைப்படாமல் போ. அவர் தேவையான உதவிகளைச் செய்து தருவார்”

கண்மணியக்கா சொன்னது ஆறுதலைத் தந்தது.

அடுத்தநாள் மணல், கல் மட்டுமல்ல சீமெந்தையும் வாங்கித் தந்து ஆட்களையும் ஒழுங்கு செய்து தந்தார். வைப்பகத்தில் கணக்குத் தொடங்குவதற்கு கண்மணியக்கா உதவி செய்தாள். பணம் வரும் என்ற தைரியத்தில் வேலைக்குப் போகும் இடங்களிலும் பணம் கேட்டேன். வீடு கட்டி முடிக்க வேணுமே என்ற ஆதங்கத்தில் அலைந்து திரிந்தேன். அத்திவார வேலைகள் முடிந்ததும் முதல் பகுதிப் பணம் ரூபா ஐம்பதினாயிரம் என் கணக்கில் வந்தது. எடுத்து மூர்த்தியண்ணையிடம் கொடுத்தேன். வந்த காசை விட செலவு அதிகமாகிவிட்டது. சுவர் எழுப்ப திரும்பவும் அவரிடம் வாங்கினேன். ஒவ்வொரு முறையும் கட்டுவதற்குத் தரும் பணத்தை விட செலவு அதிகமாகியிருப்பதால் கடனும் ஏறிக் கொண்டு போனது. பொருட்களை வாங்கும்போதும் கடை கடையாய் ஏறி இறங்கி மலிவு பார்த்து வாங்கினேன். மரவேலைக்கும் ஒரு போடுவதுக்கும் முதலே இரண்டு லட்சம் தந்தார்கள். அதன் பெரும்பகுதி மரம் வாங்கவே போய்விட்டது. ஒரு வாங்க பணம் போதவில்லை. முயற்சி செய்தும் பணம் கிடைக்காததால் வீட்டு வேலைகள் இரண்டு மாதமாக நின்று விட்டது.

ஒருநாள் கண்மணியக்கா வீட்டுக்கு வரச் சொன்னாள். போனேன்.

“உன்னைப் பற்றி பிள்ளையளோட கதைச் சனான். எல்லாருமாய் சேர்ந்து ஒரு லட்சம் அனுப்பியிருக்கினம்” பணத்தைக் கையில் தந்த போது கண்கள் கசிந்தன.

“அண்ணையிட்ட ஒரு லட்சத்துக்கு மேல கடனக்கா. இதை எடுங்கோ”

“பிள்ளையள் உன்ர கையில் குடுக்கச் சொன்ன வையள். குறை வேலைகளை முடி. பிறகு கடனைத் தரலாம்” பணத்தை வாங்கிக் கொண்டேன்.

இருக்கும் பணத்தோடு ஒரு போடவும், வெளிப் பக்க யன்னல்களுக்கும், வாசல்கதவுக்கும் நிலை வைத்துக் கட்டவும்தான் முடிந்தது. கதவுகள் போடவும், சுவர் பூசி நிலம் போடவும் முடியவில்லை. வீட்டுவேலைகள் முழுவதையும் முடித்தபின் தருவதாகச் சொன்ன இறுதிப் பணம் ரூபா ஐம்பதினாயிரத்தை முதலே தரும்படி கச்சேரிக்கு நடையாய் நடந்து என் நிலைமையைச் சொல்லியும் தரவில்லை. சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த என்னால் வேறு என்ன செய்யமுடியும். நிலத்துக்கு மண் போட்டு இறுக்கி சாணகத்தால் மெழுகி விட்டேன். வெளிப்பக்க ஜன்னல் நிலைக்கு பசளைப்பை வைத்து அடைத்தேன். தகரத்தால் கதவு போட்டு வீட்டுக்குள் வந்தோம்.

“வீட்டுக்குள்ள வந்திட்டீங்கள் இனி நான் நிம்மதியாய் போவன்” என்றாள் ஆச்சி.

ஆச்சியை இழந்த நாளையும் மறக்க முடியாது.

ஐந்து வருடங்கள் என்னோடு உழைத்தவள் உடம்பு முடியாமல் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தபோது சொன்ன வார்த்தைகள்...

“இனி பிழைக்கமாட்டன் பிள்ளை. இவ்வளவு நாளும் என்னை வடிவாய் பாத்தனி. நான் செத்தால் என்ற காரியம் செய்ய காசுக்கு கஷ்டப்படாத. சொந்தமில்லை யெண்டு சொல்லிப் போட்டு நீ போ. அநாதைப் பிணம் எண்டு இங்கேயே அடக்கம் செய்வினம். எனக்கென்ன தெரியவா போகுது” என்றாள். என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

“என்ன ஆச்சி சொல்லுறீங்கள். தாயாய் பிள்ளையாய் பழகிட்டு அநாதையா உங்களை விட்டிட்டுப் போவனே... பந்தம் பிடிக்க இரண்டு பேர்ப் பிள்ளையளை வைச்சுக் கொண்டு இப்பிடிச் சொல்லுறீங்களே” அழுது விட்டேன்.

கண்களில் நீர் வழிய என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மூச்சு நின்று ஆச்சியைக் கொண்டு வந்து விறாந்தையில் படுக்க வைத்த பின்தான் என்ன செய்யப் போகிறேன் என்று கலக்கமாய் இருந்தது. விஷயம் அறிந்ததும் ஊரே கூடி விட்டது. மரணம் எதிர்பார்த்து வருவதில்லை. திடீரென மரணம் நிகழ்ந்தால் நல்லபடி அடக்கம் செய்ய தங்களால் முடிந்த பண உதவி செய்வது எங்கள் ஊரின் வழக்கம். என் நிலைமை தெரிந்ததால் தாங்களாகவே முன்வந்து பொறுப்புகளையும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஆச்சியின் இறுதிப் பயணம் எங்கள் வீட்டில் இருந்தே புறப்பட்டது மனதுக்கு அமைதியைத் தந்தது.

பிள்ளைகள் வளர வாழ்க்கைச் செலவுகளோடு படிப்புச் செலவுகளையும் சமாளிக்க முடியவில்லை. படிப்பில் ஆர்வம் உள்ளவர்களுக்கு மேலதிக வகுப்புகளை ஒழுங்கு செய்து கொடுக்கவும் முடியவில்லை. வீட்டுக்கடனும் என்னை மிரட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மூர்த்தியணையைத் தவிர மற்றவர்கள் கேட்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். என் கஷ்டங்களை கண்மணியக்காவிடம் சொல்லி ஆறினேன்.

அன்று வேலைக்குப் போன என்னை ஆர்வமாய் வரவேற்றாள்.

“கமலா, மகளுக்குத் தெரிஞ்சு ஒரு அன்றி இங்க கஷ்டப்பட்ட நிறைய பிள்ளைகளுக்கு படிக்க உதவி செய்திருக்கிறா. இப்ப ஒரு குடும்பத்திற்கு தொழில் செய்ய உதவி செய்யப் போறாவாம். மகள் நம்பர் தந்து அன்றியோட உன்னைப் பற்றிக் கதைச்சனான். கோழிக் கூடு போட்டு குஞ்சுகள் வாங்கிற்றுக்கும் காசு அனுப்புறாவாம். உனர் கஷ்டங்களைச் சொல்லி நீயும் கதை”

கேட்டதும் அதிர்ந்து விட்டேன். தொழில் செய்ய பணம் கொடுத்து உதவி செய்வதைப் பற்றி அறிந்து எனக்கும் கிடைக்காதா என்று எத்தனை நாட்கள்

ஏங்கியிருக்கிறேன்.

“உதவி கிடைச்சால் கஷ்டப்பட்டு உழைச்சு உங்கட கடனையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தந்து முடிச்சிடுவனக்கா” என்றேன் சந்தோஷமாக.

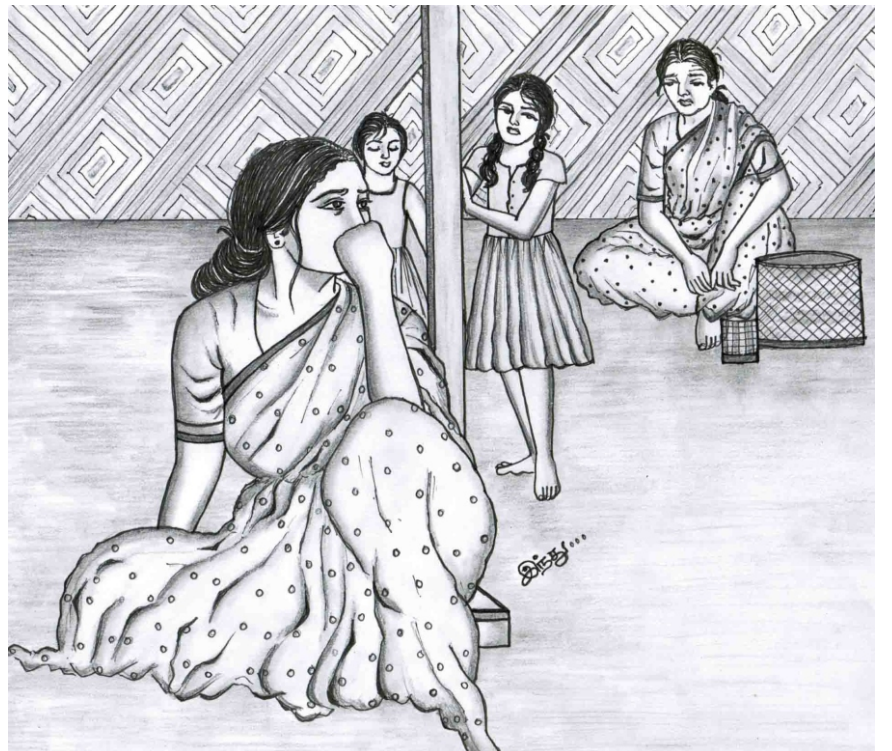
கண்மணியக்கா போனில் நம்பரை அழுத்தி விட்டு என் காதில் வைக்க மனம் படபடத்தது. மறுபக்கம் குரல் கேட்டது.

“நான் தேவகி கதைக்கிறன் கமலா. கோழி வளர்க்க உதவி செய்யிறன் நீ எனக்கு நேர்மையாய் இருக்கவேணும். என்ன பிரச்சனை எண்டாலும் மனம் விட்டுக் கதைக்கவேணும். உனர் பாங்க் நம்பரை அனுப்பு காசு ஒரு லட்சம் போட்டிட்டு இரண்டு நாளில எடுக்கிறன். முதல் கோழிக்கூட்டு வேலையைத் தொடங்கு” குரலின் மென்மை மனதை என்னவோ செய்தது. பிள்ளைகளைப் பற்றியும் அவர்களின் படிப்புகள் பற்றியும் விசாரித்தார்.

“கெட்டிக்காரப் பிள்ளையள். ரியூசனுக்கும் போய் படிக்கட்டும் நான் காசு அனுப்பிறன்”

“இந்த உதவியை எப்பவும் மறக்க மாட்டனம்மா” மனம் உருகி வார்த்தைகளாய் வெளிப்பட்டது.

பதினாறு அடி நீளமும் பத்து அடி அகலமும் உள்ள அறையாகக் கோழிக்கூடு போட்டு அதை இரண்டாகப் பிரித்து ஒரு நாள் குஞ்சு ஐம்பது வாங்கி ஒரு பக்கமும், உடனடியாக வருமானம் வரக்கூடியதாய் முட்டை இடுகிற ஐந்து கோழிகளையும் ஒரு சேவலையும் வாங்கி ஏற்கனவே என்னிடமிருந்த ஆறு கோழிகளையும் சேர்த்து மறுபக்கமும் விட்டேன். குஞ்சுகளுக்கு கொடுக்கும் உணவுகளையும் வாங்கினேன். என் ஆர்வம் பார்த்து ஆடு வளர்க்கவும் ரூபா எழுபத்தைந்தாயிரம் அனுப்பினார் தேவகியம்மா. கொட்டில் போட்டு கிடாயும் மறியும் வாங்கினேன். பிள்ளைகளும் எனக்கு உதவினார்கள். செலவழிக்கும் ஒவ்வொரு பணத்துக்கும் கணக்கு எழுதி அனுப்பினேன். நம்பித் தந்தவர்களுக்கு

என் உழைப்பின் மூலம் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன்.

வேறு வேலைகளுக்குப் போனாலும் ஆடு, கோழி வளர்ப்பில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தேன். தேவகியம்மாவுக்கு கோழிக்கூடு, ஆட்டுப்பட்டியின் படங்களை எடுத்து அனுப்பினேன். பார்த்து சந்தோஷப்பட்டார். எங்கள் படத்தையும் அனுப்பச் சொன்னதால் வீட்டுக்கு முன்னால் மூவரும் நின்று படம் எடுத்து அனுப்பினேன். அன்றே தேவகியம்மாவிடம் இருந்து போன்வந்தது.

“வீட்டுத்திட்டத்தில கட்டின வீடு எண்டு சொன்னாய். கதவு ஏன் தகரத்தில போட்டிருக்கு” கவனித்துக் கேட்டார்.

“முழு வேலையும் செய்து முடிக்க தந்த காசு காணாதம்மா. இப்பவே ஒண்டரை லட்சத்துக்கு மேல கடன். கூரையிருந்தால் போதும் எண்டு தகரத்தில கதவு போட்டிட்டு இருக்கிறம்”

“பொம்பிளைப் பிள்ளையளை வைச்சிருக்கிற நீ பாதுகாப்பாய் இருக்க வேண்டாமே. இன்னும் என்ன வேலை செய்ய இருக்கு” சொல்லத் தயங்கினேன். திரும்பக் கேட்டதால் சொன்னேன்.

“கல்வீட்டைக் கட்டிப்போட்டு நிலத்தை மெழுகிறியே காசு அனுப்பிறன். சீமெந்தைப் போட்டு கதவுகளையும் போட்டு குறை வேலையளை முடி. நீ உழைச்சு உனர் கடனைக் குடு” சொன்னபடி செய்தார். வேலைகளை முடித்தேன். தேவகியம்மாவின் நினைவே மனம் முழுவதும் வியாபித்திருந்தது.

அன்று தொடங்கிய அவரின் அறிமுகம் இந்த ஐந்து வருடங்களாகத் தொடர்கிறது. என் வாழ்வில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய தேவகியம்மாவை நேரில் பார்த்ததில்லை. இரண்டு மூன்று தடவை தம்பி குடும்பத்தோடு தாயைப் பார்க்க முல்லைத்தீவுக்கு வந்திருந்தாலும் சந்திக்க முடியவில்லை. எங்களுக்காக கொண்டு வரும் உடுப்புகளையும், பொருட்களையும் அனுப்பி வைப்பார். கோழி முட்டையால் நாளாந்தம் வரும் பணமும், முட்டையிட்டு ஓய்ந்த கோழிகளை மொத்தமாக விற்ற பணமும், ஆடுகளை விற்ற பணமும் என் கடனைக் கரைத்துக் கொண்டு வந்தது. கஷ்டத்தையே அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த நிலைமாறி தேவகியம்மாவின் உதவியால் மெல்ல மெல்ல நிமிர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இம்முறை வரும்போது எங்களிடமும் வருவதாகச் சொல்லியிருந்தார். இன்று நேரில் பார்க்கப் போகிறேன் என்ற சந்தோஷத்தில் பழைய நினைவுகளில் மூழ்கியிருந்த என்னை காரின் சத்தம் விழித்தெழ வைத்தது.

காரிலிருந்து குடும்பத்தோடு இறங்கியவர்களை வரவேற்றேன். தேவகியம்மா, ஐயா, ஒரே மகள் ஜானு. தேவகியம்மாவைத் தவிர மற்றவர்களோடு கதைத்துப் பழக்கமில்லை. அம்மாவின் குரலின் மென்மை முகத்திலும் தெரிந்தது. நேரில் பார்த்ததும் இரு கரங்களையும் எடுத்து கண்களில் ஒற்றிக் கொள்ள மனம் துடித்தது. விரும்புவார்களா... அடக்கிக் கொண்டேன். பிள்ளைகளிடம் சுகங்களையும் படிப்புகளையும் விசாரித்தார். சாந்தி எல்லோருக்கும் தேனீர் கொடுத்தார்.

“யூனி அடுத்த வருசம்தானே தொடங்குது சாந்தி. கொம்பியூட்டர் கிளாசுக்கு போறியா. வேற

என்ன படிக்கிறாய்”

“போறனம்மா. பின்னேரங்களில ஓ.எல், ஏ.எல் படிக்கிற பிள்ளைகளுக்கு மற்றலும் சயன்சுயும் சொல்லிக் குடுக்கிறன்” சாந்தி சொன்னதைக் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டார்.

“நீயும் நல்லாய் படிச்சு அக்கா மாதிரி யூனிக்குப் போகவேணும்” சின்னவளிடம் சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து வீட்டின் ஒவ்வொரு இடமாகச் சென்று பார்த்தார்.

“வீட்டை அழகாய் துப்பரவாய் வைச்சிருக்கிறாய். கோழிகளையும் ஆடுகளையும் பாக்கலாம் வாங்கோ” எல்லோரும் எழுந்து வந்தார்கள்.

அமைதியாகக் கூட்டுக்குள் இருந்து உணவைக் கொறித்துக் கொண்டிருந்த கோழிகள் ஆட்களின் நடமாட்டத்தைக் கண்டதும் சிறகடித்து ஓடித் திரிந்தன. முட்டையிடும் பெட்டிகளுக்குள் சிலகோழிகளும் சிலவற்றில் முட்டைகளும் இருந்தன.

“எத்தின கோழிகள் இருக்கு. ஒரு நாளைக்கு எத்தனை முட்டைகள் இருக்குது.” ஐயா கேட்டார்.

“நாற்பத்தைஞ்சு இருக்குதைய்யா. இருபத்தைஞ்சு முப்பது எண்டு முட்டைகள் இருக்குது. ஒவ்வொரு நாளும் பின்னேரங்களில திறந்து விட ஓடித் திரிஞ்சு புல்லுகளைக் கொத்தித் தின்னும். பிறகு கலைச்சு விட கூட்டுக்குள்ள ஏறிடும்” என்றேன்.

சின்னவள் முட்டைகளைப் பார்த்துவிட்டு பிளாஸ்டிக் வாளி கொண்டு வந்து எண்ணி எடுத்தார். பதினைஞ்சு முட்டைகள். மறுபக்க கூட்டுக்குள்ளிருந்த குஞ்சுகளின் சத்தம் கேட்டுப் போனார்கள்.

“முப்பது குஞ்சுகள் விலைக்கு வாங்கி நானும் இரண்டுதரம் அடைக்கட்டி அதோட சேர்த்து ஐம்பத்திரண்டு குஞ்சுகள் இருக்கு. இதுகள் வளர்ந்து முட்டையிட அந்தக் கோழியள் முட்டையிட்டு ஓய்ஞ்சு போகும். அப்படியே தொகையாய் விக்கலாம்” என்றேன்.

மணிச்சத்தத்தோடு தலையைச் சிலிப்பிக் கொண்டிருந்த ஆடுகளையும் பார்த்தார்கள்.

“ஒரு கிழமைக்கு முதல் இரண்டு கிடா இருபதாயிரத்துக்கும் இருபத்திரண்டாயிரத்துக்கும் வித்து கடன் குடுத்தனான் எல்லாம் உங்களாலதானம்மா” குரல் தழுதழுக்கக் கூறினேன்.

“நான் காசு மட்டும்தானே தந்தனான். கஷ்டப்பட்டு உழைச்சு இந்த நிலைமைக்கு வந்தது நீங்கள்தானே. பார் வீட்டைச் சுத்தி வாழை, தென்னை, மாமரம், தேசிமரம் எண்டு சோலையாய் வைச்சிருக்கிறாய். மரக்கறிகளும் வைச்சிருக்கிறாய். உனர் உழைப்பையும், பிள்ளைகளினர் படிப்பையும் பாக்க உண்மையிலேயே எனக்கு சந்தோஷமாய், திருப்தியாய் இருக்கு கமலா”

“எல்லாம் உங்கட கைராசியம்மா” மீண்டும் கைகளைத் தொட்டுப் பார்க்கும் ஆசை எழுந்தது.

வீட்டுக்குள் வந்தோம்.

“மணி இரண்டரையாகுது உங்களுக்காகச் சமைச்சானம்மா...” தயங்கியபடி சொன்னேன்.

“சாப்பிடலாமே.. சாப்பிட்டிட்டு இருந்து கதைக்கலாம் வாங்கோ”

சகஜமாகப் பேசிச் சிரித்து விரும்பியதை எடுத்துப் போட்டுச் சாப்பிட்டதும் சமையலைப் பாராட்டியதும் சந்தோஷத்தையும் அவர்கள் மீதுள்ள

மதிப்பையும் அதிகமாக்கியது.

ஐந்து மணிக்கு தேனீர் போடுவதற்காக எழுந்தேன். தேவகியம்மாவின் கையிலிருந்த போன் சினுங்கியது. எடுத்து பார்த்துவிட்டு அணைத்தார். திரும்பவும் சினுங்க போனோடு எழுந்து பின்பக்கம் போக நான் அவர்களுக்குத் தேனீர் போட குசினிக்குள் போனேன். யன்னலுக்கு வெளிப்புறமிருந்து தேவகியம்மாவின் குரல் கேட்டது.

“திரும்பத் திரும்ப என்னத்துக்கு அடிக்கிறாய். நான் ஏதாவது ஒழுங்கு செய்திட்டுத்தான் போவன். உன்ர அவசரத்துக்கு ஒண்டும் செய்யேலாது. இவ்வளவு நாளும் நீ செய்தது போதும் இனி நான் பார்க்கிறேன். நீங்கள் இரண்டுபேரும் விரும்பினபடி போங்கோ”

யாரோ திரும்ப திரும்ப எதையோ வற்புறுத்தி தேவகியம்மாவை டென்ஷனாக்குவது புரிந்தது. தேனீரோடு போனபோது உள்ளே வந்தவரின் களையிழந்த முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. எவ்வளவு சந்தோஷமாய் இருந்தார். இவர்களுக்கு நிச்சயம் பணப் பிரச்சனையாய் இருக்காது வேறு என்னவாகயிருக்கும். மனம் நிலைகொள்ளாது தவித்தது.

தேனீர் குடித்ததும் போவதுக்கு அவசரப் பட்டார்கள். கேட்பது மரியாதையில்லை என்றாலும் கேட்காமல் இருக்க என்னால் முடியவில்லை.

“முகம் வாடிப்போயிருக்கு ஏதாவது பிரச்சனையாம்மா” துணிந்து கேட்டேன். மூவரும் திகைத்துப் போய் பார்த்தார்கள். பதில் இல்லை. திரும்பத் திரும்பக் கேட்டேன். என் துணிச்சல் எனக்கே வியப்பாகயிருந்தது.

“லண்டனுக்குப் போய் முப்பது வருசம். அடிக்கடி தம்பியோட இருக்கிற அம்மாவைப் பாக்க வருவன். தம்பியினர் பிள்ளையள் மூண்டு பேரும் இப்ப அவுஸ்ரேலியாவில இருக்கிறார்கள். தாய் தகப்பனுக்கு நிரந்தரவிசாவுக்குப் போட்டு கிடைச்சிட்டுது.

அம்மாவை இவ்வளவு நாளும் நான் பாத்தனான் இனி நீ பார் நாங்கள் பிள்ளையனோட போய் இருக்கப் போறம் எண்டு தம்பி சொல்லுறான். முந்தி என்னோட வந்து நிக்கிறவா இப்ப ஏலாமல் தடி ஊண்டி நடக்கிறவாவை லண்டனுக்கும் கூட்டிக்கொண்டு கோகேலாது. ஜானுவுக்கு கலியாணம் முடிஞ்சது எண்டால் நான் வந்து அம்மாவோட இருப்பன். அதுவரைக்கும் ஏதாவது ஒழுங்கு...”

மனம் நொந்து சொல்வதைக் கேட்க மனம் பதைபதைத்தது. கவலைப்படுகிறார்களே என்று பதற சாந்தியின் குரல் குறுக்கிட்டது.

“அம்மம்மாவை இங்க கொண்டு வந்து விடுங்கோ. நாங்கள் கவனமாய் பாக்கிறம்”

அதிர்ந்து போய் அவளைப் பார்த்தவர், “யோசிக்காமல் டக்கெண்டு சொல்லுறியேடா” என்றார்.

“எங்களால முடிஞ்சதைத்தானேம்மா நாங்க கேக்கலாம். என்ர உழைப்புக்கும் இந்த வீட்டுக்கும் எவ்வளவோ செய்திருக்கிறீங்கள். உங்கட அம்மாவுக்கு இல்லாத உரிமையா... சந்தோஷமாய் கொண்டு வந்து விடுங்கோம்மா” நான் பதில் சொன்னேன்.

எழுந்து அருகில் வந்தவர் என் இரு கைகளையும் எடுத்து தன் கைகளுக்குள் வைத்துக் கொண்டார்.

“நான் எதிர்பாக்கவேயில்லை. இப்பிடிச் சொல்லுறீங்களே”

தேவகியம்மா சொன்னது காதில் விழுந்தாலும் என் பார்வை அவரின் கைகளில் இருந்தது. அவரின் ஸ்பரிஷத்தில் உடல் சிலிர்க்க நிமிர்ந்து அம்மாவைப் பார்த்தேன். முகத்தில் மலர்ந்த புன்னகையோடு நிம்மதியும் இழையோடியதை உணர்ந்தேன்.

இதைவிட வேறென்ன வேணும் எனக்கு...!

ஒவ்வொரு இரவிலும்
இப்படித்தான்
எனது நிறத்தைத் திருடி
உடுத்திக்கொள்கிறது வானம்

வழமை போலவே இன்றும்
நிறத்தைப் பற்றிக்கொள்ளத்தான் வந்தது

ஒரு கையில் துடுப்பும்
மறு கையில் வலையோடும்
என்னையும், என் வாழ்க்கையையும்
ஓட்டம் காட்டும்
மீனைப் பிடிக்க எத்தனித்துக்
கொண்டிருக்கிறேன்

துடுப்பால் அடித்துப் பிடித்து
தன்னையும் விற்றிடுவானோ என
எண்ணிற்று போல
அச்சத்தில் அருகில் வரவில்லை
நேரம் வரும்வரை காத்திருந்தது

கருப்பன் என்றுதான் அழைக்கிறார்கள்

பொத்துவில் இஸ்மட்

பெரும் போராட்டத்திற்கு மத்தியில்
இரண்டு கிலோ செல்வனும்
இருபது கிலோ பாசித்திரள்களையும்
பிடித்துவிட்டேன்

பாசித்திரள் கொள்வனவு செய்ய
எந்த வியாபாரியும் வரப்போவதில்லை
ஆதலால்
மீனை மாத்திரம் பதப்படுத்திவிட்டு
களைப்பில் கலப்போரத்திலேயே
படுத்துறங்கிட்டேன்

வழமைபோல் இன்றும்
எனது நிறத்தைப் பற்றிக்கொண்டது
வானம்

விடிந்ததும்
அது சட்டையை மாற்றிக்கொண்டது
இன்றைக்கும் என்னை
கருப்பன் என்றுதான் அழைக்கிறார்கள்...!

சிலப்பதிகாரம் : எடுத்துரைப்பின் அழகியல்

- பாஸ்கரன் சுமன் -

இலக்கியம் அதன் பொருண்மையால் மாத்திரம் சிறப்படைவதன்று புலவன், தான் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தைக் கூறும் திறத்திலும் அதன் சிறப்புத் தங்கியுள்ளது. இளங்கோவின் படைப்பு இவ்விரு தன்மைகளிலும் உயர்ந்து விளங்குவது. இளங்கோ, தான் கூற விழைந்த விடயத்தை அழகியல் அம்சங்கள் பொருந்த எடுத்துரைத்துள்ளார். அத்தகைய அழகியல் அம்சங்களில் ஒரு சில கூறுகள் இங்கு அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றன.

ஊர்காண் காதையில் இளங்கோ கையாண்ட உருவகம் ஒன்று நுண்ணிய பொருள் கொண்டது. கோவலன் கண்ணகியை புறஞ்சிறைமூதூரில் கவுந்தியடிகளிடம் காவலாக இருத்திவிட்டு, மதுரை நகர் செல்ல எண்ணுகின்றான்.

கோவலன் சென்று, கொள்கையின் இருந்த கவுந்திஐயையைக் கைதொழுது ஏத்தி

“நெறியின் நீங்கியோர் நீர்மையேன் ஆகி
நறுமலர் மேனிநடுங்குதுயர் எய்த
அறியாத் தேயத்து ஆரிடை யுழந்து
சிறுமையுற்றேன், செய்தவத் தீர் யான்

(சிலப்பதிகாரம், 14: 15 - 20)

எனத் தான் நல்லொழுக்க நெறியினின்றும் தவறியமையையும் கண்ணகியை பெருந்துன்பத்துக்குள்ளாக்கி விட்டமையையும் கூறி வருந்துகிறான். பின், தான் மதுரை சென்று மீளும்வரை கண்ணகியைத் தங்களது பாதுகாப்பிலே வைத்துக்கொள்வதில்

குற்றமேதும் உண்டோ எனக் கேட்டு மனங்கலங்கி நிற்கிறான். அத்தகையோனுக்கு ஊழ்வினையின் இயல்பினை வலியுறுத்தி நிற்கிறார், கவுந்தியடிகள்.

பாவச் செயல்களை விட்டு விலகுங்கள், அவ்வாறு விலகவில்லையாயின் அப்பாவச் செயல்களின் பயனாகத் துன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும் என்று அறநெறியில் வாழும் சான்றோர்கள், “கேட்பவரின் தகுதிக்கு (இயல்புக்கு) ஏற்ப” தங்கள் நாவாகிய குறுந்தடியினால் வாயாகிய பறையினை அறைந்து கூறினாலும் அறிவு என்னும் உறுதி இல்லாதவர்கள், அது நன்மையுடையது என ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்று ஊழ்வினையின் இயல்பினை வலியுறுத்துகிறார். இங்கு நாக்கடிப்பு, வாய்ப்பறை ஆகிய உருவகங்களை ஆழ்ந்த பொருள் புலப்படும் வகையில் கையாண்டுள்ளார், இளங்கோ. அப்பகுதி வருமாறு:

“மறத்துறை நீங்குமின் வல்வினை ஊட்டும்” என்று,

அறத்துறை மாக்கள் திறத்தின் சாற்றி,
நாக்கடிப்பு ஆக வாய்ப்பறை அறையினும்,
யாப்பறைமாக்கள் இயல்பிற்கொள்ளார் 30
தீதுடை வெவ்வினை யுருத்த காலை,
பேதைமை கந்தாப் பெரும்பேது உறுவர்
(சிலப்பதிகாரம், 14: 27 - 32)

மேற்கண்ட உருவகங்கள் சமுதாய வாழ்வில் நின்றுப் பெறப்பட்டவை. அரசு ஆணைகளை பொதுச் செய்திகளைப் பறையறைந்து அறிவிப்பதே சமகால

வழக்கம். மக்கள் யாவரும் வேற்றுமை பாராட்டாது அறிந்துகொள்ள வேண்டிய செய்திகளே அவ்விதம் அறிவுறுத்தப்படுவன. அற உபதேசங்களும் அத்தகையனவே. ஆதலால், நாவைக் குறுந்தடியாகவும் வாயைப் பறையாகவும் கொண்டு அறமுறைத்தனர் என்ற நுண்ணிய பொருள் புலப்படும் வகையில் உருவகத்தைக் கையாண்டுள்ளார். அவ்வாறு வலியுறுத்தும்போது “கேட்பவரின் தகுதிக்கு (இயல்புக்கு) ஏற்ப” அறிவுறுத்தியதாகவும் கூறுகிறார். அறக்கருத்துக்கள் பொதுவானவை சமூகத்தின் சகல திறத்தாரும் அறிய வேண்டியவை என்பதனை உணர்ந்து, “அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ப” வலியுறுத்தினர் என்று சுட்டிச் சென்றார் இளங்கோ.

நாவின் துணைகொண்டே வார்த்தைகளை வாய் வெளிப்படுத்துகிறது. நாவின் துணையின்றேல் வார்த்தைக்கு வழியில்லை. குறுந்தடியின் துணை கொண்டே பறையும் ஒலிக்கப்படுகிறது. ஆதலால் இவ்விரு உருவகங்களையும் இணைத்துக் (வாய் - பறை நாக்கு - குறுந்தடி) கருத்தைப் புலப்படுத்துவதே அழகியல் வழிப்படும் என்பதை இளங்கோ உணர்ந்திருந்தமையும் நோக்கற்பாலது. “அறக்கருத்துக்களைப் பறையறைந்து கூறினர்” என்பதிலும் பார்க்க, இவ்வுருவகம் அழகியலில் சற்று மேல்நிற்கிறது.

மணிமேகலை ஆசிரியர் “ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம் அடைந்த காதை”யில் இளங்கோ கையாண்ட மேற்படி உருவத்தை அதே நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுத்தியமையும் நோக்கற்பாலது. மணிமேகலை மணிபல்லவத்தைச் சென்றடைந்ததும் அங்குள்ள புத்த பீடிகையைத் தொழுது வணங்குகின்றாள். அது அவளுடைய பழைய பிறப்பை உணர்த்தியது. அதுகேட்ட மணிமேகலை, மேற்கண்டவாறு உரைக்கிறாள்.

புலவன் முழுதும் பொய்யின் றுணர்ந்தோன்
உலகுயற் கோடற்கு ஒருவன் தோன்றும்
அந்நான் அவனறும் கேட்போர் அல்லது
இன்னாப் பிறவி இழுக்குநரில்லை
மாற்றருள் கூற்றம் வருவதன் முன்னம்
போற்றுமின் அறம் எனச் சாற்றிக் காட்டி
நாக்கடிப்பாக வாய்ப்பறை அறைந்தீர்

(மணிமேகலை, 25:45-51)

பேரறிவுடையவனும் மெய்ப்பொருள் அனைத்தையும் வழுவின்றி உணர்ந்தவனுமாகிய ஒருவன் இவ்வுலகம் உய்வடையும் பொருட்டுத் தோன்றியருள் வான். அந்நாளில் அவன் உரைக்கும் அறவுரைகளைக் கேட்டோரை அன்றி, துன்பத்தைத் தரும் பிறவியினின்று தப்புவோர் எவரும் இல்லை. ஆதலால், பிறரால் தடுத்தற்கரிய கூற்றுவன் வருவதற்கு முன்னரே நல்ல அறச்செயல்களைச் செய்வீராக என்று எடுத்துரைத்து “நாவைக் குறுந்தடியாகவும் வாயைப் பறையாகவும் அறைந்தீர்” என்பதே அவன் கூறும் செய்தி. கருத்தாழ மிக்க செய்தியை அழகியலோடு வெளிப்படுத்த, சமுதாய வாழ்வின்னன்று எடுக்கப்பட்ட இவ்விரு உருவகங்களும் இளங்கோவுக்கும் சாத்தனாருக்கும் கைகொடுத்துள்ளன.

II

இளங்கோவடிகள் தமது காப்பியத்தின் வாயிலாக, “ஊழ்வினை உருத்து வந்தாட்டும்” என்னும் கொள்கையை வலியுறுத்துவதனையும் நோக்காகக் கொண்டிருந்தார் எனச் சிலப்பதிகாரப் பதிகம் கூறுகிறது. அத்தகைய ஊழின் வலி காப்பியத்தில் கிளைக்கதைகள் வாயிலாகவும், கவுந்தியடிகள் வாயிலாகவும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நாடுகாண் காதையில் ஊழின் வலியை கிளைக்கதை ஒன்றின் வாயிலாக வலியுறுத்துகிறார், இளங்கோ.

பாண்டிய நாடு நோக்கிப் புறப்பட்ட கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளும் காவிரியாற்றினைக் கடந்து தென்கரை சேர்ந்து, பொழிலொன்றில் இளைப்பாறியிருக்கின்றனர். புதிதாய் பரத்தமைத் தொழிலில் புகுந்த பரத்தை ஒருத்தியும் (வம்பப் பரத்தை) அவளைக் காமுற்றழைத்து வந்தவனும் (வறுமொழியாளன் - கல்லாக் கயமகன்) காமனும் இரதியும் போன்ற கோவலனையும் கண்ணகியையும் கண்டு, யாரவர்? என கவுந்தியடிகளிடம் வினவுகின்றனர். கவுந்தி, “இவர் எம்மக்கள்” என்று பதில் கூறுகிறார். அதுகேட்ட வம்பப் பரத்தையும் வறுமொழியாளனும் “ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்தோரும் மணந்து வாழ்வதுண்டோ” என்று இகழ்ச்சி தோன்றப்பதிலளிக்கின்றனர். அப்பகுதி வருமாறு:

ஆற்றுவுழிப்பட்டோர் ஆரென வினவவென்
மக்கள் காணீர் மானிட யாக்கையர்
பக்கம் நீங்குமின் பரிபுலம் பினரென
உடன்வயிற்றோர்கள் ஒருங்குடன் வாழ்க்கை
கடவது முண்டோ கற்றறிந்தீரென
(சிலப்பதிகாரம், 10: 224 - 228)

இதனைக் கேட்ட கவுந்தியடிகள் நரிகளாகிக் காட்டிடத்தே உழலுமாறு அவர்களுக்குச் சாபமிடுகிறார். காப்பியக் கதையோட்டத்தில் இக்கிளைக்கதை அத்துணை அவசியமற்றது. ஆதலால், ஊழ்வினையின் வலியை உணர்த்துவதற்காகவே இக்கிளைக்கதையை உள் வாங்கிக்கொண்டார் என்பது வெளிப்படை. இருப்பினும், ஏனைய இடங்களில் வலியுறுத்தப்பட்ட ஊழ்வினையின் தன்மைக்கும் மேற்படி கிளைக்கதை வாயிலாக முன்வைக்கும் தன்மைக்கும் இடையே ஒரு வேறுபாடுண்டு. காப்பியத்தின் பல இடங்களிலும் ஊழ்வினையானது முற்பிறப்பில் செய்தவை. அவையே இப்பிறப்பில் வந்தாட்டுகிறது எனக் கூறிச் செல்கிறார், இளங்கோ. இங்கு நொடிப்பொழுதுக்கும் முன் செய்தவையும் ஊழ்வினையே எனக் குறிப்பால் உணர்த்து வாராயினார். அத்தகைய குறிப்பினை உணர்த்துவதற்காகவே மேற்படி கிளைக்கதையை உள் வாங்கிக் கொண்டார். “ஒரு பிறப்பிற் செய்தது தம் மறுபிறப்பிற்றான் வந்தாட்டும் என்று நினையாது ஒழிக. ஒரு நொடிப்பொழுதிலே உருத்து வந்தாட்டும்” என்று ஊழ்வினையின் இயல்பினை மேற்படி கிளைக்கதையின் வாயிலாக நுண்ணிதாய் உணர்த்திச் சென்றுள்ளார்.

III

கோவலன் கண்ணகியைப் பிரிந்து மாதவியை யடைந்த “அந்திமாலை”யை இளங்கோ சிறப்பித்துள்ளார். அந்திமாலைப் பொழுது கண்ணகிக்குத் துயர்ப்

பொழுதாயும் மாதவிக்கு இன்பப் பொழுதாயும் அமைகிறது. அத்தகைய அந்திமாலையில் கோவலனைப் பிரிந்த கண்ணகியின் நிலையை இளங்கோ சித்திரிக்கும் பாங்கில் அழகியல் நிலையில் உயர்ந்து நிற்கிறார்.

அந்திமாலைப் பொழுதில் நீர்ப்பரப்பாகிய கடலை ஆடையாக உடுத்துள்ள நிலமடந்தை, தன் கணவனாகிய ஞாயிற்றைக் காணப்பெறாமையினால் திசைமுகம் பசந்து நிற்கிறாள். ஒளியாகிய புகழ்பரப்பி உலகாண்ட தலைவனைக் காணாது வாடுகிறாள் வானவெளியில் திங்கள் எனும் இளவரசனையும் காணாது துயருற்றுப் புலம்புகிறாள். அதாவது, வானில் சூரியனையும் காணாது திங்களையும் காணாது நிலமகள் துயருற்று நிற்கிறாள். வானில் திங்களும் ஞாயிறும் அற்ற மாலைப் பொழுதின் மயக்கம் மாத்திரமே இந்த வர்ணிப்பின் நோக்கமன்று. மாலைப் பொழுதில் கண்ணகி தன் கணவனான கோவலனை இழந்து வருந்தி நிற்கிறாள் எனும் உள்ளுறை அதற்குண்டு. ஞாயிறாகிய தலைவன் (உரவோன்) எங்கே? திங்களாகிய இளவரசன் (செல்வன்) எங்கே? என்று கண்ணகி வருந்தி நின்றற்கு உள்ளுறையே அது. அவ்வர்ணிப்புப் பகுதி வருமாறு:

விரிகதிர் பரப்பி யுலகமுழு தாண்ட
ஒருதனித்திகிரி உரவோற் காணேன்
அங்கண் வானத் தணிநிலா விரிக்குந்
திங்களஞ்செல்வன்யாண்டுளேன்கொல்லெனத்
திசைமுகம் பசந்து செம்மலர்க் கண்கள்
முழுநீர் வார முழுமெயும் பனித்துத்
திரைநீ ராடையிருநில மடந்தை

(அந்திமாலைச் சிறப்புச் செய் காதை : 1-8)

அந்நியர் ஆட்சிக்குட்பட்டு பாரம்பரிய தமிழ்நாடு சீர்கெட்டு நின்றவேளை, அதனால் வாட்டமுற்ற இளங்கோவின் உள்ளத்துணர்வும் மேற்குறித்த வர்ணிப்பில் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது என்பார், இரகுபரன். அவர் கருத்து வருமாறு: “நிலமடந்தையின் அரசர்கள் என்று இளங்கோ சொல்வது உண்மையில் சூரியனையும் சந்திரனையும் அல்ல சூரிய சந்திர வம்சத்தவர்களான சோழரையும் பாண்டியரையுமே என்பது நாம் உய்த்துணர் வேண்டியது. சூரியனை “ஒரு தனித்திகிரி உரவோன்” என்பது இரட்டுற மொழிதலாகும். ஒற்றைச் சக்கரத் தேரினை உடையவன் சூரியன் ஒப்பற்ற ஆணைச்சக்கரத்தையுடையவன் சோழன். தலைவன் இல்லாமையினால் நிலமகள் திசைமுகம் பசந்தாள் என்பது, தம் பாரம்பரிய அரசரில்லாததால் தமிழ் கூறு நல்லுலகின் திசைதோறும் இருந்த மக்கள் வாடினார்கள் என்று உணர்த்துவதற்கேயாம்.”

மேற்படி காதையில் தொடரும் ஏனைய வர்ணிப்புகளும் உவமைகளும் கண்ணகியின் துயர், மாதவியின் மகிழ்வு, தமிழ்நாட்டின் நிலை ஆகியவற்றை உள்ளுறுத்துக் கூறுவதாகவே அமைந்துள்ளன. நற்குடி மக்கள் கொடுங்கோன்மை தாங்காது கண்கலங்கிய முது தலைமேல் கைவைத்து வருந்தும்படியாக புன்குடி மக்களோடு (அரசுக்கு விசுவாசமாக நடக்காத மக்கள்) சேர்ந்து முடிவேந்தர் இல்லாத காலத்தில் நாட்டிற் புகுந்து விளைநிலமெல்லாம் அழியும்படியாக தங்கிய (ஆட்சிக்கு வந்த) புதிய மன்னர்கள் போல் தம்

காதலரைப் புணர்ந்த மகளிர் இன்புற்று விளங்கினர். நற்குடி மக்களோ (கறைகெழு மக்கள்) கொடுங்கோன்மைதாங்காது கலங்கியமுது வருந்தினர். அதாவது, நிலத்திற்குப் பரிபூரண உரிமைகொண்ட மக்கள் துன்புறுகின்றனர். புதிதாய் வந்தோர் அந்நிலத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். கண்ணகி முதலாக கணவனைப் பிரிந்தோரின் துயரும் மாதவி முதலாக காதலரைச் சேர்ந்த பெண் களின் கூடலின்பமுமே இங்கு உவமையங்களாகும். அவ் உவமைப் பகுதி வருமாறு:

அரைசுகெடுத்தலம்வரும் அல்லற் காலைக்
கறைகெழு குடிகள் கைதலை வைப்ப
அறைபோகு குடிகளொ டொருதிறம்பற்றி
வலம்படு தானை மன்ன ரில்வழிப்
புலம்பட இறுத்த விருந்தின் மன்னரின்
தாழ்துணை துறந்தோர் தனித்துய ரெய்தக்
காதலர்ப் புணர்ந்தோர் களிமகிழ் வெய்தக்

(அந்திமாலைச் சிறப்புச் செய் காதை : 9-14)

இவ்வுவமையின் ஊடாக சமகால தமிழ்நாட்டுச் சூழலையும் இளங்கோவின் ஏக்கத்தையும் - கறைகெழு மக்களின் ஏக்கத்தையும் காணமுடிகிறது. தமிழ் மன்னர்களாம் முடியுடை வேந்தர்கள் நிலைகுலைந்தனர். வேற்று வேந்தராகிய களப்பிரர் நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆள்கின்றனர். தமிழ்நாட்டை வேற்று நாட்டவர் கையகப் படுத்தியமையையிட்டு நற்குடி மக்கள் வருந்துகின்றனர். நற்குடி மக்களின் வருத்தம் இளங்கோவின் வருத்தமும் கூட. ஆயின், தமிழ்நாட்டைக் கையகப்படுத்திய வேற்று நாட்டவர் மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். இந்த அரசியற் சூழலும் அதனை எண்ணிய இளங்கோவின் ஏக்கமும் மேற்படி உவமையில் தெளிவாய்த் தெரிகிறது. மங்கல வாழ்த்துக் காதை, அந்திமாலைச் சிறப்புச் செய் காதை, காடுகாண் காதை ஆகியவற்றில் இடம்பெறும் ஏனைய உவமை களும் இளங்கோவின் இத்தகைய ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றமை சுட்டிக்காட்டத்தக்கன.

IV

மாலை எனும் சொல் கமுத்தில் அணியும் மாலையையும் மாலைப் பொழுதையும் குறித்து நிற்கிறது. மலர்கள் ஒன்றோடொன்று பிணைக்கப்பட்டு (இணைவுற்று) உருவாவது மாலை. பகற்பொழுது மாறி இரவுப்பொழுது உருவாகும் காலப்பொழுதும் மாலை. சிலப்பதிகாரத்தில் இவ்விரு மாலையையும் அழகியல் அர்த்தம் கொள்கின்றன. காப்பியத்தின் திருப்புமுனையாக மாலை சங்கமமாகிறது. மாதவியின் நாட்டிய அரசு கேற்றம் காணச்சென்ற கோவலன், ஆயிரத்தெண்ணூறு கழஞ்சு பொன் பெறுமதியான மாலையை விலை கொடுத்து வாங்குகிறான். மாதவியைத் தன்னவளாக்குகின்றான். அந்த மாலையிலிருந்து இளங்கோ அடுத்தடுத்து காட்டும் அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய் காதை, துன்பமாலை, வஞ்சினமாலை என்பன நீர்கின்றன. கூர்ந்து நோக்கின், இளங்கோவின் கதை வளர்ச்சியில் மாலையின் முக்கியத்துவம் புலனாகும்.

அந்திமாலை வருகிறது. கண்ணகி கோவலனைக் காணாது மாலைப்பொழுதில் துயருற்று நிற்கிறாள். கணவனைக் காணாமையால் தன்னை அழகு செய்யாது ஒழிகிறாள். அந்த மாலைப் பொழுதில் மாதவி

கோவலனோடு மகிழ்வுற்றிருக்கிறாள். அவளது அழகு விஸ்தாரமாகப் பேசப்படுகிறது. இருவரதும் மன இயல்பைத் துல்லியமாகக் காட்ட இளங்கோவுக்கு அந்தி மாலை சிறப்பாகவே கைகொடுத்திருக்கிறது. துன்பமாலை, வஞ்சினமாலை என இளங்கோ வைத்துக்கொண்ட காதைத் தலைப்புக்களும் அழகியல் அம்சம் கொண்டவை. துன்பமாலையில் கோவலனை இழந்து உள்ளத்திலே துன்பத்தை மாலையாக அணிந்து நிற்கிறாள், கண்ணகி. துன்பமாலை எனும் காதை வரையிலும் அதிகமாய் பேசாத கண்ணகி, பலவாறாகத் தன் துன்பநிலையைச் சொல்லி அழும் பகுதியது.

வஞ்சினமாலையில் நகரை அழிப்பேன் என வஞ்சினம் கூறி நிற்கிறாள். துன்பத்தை மாலையாகச் சூடிய கண்ணகியின் மாற்றுப்பண்பு வஞ்சினமாலையில் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. பேசா மடந்தையாக விளங்கிய கண்ணகியைத் துன்பமாலையில் அழுதரற்ற வைக்கிறார். வஞ்சினமாலையில் சினத்தின் வடிவமாகக் காட்டுகிறார். இவ்வாறாக இளங்கோ “மாலை”யைத் தன் கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு, கதை வளர்ச்சிக்குத் தக்க துணையாக்கிக் கொண்டார் என்பதில் மறுப்பேது மில்லை. இவ்விதமாக இளங்கோ தம் காப்பியத்தின் எடுத்துரைப்பில் விதைத்த அழகியல் கூறுகள் ஏராளம்.

பறத்தலும் இருத்தலும் அவரவர் பொறுப்பு...

எமக்குள் ஒளிந்து கொண்ட
சுயத்தை விடுவிப்பதென்பது,
கூண்டுக்குள் அடைந்து கிடக்கும்
பறவையை திறந்து விடுவதைப் போல
இலகுவானதல்ல..
கூடு திறந்திருந்தும்
சில பறவைகள்
பறக்க எத்தனிப்பதில்லை..

சுதந்திரம் என்பது
புறத்தில் மட்டுமல்ல
அகத்திலும் வேண்டும்..

அகவிடுதலையென்பது
உடலில் இருந்து
உயிரைத் துறப்பது போல
சிலருக்கு
ஒரு பெருமூச்சாகவும்,
சிலருக்கு அது பெரும்
யுத்தமாகவும் அமைந்துவிடுகிறது..

தேவை ஒன்றுதான்
விடுவித்தல்
அதனின்றி விடுபடுதல்..
உங்கள் வானில்
உங்கள் சிறகுகளால்
நீங்கள் விடுதலையாவது
உங்கள் பொறுப்பு..

பறவை ஒன்று பறப்பதற்கு
ஒரு சோடிச் சிறகும்
கொஞ்சம் இறகுகளும் வேண்டும்..

உந்தியெழும்பச் சிறகும்
நெகிழ்ந்து வருட இறகும்
இயங்குவிசையும்

இருந்தால்தான்

உயரங்களை அடையலாம்..
சிகரங்கள் பற்றி சிலாகித்துக்
கொள்ளலாம்..

காலம்

சிறகுகளை பரிசளித்திருக்கிறது..

இருத்தலும் பறத்தலும்

அவரவர் பொறுப்பு..

- சங்கரி சிவகணேசன்

துணை இடித்தல்!

பொன்.புத்திசிகாமணி, யேர்மனி.

எங்கள் வீட்டுச் சமையல் அறையில் நின்ற பார்த்தால் மேற்குப் பக்கமாகச் செல்லும் பாடசாலைப் பாதை தெரியும்.

இந்த வீடுமாறி ஒரு கிழமைதான் இருக்கும். பக்கத்து தொடர் மாடிக் கட்டடத்தில் இருந்து, அடுத்த தொடர் மாடிக்கு மாறியிருந்தோம். இரண்டு வீட்டிற்கும் இடைவெளி இருபது இருபத்தைந்து மீற்றர் தான் இருக்கும்.

பழைவீட்டில் மூன்றாம் மாடி ஏறி இறங்கி, இந்த வீட்டிற்கும் இரண்டாம் மாடி ஏறி இறங்க வேண்டும். பக்கத்து வீடுதானே சுகமாக கொண்டு வந்து சேர்த்திடலாம் என்று நானும் நினைத்த துண்டு. அதைச் செயல்படுத்தும் போதுதான் அதன் கஸ்ரம் புரிந்தது.

பெரிய சாமான்களைத் தூக்கு வதற்கு நண்பர்கள் சிலர் உதவி செய்தார்கள் தான்.

என்னுடன் என் மனைவி பிள்ளை களும் தான். சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

அங்கிருந்த சாமான்களை இங்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தாகி விட்டது. அப்பாடா என்று மூச்சு விடமுடியவில்லை. எல்லாவற்றையும் ஒழுங்கு படுத்தி அடுக்கி வைக்கப் பல நாட்கள் செல்லலாம்.

இந்த ஒரு கிழமையில் ஐந்து கிலோ குறைந்திருக்கிறேன். ஆனாலும் எங்கள் எல்லோருக்கும் இந்த வீடு நன்றாகப் பிடித்திருந்தது.

அந்த வீட்டைவிட பெரிய வீடிது. பிள்ளைகள் இரண்டு பேருக்கும், தனித்தனி அறை.

இருவரும் அறைக்கு அடிபட்டதே எனக்கும் மனைவிக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது.

அந்த வீட்டில் இருவரும் ஒரு அறையில் தான் இருந்தார்கள்.

பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போவதையும், வருவதையும், பார்ப்பதிலே தாய்க்கு ஒரு மகிழ்ச்சி இருந்தது. மகன் இளையவன் என்பதால் அவனது குறும்புகளை ரசிப்பது எங்களுக்கு மிகவும் விருப்பம்.

மகள் அமைதியானவள். அவளது குறும்புகளை ரசித்த காலமும் இருந்தது. இப்போது இளையவன் அதனை எடுத்துக் கொண்டான்.

பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போவதை விட வரும்போதுதான் அவர்களை ரசிக்க முடியும். எங்கள் வீட்டைச் சுற்றியிருந்த நாலையது பிள்ளைகள், மகனுடனும் மகளுடனும் ஒன்றாகப் படிக்கிறார்கள்.

பள்ளிக்குப் போகும்போது பிள்ளைகள் அநேகமாகச் சேர்ந்து போவதில்லை. மட்டு மட்டாகவே மகன் வெளிக்கிடுவான். அம்மா காரில கொண்டு போய் விடுவா என்று, அவனுக்கு நல்லாத் தெரியும். அந்த அளவிற்கு காலைச் சோம்பல் அவனுக்கு.

பெரும்பாலும் என் மனைவியே கூட்டிக் கொண்டு போய் பள்ளிக்கூடத்தில் விடுவா. பாடசாலைக்குச் செல்லும் பிரதான பாதையிலிருந்து குறுக்காக வர எங்கள் வீடு பாதித்தாரம் தான் இருக்கும்.

இந்தப்பாதையை பிள்ளைகளே உருவாக்கியிருந்தார்கள்.

எங்கள் வீடு பள்ளத்தில் இருந்தமையால் மேட்டில் நடப்பவை எல்லாமே தெரியும். இவர்களின் வரவு, குறும்புச் சேட்டைகள், அடாவடித்தனங்கள் அனைத்தையும் வீட்டிலிருந்தே பார்க்கலாம்.

வின்றர் காலங்களில் பனிவிழுந்து நிறைந்து வெள்ள வெளேரெனக் காட்சியளிக்கும். சினோவை மாறி மாறி எறிந்து விளையாடுவதும், சினோ மனிதனை பெரிய அளவில் கட்டி மகிழ்வதும் பார்க்கும் எங்களுக்கும் மகிழ்ச்சிதான்.

பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீட்டிற்கு வரும்போது நண்பர்களுடன் சேர்ந்து வருவதையே அவன் விரும்பினான். திரும்பி வரும்போது கார்ப்பயணம் பிடிக்காது. அப்போதுதான் கூத்தடிக்கலாம்.

மகள் பிரதான பாதை வழியாகவே வருவாள் இவளுக்கும் சினேகிதிகள் எங்கள் வீட்டைச் சுற்றி இருந்தார்கள். யேர்மனியிலும் பெண் பிள்ளைகள் சின்ன வயதில் அமைதியாகவே இருந்தார்கள். எல்லோரும் என்றில்லை.

மகனுக்கு அநேகமாக நேரத்துடன் பாடசாலை முடிந்து விடும்.

கதவைத்திறந்து வீட்டிற்குள் வந்தவுடன் புத்தகப் பையைத்தூக்கி எறிந்து விட்டு குசினிக்குள் நிற்கும் தாயிடம் தான் போவான். பள்ளிக்கூடப் புதினங்கள், நண்பர்களைப் பற்றிய செய்திகள் என்று வழமையாகச் சொல்லுவான்.

அன்று எனக்கு நல்ல காய்ச்சல் வேலைக்குப் போய், வேலை செய்ய முடியாமல் சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்கு வந்து விட்டேன். வைத்தியர் ஒரு கிழமை சுகயின விடுப்பெழுதித்தந்து ஓய்வெடுக்கச் சொல்லி யிருந்தார்.

நான் வரவேற்பறையில் உள்ள சோபாவில் படுத்திருந்தேன்.

மனைவி சமையல் கட்டில் சமைத்துக் கொண்டு நின்றா. பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்தவன் புத்தகப் பையைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு தாயிடம் போய், “ஒரு துக்கமான செய்தி. கேள்விப்பட்டனீங்களே! என்னையா” என மனைவி குறுக்கிட்டாள்.

“என்னோட படிக்கிற நுவேலின் அப்பம்மா நேற்று செத்திற்றாவாம்” என்றான்.

இவனோடு படிக்கிற நுவேல் என்று ஏற்கனவே இவன் சொல்லிக் கேள்விப் பட்டிருந்தாலும், யாரென்று அவவுக்குத் தெரியவில்லை. “ஆ! அப்படியா?

எங்க அவியளினர் வீடு?”

என்னம்மா நீங்கள் என்னோட படிக்கிற நுவேலினர் வீடு தெரியாதே உங்களுக்கு.

சிலவேளைகளில் அவன் நம்புவதுபோல் வெடிப்பான். அம்மாவும் அதனை நம்பி விடுவா. கொஞ்ச நேரம் செல்ல “அம்மா நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் நம்பிவிடுவியள்” என்று சொல்லிச் சிரிப்பான். அதனால் அவன் இவன் சொல்வது எதையும் இலகுவாக இப்போது நம்புவதில்லை.

என் மனைவி தானுண்டு தன் வீடு, என்று வாழ்பவள். எங்களைச் சுற்றியே தான் அவளது உலகம். நல்ல குடும்பத் தலைவி. பிள்ளைகளுக்கு நல்ல தாய். எனக்கு நல்ல மனைவி. எங்கள் வீட்டுக் குத்துவிளக்கு. அவதான்.

பக்கத்து வீட்டு யேர்மன்காரர்களைப் பார்த்துச் சிரிப்பதுடன் சரி. அது அவளின் குணம்.

ஆட்களை யாரென்று தெரியாததால் ஒரு சாதாரண செய்தியாகவே என் மனைவி அதனை எடுத்துக் கொண்டாள்.

“மார்க், அப்பா தலைமயிர் வெட்டப்போவாரே ஒரு தாத்தா அவற்ற மனுசியம்மா” எலிசபெத்! அவ்வின்ற பெயர் அவவைப்பற்றி அப்பா பல தடவை சொன்னவர். நீங்களும் இருந்தனீங்கள்.

படுத்திருந்த எனக்கு இந்த செய்தி கேட்டு பகீர் என்றிருந்தது. இரண்டு நாளைக்கு முதல் தலைமயிர் வெட்டப் போன போது நான் பார்த்துக் கதைச்சிருந்தேன். எங்கள் குடும்ப நலம் பற்றி அக்கறையோடு விசாரிச்சிருந்தா.

அவசரமாக மகனை அழைத்தேன். “என்ன அப்பா இண்டைக்கு வேலைக்குப் போகேல்லையோ? அப்பாக்குச் சுகமில்லை வேலைக்குப் போய், முடியாமல் சொல்லிப் போட்டு வந்திட்டார்,

டொக்டரிட்ட போய் வந்து, படுத்திருக்கிறார் தாய் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டே அவன் என்னிடம் வந்தான்.

வந்தவன் நெற்றியில் கையைவைத்து தொட்டுப் பார்த்தவன். “இப்பிடிச் சுகுகிது, மருந்து குடிச்சனீங்களா?” என்று கேட்டு விட்டு அந்தத் துயர்ச்செய்தியை திரும்பவும் எனக்குச் சொன்னான்.

என்ன வருத்தம். எப்பையா நடந்தது? நான் பதறிப்போய் கேள்விகளாய்க் கேட்டேன்.

“நேற்றைக்காம் நடந்தது. இரவு சாப்பாடு முடிய, மார்க்கோட சிரிச்சுச் சிரிச்சு கதைச்சுக் கொண்டிருந்தவ வாம். திடீரென்று நெஞ்சைப் பொத்திக்கொண்டு சரிஞ்சுவதான்.

“அம்புலன்சுக்கு அறிவிச்சு அவங்கள் வந்து சோதிச்சுப் பார்த்திற்று அவசெத்திற்றா என்று சொன்னாங்களாம்.” என்றான் அவன்.

ஆரையா உனக்குச் சொன்னது என்று நான் கேட்டேன்.

“நுவேல் அவன் இண்டைக்குப் பள்ளிக் கூடத் திற்கு வரவில்லை. அதுதான் ஏனென்று கேட்கப் போன போது அவனே சொல்லி அழுதான். அவனைப் பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது.

“அந்த செத்த மனுசியை உங்களுக்குத் தெரியுமோ” என்னிடம் மனைவி கேட்டாள். என்ன கதைக்கிறியள். அந்த மனுசி எனுக்குத் தலைமயிர் வெட்டிற் மார்க்கின் மனைவி இரண்டு பேருக்குமே எழுபத்திரண்டு வயசு. எலிசபெத். மனுசியின்ற பெயர் மெல்லிய மனுசி கம்புமாதிரி, எப்போதும் சுறுசுறுப்பாய் இருக்கும்.

நம்ப முடியாமல் இருக்கு. பாவம் அந்த மனுசன் இனி எப்படி இருக்கப் போகிதோ.

அன்றிரவு முழுக்க எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. அவர்களின் நினைவாகவே இருந்தது. கண்ணுக்குள் நின்ற கலங்க வைத்தார்கள்.

கீழ்வீட்டுக் கிழவிதான் என்னை அந்த மனிதரிடம் அனுப்பி வைத்தவர். “ஏன் அவ்வளவு தூரம் போய் முடிவெட்டுறாய் பக்கத்தில மார்க் வந்திருக் கிறார். அவர் பிரதான கடைத்தெருவில் சலூன் வைச்சிருந்தவர் இப்போது பென்சன்.

இந்தத் தொழிலில் அவர் பிரபலமானவர். பார்க் கேல்லையோ சில நாட்களில் பொலிஸ் காரெல் லாம் வந்து நிற்கிறதை. அவர்களே அவரிட்ட வந்துதான் வெட்டிற் றாங்கள். அங்குள்ளதை விட காசும் குறைவாக இருக்கும். நீயும் போய்க் கேட்டுப்பார்.” நேசிதான் இதைக்கூறினார்.

பக்கத்துத் தெருவில் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்தான் அவர்கள் வீடு வாங்கிக் குடியேறினார்கள்.

மேல்வீட்டில் மகன் கிறிஸ்தோபர் குடும்பமும் கீழ்வீட்டில் அவர்களுமாகக் குடியேறி இருந்தனர். அவர்களின் பேரன்தான் நுவேல். என்னுடைய மகனுடன் ஒன்றாகப் படிப்பவன்.

எங்கள் வீட்டின் முன் தெருவில்தான் அவர்களின் வீடு இருந்தது. அந்தப்பக்கமாகப் போகும்போது, முன்பு பார்த்துச் சிரிப்பதோடு சரி.

யேர்மனியில் அறியாதவர்களைப் பார்த்துச் சிரிப்பது மிகக் குறைவு. ஆனால் அவர் அப்படி இருக்க

வில்லை. பார்த்தவுடன் எனக்கு அவரைப் பிடித்துப் போனது.

நேசி சொன்னபிரகாரம் ஒரு நாள் போய் பெல்லடித்தேன். அவரே கதவைத்திறந்து, அந்த நாள் , வாழ்த்தைத் தெரிவித்தார். அவர் என்னை எதிர்பார்க்க வில்லை, ஆனாலும் மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்றார். நான் விடையத்தைச் சொன்னேன்.

“அட்டா எனக்கு இன்று நேரமில்லை. பிறகு ஒரு நாளைக்கு வாருங்களேன்” என்றார்.

எப்போது என்றேன். பின் ஏதோ யோசித்தவராய்” வாருங்கள் என்று என்னை அணைத்தவாறே வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றார்.

அவர் அன்போடு அழைத்துச் சென்ற விதமே எனக்கு நன்றாகப் பிடித்திருந்தது.

அப்போது அவர் மனைவி அந்த அறைக்குள் எட்டிப்பார்த்தார். அவரும் எனக்கொரு வாழ்த்துச் சொல்ல “இவதான் என்மனைவி எலிசபேத்” என அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். “இவர் மதி பக்கத்துத் தெருவில் இருப்பவர். “ஓ எனக்குத் தெரியும். எங்கள் பேரன் நுவேலுடன் இவரது மகன் படிக்கிறார். எப்படி நலமாக இருக்கிறீர்களா? குடும்பம் எப்படி இருக்கிறது.” மலர்ந்த முகத்துடன் அவர் நலம் விசாரித்தது, எனக்கு மகிழ்வை அளித்தது.

யேர்மனியர்களில் பெரும்பாலானோர் வீட்டை அழகாகத் துப்பரவாக வைத்திருப்பார்கள். அதற்கு இவரும் விதிவிலக்கல்ல. சிலர் கதையால் மனதை வெல்வார்கள். ஆனால் இவர் அமைதியாக இருந்து எனக்குள் ஒரு மரியாதையை ஏற்படுத்தி இருந்தார்.

மார்க். மனைவியைவிட கொஞ்சம் கட்டையர் தான், தலையில் காதோரம் கொஞ்சம் மயிர் இருந்தது, நடுவில் சொட்டை. அது அவருக்கு அழகாகவே இருந்தது.

ஒருநாள் சொட்டையைக் காட்டி எங்கே என்று பகிடியாகக் கேட்டேன்.

சிரித்தவர். “நான் எவ்வளவு கொலைகள் செய்கிறேன். அதற்குரிய தண்டனை தான் இது.” எனக்கு விளங்கவில்லை. “எத்தனை பேருடைய தலைமயிரை வெட்டி விழுத்தியிருக்கிறேன், அந்தப் பாவம் தான் இது என்று சொல்லிக் கொல்லென்று சிரித்தார். நானும் சேர்ந்து சிரித்தேன். அவர் ஒரு நகைச்சுவைப் பிரியர்.

அவர் டோட் முண்ட் உதை பந்தாட்ட ரசிகர். நான் பிறேமன் இருவரும் சந்திக்கும் போது, மனம் விட்டுக் கதைப்போம். அதில் யேர்மன் அரசியலும் இருக்கும். வீட்டில் முடிவெட்டுவதற்கென்றே சலூன் மாதிரி ஒரு அறையை ஒதுக்கியிருந்தார்.

“தனது சலூனில் முடிவெட்டியவர் தான் எலிசபேத், எனக்கும் அவரைப் பிடிச்சுப் போச்சு இரு வரும் காதலிக்க ஆரம்பிச்சோம். பிறகு சலூனுக்கும், எனக்கும் இவ தான் முதலாளி என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

சொல்லும்போது எலிசபேத்தும் இருந்தார். “போங்கோ” என்று அவரது தலையில் ஒரு தட்டுத்தட்டி விட்டு குசனிக் குள் ஓடிவிட்டார். அவர் முகத்தில் கொஞ்சமாக வெட்கத்தைப் பார்த்தேன்.

இரவு முழுக்க இதே சிந்தனைதான். நித்திரை வராமல் பிரண்டு பிரண்டு படுத்தேன். மனித இலக்கணத் தோடு வாழ்பவர்கள் அன்பாலும், மரியாதையாலும்

எங்கள் இதயத்திற்குள் புகுந்து விடுகிறார்கள்.

காய்ச்சல் நெருப்பாகக் கொதித்தது, குளிர் உலுக்கி எடுத்தது. எனக்கு சுகம் வர இரண்டு கிழமையாகி விட்டது. இறுதி நிகழ்வில் கலந்து கொள்ளவும் முடிய வில்லை.

எப்படியாவது அந்த மனிதரைச் சந்தித்து ஆறுதல் கூறவேண்டும். எப்படி அவரின் முகத்தைப் பார்ப்பது, அதை நினைக்கும் போதே சங்கடமாயிருந்தது. மனைவியிடம் சொல்லிவிட்டு அவர் வீட்டிற்குப் போய் பெல் அடித்தேன். யாரும் வரவில்லை. எலிசபேத் இருந்திருந்தால் கதவைத்திறந்து சிரித்த முகத்துடன் பதில் தந்திருப்பார்.

பலமுறை முயன்றும் யாரும் வரவில்லை. ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினேன். வீட்டின் பின் பக்கம் யாரோ நிற்பதற்கான அரவம் கேட்டது. பின்பக்கமாகச் சென்று எட்டிப்பார்த்தேன். புல்லுவெட்டுவதற்காக மெசினை அவர் ஸ்ரூட் பண்ண ஆயத்தமானார். என்னைக் கண்டதும் அப்படியே போட்டு விட்டு குழந்தையைப் போல் ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிப் பிடித்து ஒவெனக்கதறி அழுதார். தேம்பித் தேம்பி அழுது, “மதி !என் மனைவியை இந்த வீட்டெல்லாம் தேடுகிறேன். எங்கும் காணவில்லை” என்று குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார்.

அந்த வாக்கியம் என்னாலும் அடக்க முடியாமல் போனது. அதற்குள் எத்தனை கவலைகள் புதைந்து கிடக்கிறன. எஞ்சிய காலம் பூராவும் அந்த எழுபத்திரண்டு வயதுக்குழந்தை வீட்டெல்லாம் தேடி அழுது கொண்டே இருக்கப் போகிறது.

எப்படி ஆறுதல் கூறுவது என்று தெரியாமலே ஒருவாறு விடை பெற்று வீட்டிற்கு வந்தேன். சோகம் இதயத்தை அழுத்திக் கொண்டே இருந்தது. அனைத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்து கதவைத் திறந்தேன். என் முன்னால் மனைவி தான் நின்றாள். அடக்கி வைத்திருந்த சோகம் உடைப்பெடுக்க கட்டிப் பிடித்து ஒவெனக்கதறினேன்.

மனைவியுடன், பிள்ளைகளும் விறைத்துப் போய் நின்றார்கள்.

பேசும் இதயங்கள்

உயிரோவியன் பக்கங்கள்..... 1

குறித்த கவிஞரின் தில்லுமுல்லு தெட்டத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பாராட்டுக்கள்.

குறித்த நிறுவனத்தையும் இந்தப் பத்தி சென்றடைய வேண்டும். இலக்கியத் துரோகியாகிய குறிப்பிட்ட கவிஞர் (?) தூக்கியெறியப்பட்டு வேண்டும்.

பாணந்துறை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த கலாபுஷண விருது பெற்றுள்ள ஒருவர் (கவிதை, சிறுகதை), 2020 இல் குறித்த நிறுவனத்துக்கு தனது கவிதைகளை “கையெழுத்து பிரதி” போட்டிக்காக அனுப்பியுள்ளார். பின்பொரு நாள் பத்தியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆசாமியைச் சந்தித்த போது, “உங்களுக்கு கிடைக்காது. இல்லாமிய கவிதைகள் எடுபடாது” என்றாராம். விருதுக்கு ஆள் ஏற்கனவே ரெடி என்பதே அவரது பேச்சின் சுருக்கமாக இருந்ததாம்.

கவிதைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள இல்லாமிய பின்னணி கொண்ட கவிதைகள் பற்றி அவர் குறிப்பிட்டது வேறொன்றை மனதில் வைத்துதான் என்பது பாணந் துறையாருக்கு பட்டென்று புரிந்து விட்டதாம்.

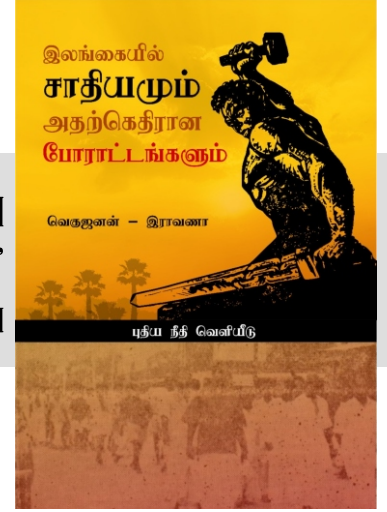
இலக்கணப் போலி பற்றி தமிழ்மொழிப் பாடத்தில் படித்துள்ளோம். இப்போது இலக்கியப் போலிகள் பற்றியும் படிக்க வேண்டியுள்ளது. அருமையான ஆரம்பம். தொடருங்கள். வாழ்த்துக்கள்.

- கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ்

நேரடி அனுபவப் பகிர்வாக அமையுமொரு வரலாற்றுப் பதிவு “இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும்” நூல் பற்றியதொரு பார்வை

■ சபா தனுஜன்

“ஆதிக்க சாதியினராகவும் அதிகாரத்தில் இருப்போருக்குச் சார்பானவர்களாகவும் உள்ளவர்களால் எழுதப்படும் எந்த வரலாறும் சாதாரண உழைக்கும் மக்களை என்றுமே ஒரு பொருட்டாக மதித்ததில்லை. இப் பண்பைப் பழம் பெரும் இலக்கியங்கள் தொட்டு, இன்றைய போராட்டியப் பெருந்தகைகள் வரை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.” எனக் குறிப்பிடும் இந்நூல் இக் கருத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக, “தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கடந்த நூற்றாண்டின் 1920 களில் இருந்து சாதிய தீண்டாமைக்கு எதிராகப் பல்வேறு இயக்கங்களையும் போராட்டங்களையும் முன்னெடுத்து வந்துள்ளனர். அவற்றின் உச்சக் கட்டமே 1966 - 71 காலப்பகுதியில் இடம் பெற்ற புரட்சிகரமான வெகுஜனப் போராட்டங்களாகும். தமிழர் சமூகப் பரப்பில் இதற்குரிய வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை நேர்மையான வரலாற்றாய்வாளர்களால் நிராகரிக்க முடியாது. இருந்தும் அப் போராட்டங்களை வெறும் சாதிக் கலவரங்கள் எனவும் சாதியச் சண்டியரின் நடவடிக்கைகள் என்றும் புறம் தள்ளும் மெத்தப் படித்த தமிழ்க் கனவான்கள் இன்றும் இருக்கிறார்கள்.” எனும் கருத்தை முன்வைக்கின்றது.

அந்த வகையில் இந்தப் போக்கிலிருந்து முற்றாக மாறுபட்ட மக்கள் சார்பானதாக வரலாற்றைப் பதிவுசெய்கின்றதொரு நேர்மையான முயற்சியாக வெகுஜனன், இராவணா என்ற புனைபெயர்களில் முறையே மூத்த பொதுவுடமைச் செயற்பாட்டாளர் சி.கா.செந்திவேல், கல்வியியற் கல்லூரியின் ஓய்வுபெற்ற விரிவுரையாளர் கலாநிதி ந. இரவீந்திரன் ஆகியோர் இணைந்து எழுதி, 1989 ஆம் ஆண்டளவில் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்ட வட இலங்கையில் இடம்பெற்ற சாதிய அடிப்படையிலான தீண்டாமைக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான, ஆயுதமேந்திய, நீண்ட, வீரம் செறிந்த வெகுஜனப் போராட்ட வரலாற்றைக் கூறும் இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும் நூல் கடந்த வருட இறுதிப் பகுதியில் அதன் மூன்றாவது பதிப்பைக் கண்டது.

இம் மூன்றாவது பதிப்பு ஆரம்பம் தொட்டு அண்மைக் காலம் வரையான சாதிய வரலாறு, அதன் வெளிப்பாடுகள், புறக்கணிப்புகள், அதற்கெதிரான போராட்டங்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய மேம்படுத்தப்பட்ட வரலாற்று ஆவணமாகப் புதிய நீதி வெளியீட்டகத்தினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இந் நூலின் ஆசிரியர்கள் கடந்த பல வருடங்களாகச் சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டக் களங்களில் முன்னணியில் நின்று செயற்பட்டவர்கள் என்ற ரீதியில், இந் நூலானது நேரடி அனுபவங்களின் தொகுப்பாக, நம்பகத் தன்மைமிக்க வரலாற்றுப் பதிவாக அமைகின்றது. மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவில், மட்டுவில் பன்றித்தளைச்சி அம்மன் கோவில் ஆகியவற்றின் ஆலய நுளைவுப் போராட்டங்களை ஆசிரியர் வர்ணிக்கவும் விதம் நேரடியாக அவற்றில் பங்குபற்றும் அனுபவத்தைத் தருகின்றது.

அத்துடன், ஈழத்தில் இடம்பெற்ற மக்கள் போராட்டங்களிலே, வெற்றிபெற்ற முக்கியமானதொரு முன்னெடுப்பாக இத்தீண்டாமை ஒழிப்பு

வெகுஜன இயக்கப் போராட்டம் முற்போக்கான மக்கள் சார்பு வரலாற்று ஆசிரியர்களால் வரவேற்கப் படுகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையில் இடம்பெற்ற சாதிய தீண்டாமைக் கொடுமைகள், பாரபட்சம், புறக்கணிப்புக்கு எதிரான நீண்ட போராட்டத்தின் விசேட அம்சமாக, சாதிய ஒடுக்குமுறைகளால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்படாத உயர்த்தப்பட்ட சாதிகளாகக் கருதப்படும் சமூகப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்த பல முற்போக்கான சிந்தனைகொண்ட மக்கள் சார்பு பொதுவுடமைச் செயற்பாட்டாளர்கள் எவ்வித விட்டுக் கொடுப்பும், பின்வாங்கலும் இன்றிச் சமத்துவம் கோரிப் போராடிய மக்களோடு இணைந்து நின்றமை விளங்குகின்றது. அது அவர்களின் அனைத்து ஒடுக்குமுறைகளையும் எதிர்த்து முறியடிக்க வேண்டும் என்ற உண்மையான விடுதலை விருப்பின் அடிப்படையில் உருவான நேர்மைத்திறனின் வெளிப்பாடாக அமைகின்றது.

அதாவது, சாதிய கருத்தியல் மக்களைப் பிரித்தாலும் நோக்கத்தை உடையது. அதிகாரத்தில் இருப்போர் அதை அவ்வாறே பாதுகாத்து வருவதன்மூலம், பெரும்பான்மையான உழைக்கும் மக்களை அடிமை குடிமைகளாகக் கொண்ட தமது வசதிவாய்ப்புகளுக்குச் சேதம் நேர்ந்து விடாது பார்த்துக் கொள்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு மனுநீதியும், மத நிறுவனங்களும், அதிகார பீடங்களும் துணை போவதைக் காணலாம். இதைத் தகர்ப்பதில் தலித்தியம் போன்ற கொள்கைகள் வெற்றியடைய முடியாதனவாக, மேலும்

சாதிய வன்மத்தையும், பிரிவினையையும், குறுகிய குழுவாத இறுக்கங்களையும் ஏற்படுத்திச் சமத்துவத்தைத் தொலைவுபடுத்துகின்றமையை இன்று அவதானிக்க முடிகின்றது. ஆனால், இப் போக்கிற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருந்த இலங்கையின் சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டம், பிறப்பால் எதிரெதிர் முனைகளில் வைக்கப் பட்டிருந்தாலும், அதனால் தமக்கு கிடைத்த சலுகைகளை நயவஞ்சகத்தனமாக அனுபவித்துக்கொண்டு தமது வாழ்வை அமைத்துக்கொள்ளாமல், பொதுவுடமை இயக்கங்களில் அங்கத்தவர்களாக இருந்த உயர்த்தப்பட்ட சமூகப் பின்னணியைக் கொண்ட செயற்பாட்டாளர்கள், அந்தப் பிரித்தானும் சூழ்ச்சியை உணர்ந்துகொண்டு, கொள்கையால் இணைந்து ஒற்றுமையான முன்னெடுப்பால் வெற்றிகரமான போராட்டமாக அதை அமைத்த வரலாற்றை இந்நூல்

ஆதாரங்களுடன் பதிவுசெய்துள்ளது. இதில் பல்வேறு நிலைகளிலும் போராட்டங்களிற்கு முன்னணியில் நின்று தலைமை தாங்குவோராகவும் இத்தகைய பொதுவுடமை இயக்கத் தலைவர்கள் இருந்துள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

தமிழர் வாழ்வை ஆராய்கின்ற சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள், மாணவர்களுக்கு மாத்திரமன்றித் தான் வாழும் சமூகத்தின் உண்மையான பண்பாட்டுக் கோலத்தை உணர்ந்து கொள்ளும் ஆர்வமுள்ள அனைவருக்கும் உதவும் வகையில் இந்நூல் மிகவும் இலகுவான மொழிநடையில் எளிமையான சொற்களுடன் அமைந்துள்ளமையால், அனைவருக்கும் ஏற்ற தொரு வரலாற்று ஆவணமாக இதைப் படித்துப் பாது காக்க வேண்டியது எம் அனைவரினதும் கடமையாகும். ●

01

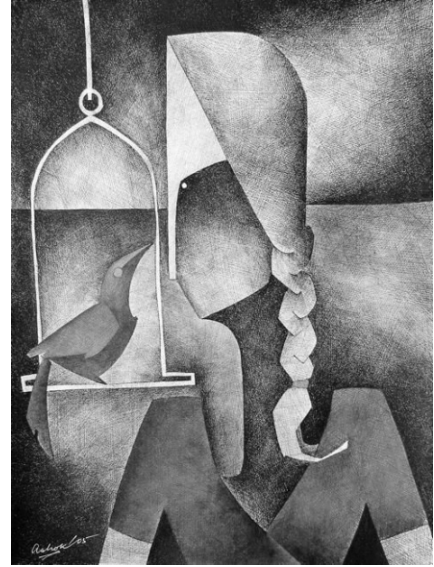
சூரியனென...

கள்ளச் சிந்தை அடக்கி
காரியம் பல புரிதலுக்கு
வைரம் கொண்ட மனதுடன்
முளைத்தேன் சூரியனென
ஆசைகள் எரிந்திடும்
பற்றுகள் உருகிவிடும்
செவ்வானப் பரப்பில் ஊர்ந்தே
மேகங்களைப் பிடித்தே
கவி பல சொல்லி
காவியம் இசைத்து
இன்பமுற பற்றுக் களைந்து
வாழ்ந்திடல் வேண்டுமென்றேன்
சிரத்தை கொண்டு
சாவினுக்கு அஞ்சாது
உழைத்திடல் கர்மயோகமாம்
யோகம் தனில் நிஷ்டையிருந்து
உன்னைக் கண்டேன் இறைவா
பேரின்பக் கடலில் மூழ்கினேன்

02

சிறகு

என் சிறகுகள் பறக்கின்றன
கற்பனை தேரேறி
சிந்தனை நாண் பூட்டி
ஆவியில் கலந்த எண்ணங்களும்
என்னுள் வளர்ந்த தீப்பொறிகளும்
நான் உரசி உரசி
வளர்த்த என் நல்லுணர்வுகளும்
விழிக்கடையின் கருணையும்
கருணையின் மழையில்
உயிர்ப்புமாக...

இப்படியாக
என் வாழ்க்கை
சிந்தனை சிறகு கொண்டு
பறக்கின்றது

03

இது...

இது பூபாள நேரம்
எல்லோரும் இசையுங்கள்
இசையினில் நனைந்திடுங்கள்
இது ஒரு புலர் பொழுது
வரவேற்று நடனமாடுங்கள்
ஆடி ஆடி,
நடனமாகவே ஆகி விடுவீராக
இது உயிர்க்கவி பிறக்கும் வேளை
அமைதியையே உணருங்கள்
இது ஒரு எழுச்சி
புரட்சி செய்வதற்கே.

வனஜா நடராஜா

தூக்கம் வருமா?

கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ்

நெற்றிலிருந்தே தேடிப் பார்த்தும் ஏமாற்றம் தான்.

அவர்கள் கடற்கரைக்கு அருகிலுள்ள கிண்ணியா “செட்”-க்கு முன்னால் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் கியூவில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பெற்றோலுக்கு வேறு டீசலுக்கு வேறாக கியூ. மோட்டார் சைக்கிள், திரீவீலர், கார், பஸ், லொறி இப்படியாக....

நள்ளிரவிலேயே அவ்விடத்துக்கு வந்தவர்கள், நான்கைந்து மணித்தியாலங்களாகக் காத்திருப்போரென பல வகையினர் அங்கே.

நெருங்கிய உறவினரொருவரின் மையத்து என்பதனால் வராமலிருக்க முடியவில்லை. தொட்டவத்தையிலிருந்து கிண்ணியாவுக்கு சுமாராக முந்நூறு கிலோமீற்றர் தூரம். ஜனாஸா நல்லடக்கத்தின் பின்னர் உடனடியாக திரும்பப் போகும் எண்ணத்தில் தான் அவர்கள் வந்ததே. டீசல் கிடைக்காததால் இரண்டு நாட்களாக “சாட்டர்”.

ஏற்கனவே “ரிசர்வ்”. இன்னும் குறிப்பிட்டளவு தூரம்தான் ஓடலாம்.

அவர்கள் வந்திருப்பது டீசல் வேனில். அது ரம்ஸூக்குச் சொந்தமானது. அவனிடம் பெற்றோலில் இயங்கும் “படி”யொன்றும் உள்ளதுதான். ஆனால், அதில் “சீட்” போதாது. வந்திருக்கும் வேறு யாரிடமும் வேன்கள் இல்லை. நாட்டில் டொலர் நெருக்கடி என்பதனால் டீசல் பெற்றோருக்கு, அதிலும் குறிப்பாக டீசலுக்கு தட்டுப்பாடு நிலவும் இந்த நாட்களில் “ஹயர்” ஓடும் வாகனங்களையும் தேடிக்கொள்ள முடியவில்லை.

வந்திருப்போரில் இல்லாலைத் தவிர மற்றைய எல்லோருமே ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மொளத் தானவருக்கு மாமா, சாச்சா, மச்சான்... என உறவுகள்.

என்னதான் நாட்டில் எரிபொருள் தட்டுப்பாடு என்றாலும், மையத்து ஒன்றென்றால் அதுவும் நெருங்கிய உறவிலென்றால் எந்தத் தூரமென்றாலும் போக வேண்டிய தார்மீகக் கடமைப்பாடு அவர்களுக்கு.

வரும் வழியிலும் டீசலுக்கு நிற்பாட்டாத இடங்களில்லை. இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் உதவட்டுமே யென ஏற்கனவே வீட்டில் சேர்த்து வைத்திருந்ததில் தான் கிண்ணியா வரைவர முடிந்தது.

வேறு நாட்களில் கிண்ணியா பக்கம் வந்தால் குறைவில்லாத மீன் சாப்பாடு. மான் இறைச்சியும் படும. டீசல், மண்ணெண்ணெய் தட்டுப்பாட்டால் மீன் அவ்வளவாக வருவதில்லையாம். இந்த இரண்டு நாட்களும் மாட்டிறைச்சியோடு தான் சாப்பாடு.

கியூ அசைவதாக இல்லை. காலையில் வந்துவிடு

மென்சு சொன்ன பவுஸர் இன்னும் வந்தபாடாக இல்லை. இப்போது வரும், இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் வரு மென்ற நப்பாசையில் தான் அத்தனைபேரும் காத்திருந்தனர்.

நடுத்தர வயதைத் தாண்டிய ஒருவர் மயங்கி விழுந்ததனால் அவரைப் பலரும் சூழ்ந்து கொண்டனர். நேற்றும் இப்படி இரண்டு பேரெனச் சிலர் கதைத்தும் கொண்டனர்.

தனியொருவர் மட்டும் வந்திருந்தால் மன முடைந்து போயிருப்பார்கள். எட்டுப்பேர் வந்தது நல்ல தாகப் போய் விட்டது. மாறிமாறி கியூவில் நிற்பதற்கும் வசதியாகி விட்டது.

அடுத்த “செட்”-க்கு பவுஸர் வந்துள்ளதென்ற செய்தி காதுகளில் விழவே பாதிப்பேர் கியூவை விட்டும் பறந்தனர். இவர்களும் தான்.

உண்மையிலேயே அங்கு பவுஸர் வந்திருந்தது தான். அது பெற்றோலாம் டீசல் இல்லையாம்.

திரும்பவும் முன்னைய “செட்”-க்கு வந்தபோது புதிய கியூ.

டீசல் பவுஸர் வந்து கொண்டிருக்கிறதாம், கந்தளாயைத் தாண்டி விட்டதாம், தம்பலகாமத்திலாம்... இப்படியான கைகால் வைத்த செய்திகளுக்கு மட்டும் குறைவில்லை. புதிய கியூவுக்கு வந்தும் இரண்டு மணித்தியாலங்கள்.

“பாத்து பாத்திருந்து சரிவாரில்ல. பாரிஸ் நீ போலினில நிலிலு. நாங்க பெய்த்து டீயொண்டு

அடிச்சிட்டு வாரன்...” எனச் சொல்லியவாறே ஏழு பேரும் ஹோட்டல் தேடிப் புறப்பட்டனர். கேஸ் இல்லை, பால்மா தட்டுப்பாடு என்பதனால் வீதியோரப் பெட்டிக்கடைகள் கூட மூடிக் கிடந்தன.

இனி யாஸீனின் வீட்டுக்கு மீண்டும் திரும்பிப் போகவும் முடியாத தர்மசங்கடம். மௌத்தானவரின் ஒரே மகன் யாஸீன். அடிப்படை வசதிகள் குறைந்த வீடு, நிரந்தர வருமானமென எதுவுமில்லாதவரைப் போய்த் தொந்தரவு பண்ணுவதா? சிறிதுநேரம் “ரெஸ்ட்” எடுப்பதற்காக “பீச்”சுக்குப் போனார்கள்.

“அன்ன கப்பலொண்டு போர” தூரத்துக்குக் கைகாட்டிச் சிரித்தான் பாரிஸ்.

“எண்ண கப்பலோ தெரியா” இல்யாஸூம் சேர்ந்து சிரித்தான்.

“எண்ண கப்பல் டிரின்கோ பொக்கத்தால வாரில்ல. கொழும்பு ஹாபருக்கு கப்பல் வந்திருச்சியாம் டொலர் இல்லாததால எறக்கியில்லயாம்...” வயதில் மூத்தவரான ராஸிக்மாமா நீண்ட விளக்கமொன்றையே முன்வைத்தார்.

பேச்சோடு பேச்சாக பதினொரு மணியாகி விட்டது. அவர்கள் எல்லோருக்குமே வீடுகளுக்குப் போகும் அவசரம்.

“நாளக்கு மாமூட்டில கலியணம்”

“ஊட்டில கேஸ் முடிஞ்சாம் சோறாக்கியதுக்கு வழியில்லயாம்”

“எத்தினயோ நாளா தொழிலில்ல கைல சல்லீமில்ல”

“மகளுக்கு பேசியிருச்சிய மாப்புளகிட்ட அவ சரமா பெய்த்து நாள குறிச்சிகொள வேண்டி யிருச்சிய”

இப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு தேவை.

எல்லோரும் ஏறிக் கொள்ள வேன் புறப்பட்டது.

டீசல் வந்திருக்குமோ என்ற சந்தேகத்தில் மீண்டும் “செட்”டுக்கு வந்தனர். ஏமாற்றம் தான்.

வேணை நேரே கந்தளாய்க்கு விட்டனர். தயிர் சாப்பிடுவதற்காக ஓரிடத்தில் நிறுத்தப்பட்டது. வீடு களுக்கென வாங்கிக் கொள்ள மனம் ஆசைப்பட்டாலும் பயணத்தின் நிச்சயமற்ற தன்மை தடுத்தது.

கடையொன்றில் கூடிய விலைக்கு டீசல் அடித்துக்கொள்ள முடிந்தது. அதுவும் மூன்று லீற்றர் மட்டுமே.

வரும் வழியில் “செட்”டுகளில் நிறுத்துவதும் விசாரிப்பதும்...

“டீசல் நெத”

“பெட்ரோல் நெத”

அதிகமான இடங்களில் இப்படியான “போட்”கள் தான் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன.

ஒரு மாதிரியாக ஹபரணையைத் தாண்டி வந்து சேர்ந்தனர்.

“வேவ் மாலு சமக பக் கமு” என்ற விளம்பரப் பலகையுடனான கிராமத்துக் கடையொன்றில் பகல் சாப் பாட்டை முடித்துக் கொண்டனர். அங்கேயே ஓர் ஓரமாக ஞஹரையும் அஸரையும் சேர்த்துத் தொழுதும் கொண்டனர்.

அங்கிருந்தும் ஊருக்கு இருநூறு கிலோ மீற்றருக்கு மேல். இருக்கும் டீசலைக் கொண்டு ஆகக் கூடியது தம்புள்ளை வரையாவது ஓட முடியுமா என்ற

சந்தேகம்!

வாகனப் போக்குவரத்தும் சாதாரண நாட்களை விடக் குறைவாக இருந்தது.

பத்து கிலோமீற்றர் தூரமளவு முன்னோக்கி வந்தபோது வழி நெடுகிலும் சனம். வேணை ஓரிடமாகப் பார்த்து நிறுத்தினர்.

சுலோகங்களை எழுப்பியவாறு ஆர்ப்பாட்ட மொன்று இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

“தியவ் தியவ் போர தியவ்”

“வெட பெரிநம் கெதரயமவ்”

“கபுடு காக்காக் காக்”

“அபட கன்னபதுத் நெதே”

“கேஸ் நெதே டீசல் நெதே”

“இப்படி கோஷங்கள் எத்தனையோ. அதற்குள் வீதி நாடகமொன்று நாட்டு நிலவரத்தை தத்ருபமாக எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது.

“கலேவெலக்கு வந்து சேர முன்னரே டீசல் “ரிசர்வ்” ஆகியிருந்தது. பாணந்துறையில் கடை வைத்திருக்கும் தாலிம் முதலாளியின் தேவஹூவ வீட்டில் இரவு தங்கினர்.

முதலாளிக்குத் தெரிந்த யாரிடமாவது டீசல் எடுக்க முடியுமா என விசாரித்துப் பார்த்தும் விஷயம் கைகூடவில்லை.

டீசல் கியூவில் ஏற்பட்ட தகராறினால் பக்கத்து ஊரொன்றில் ஒருவர் பலமாகத் தாக்கப்பட்டது, செட் உரிமையாளருக்கு கத்திக்குத்து போன்ற நடைமுறைச் சம்பவங்களை உரையாடிக் கொண்டிருந்ததால் நித்திரைக்குச் செல்ல பதினொரு மணியும் தாண்டி விட்டது.

இரவில் பன்னிரண்டு மணிக்குப் போல் ரமீஸூக்கு “கோல்” ஒன்று வந்தது.

“மாம மௌத்து” எனச் சத்தமிட்டதில் சகலரும் விழித்துக் கொண்டனர்.

மையத்து வீட்டுக்கென வந்தவர்கள் இன் னொரு மையத்துக்கு போக வேண்டிய நிலை. ரமீஸின் மனைவியின் வாப்பா தான் மௌத்தாகியிருக்கிறார். வந்திருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நெருங்கிய உறவினர்.

இது இப்படியிருக்க,

“நாளக்கு மருமகன் வெள்ளனேங்காட்டும் சவுதிக்கு ரிடன் போர. ஒரு வார்த்த பேசேலாம பெய்த்திடுமோ” இப்படி தனக்குள் கவலைப்பட்டுக் கொண்டார் பஷீர்.

“மகஸ்ட் நிகா நாளண்டக்கு . பெய்த்துதான் எல்லா வேலகளேம் பாத்து கேட்டு செய்ய வேண்டி யிருச்சிய..” தான் இந்தப் பயணம் வந்திருக்கவே கூடா தென்ற உள்ளூணர்வு இல்யாஸூக்கு. “தம்புள்ளேல மரக் கறிக நயமாமே. வரோட்டு எடுத்துக்கொண்டு வாங்கோ” என வரும்போதே மனைவி சொல்லியனுப்பியது நினைவுக்கு வர தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

“நாளக்கு போயா. பள்ளீல ஜெனரல் மீட்டிங்” உபதலைவராகுவதற்கு நீண்ட காலமாகவே மனதில் கொண்டிருக்கும் தனது திட்டம் இந்த வருடமும் அடிபட்டுப் போய்விடுமோ என்ற கவலை காமிலுக்கு.

இவற்றையெல்லாம் நினைக்கையில் டீசல் தீர்ந்து போனது போலவே அவர்களது மனதுகளும் தீய்ந்து போய்க் கிடந்தன.

இனியும் தூக்கம் வருமா?

உயிரோவியன் பக்கம்... 2

ஏன் இந்த தயக்கம்...?

அண்மையில் தேசிய சாகித்திய விருது வழங்கல் விழா கொழும்பில் நடைபெற்றது. அரசியல் கைதியாக சிறைச்சாலையில் 14 ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வருகின்ற படைப்பாளி சிவ. ஆருரனின் “ஆதுரசாலை” நாவல், சிறந்த நாவலிற்கான விருதைப் பெற்றுக் கொண்டது. பொலிஸாரின் துணையோடு அவரை நேரில் அழைத்து விருதை வழங்கி கௌரவித்தார்கள். இந்த விருதை வழங்குகின்ற சமயத்தில் சிங்களத்திலும், தமிழிலும் அவர் பற்றிய அறிமுகத்தை விரிவாக வழங்கி அவரை அழைத்து விருதை வழங்கினார்கள். அங்கு கூடியிருந்த சிங்கள எழுத்தாளர்கள் பலர் எழுந்து நின்று அவரை வரவேற்றதோடு விருதை வாங்கிக்கொண்டு இருப்பிடத்துக்கு திரும்பும் தருணத்தில் தமது வாழ்த்துக்களை எழுந்து நின்று கைகொடுத்து தெரிவித்தார்கள். ஆனால் அதே நாவலுக்கு வடமாகாண விருது அளிக்கப்பட்ட போது சிவ. ஆருரன் பற்றிய எந்தவிதமான அறிமுகமும் இல்லாமல் தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் அவரால் சமூகமளிக்க முடியவில்லை, எனவே அவரது தந்தையார் இவ்விருதை பெற்றுக் கொள்வார் என அறிவித்தல் விடப்பட்டதை நாம் அவதானித்தோம். ஏன் இந்த தயக்கம்... சொல்லப்பட வேண்டிய இடத்தில் சொல்ல வேண்டியவை சொல்லப்படாது தவிர்த்து விடப்பட்டதை நினைக்க மனதுக்கு வேதனையும், நமது ஒற்றுமை பற்றிய கேள்வியுமே எழுந்தது.

எமது நூல்கள் யாருக்காக...

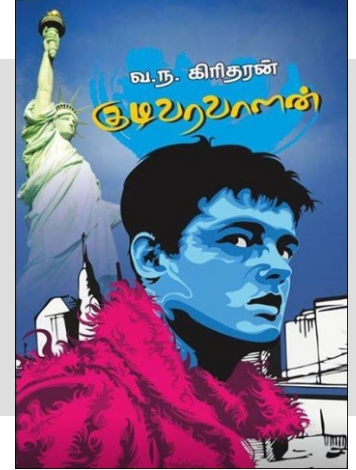
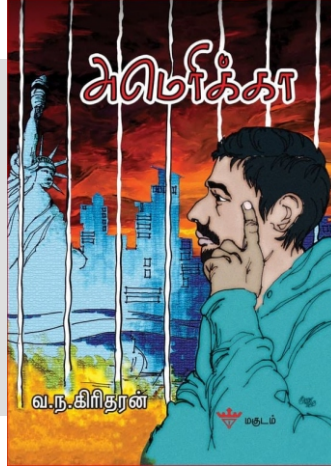
யாழில் இருந்து வெளி வருகின்ற ஜீவந்தி சஞ்சிகை நூல்களையும் வெளியிட்டு வருகின்றது. இது வரை 250 இற்கு மேற்பட்ட படைப்பிலக்கியம் சார்ந்த நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. ஈழத்தில் படைப்பிலக்கியம் சார்ந்த அதிக நூல்களை வெளியிட்ட பதிப்பகமாக ஜீவந்திப் பதிப்பகமே கொள்ளத்தக்கது. அந்த வகையில் யாழில் உள்ள பொது நூலகத்திற்கு பதிப்பாளர் 4 பிரதி களை கொடுத்து பணத்தை குறித்த படைப்பாளிகளுக்கு வழங்கி வந்தார். வெவ்வேறு மாவட்டங்களில் உள்ள படைப்பாளர்கள் 4 பிரதியை கையளிப்பதற்காக குறித்த நூலகத்திற்கு வந்து போக முடியாத நிலையில் பதிப்பாளர் இச்சேவையை வழங்கி வந்தார். பல தடவை மிகுந்த கஷ்டங்களை எதிர் கொண்டு பல கடிதங்களை கொடுத்தே இந்த நூல் வழங்கல் இடம்பெற்று வந்தது. அண்மையில் பதிப்பாளர் அண்மையில் வெளி வந்த 20 மேற்பட்ட வகையான நூல்களை கொள்வனவு செய்யக் கோரி விண்ணப்ப கடிதத்தை கொடுத்துள்ளார். பதில் தருவோம் எனக் கூறினார்கள். நாட்கள் கடந்தன, பதில் இல்லை. தொலைபேசியில் அழைத்துக் கேட்டால் விரைவில் பதில் தருவோம் எனச் சொல்வார்கள். 3 தடவைக்கு மேல் இதே பதிலே வந்தது. பொறுமை இழந்த பதிப்பாளர் நேரடியாக சென்று விசாரித்த போது “accountant பேசுறார். அப்படி எடுக்க வேண்டாமாம், குறித்த படைப்பாளர்கள் நேரில் வந்து கொடுத்தால் மட்டும் வாங்கட்டாம். இதைக்கொடுத்தால் அவர் தூக்கி எறிவார், அல்லது கிழிப்பார்” என்று பொறுப்பான அதிகாரி குறிப்பிட்டுள்ளார். உதாரணமாக மலையகத்தில் அல்லது திருகோணமலையில் மட்டக்களப்பில் உள்ள படைப்பாளர்கள் 4 பிரதிகளை வழங்குவதற்காக வந்து போக முடியுமா. அதுவும் முதலில் விண்ணப்பக் கடிதம் ஒரு

நாள் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் விண்ணப்பத்தை ஏற்றால் பிரதிகளை கொண்டு சென்று கொடுக்க வேண்டும், மூன்றாவது தடவை voucher sign பண்ண செல்ல வேண்டும். நான்காவது தடவை cheque எடுக்கச் செல்ல வேண்டும். ஆக 4 பிரதி கொடுப்பதற்காக 4 தடவை செல்ல வேண்டும். என்ன நியாயம் இது. எமது நூலகத்தில் எம் நாட்டு தமிழர்களின் நூல்களுக்கு இந்த நிலை என்றால் நாம் என்ன செய்வது... எங்கள் நூலகத்தில் எங்கள் நூல்கள் இருக்க வேண்டும் என்ற அவாவிலேயே எம்மவர்கள் நூல்களை வழங்க விரும்பு கிறார்கள். இதே நிலைமை தான் பிரதேச சபை நூலகங்களிலும் நடந்தேறி வருகின்றது. குறித்த பதிப்பாளர் வேலணையில் உள்ள பிரதேச சபைக்கு புதிதாக வந்த நூல்களைக் கொண்டு சென்றுள்ளார். பிரதேச சபையின் நூல் கொள்வனவுக்கு பொறுப்பான அதிகாரி அருகில் உள்ள அவர்களது நூலகத்திற்கு விண்ணப்ப கடிதத்தையும் பதிப்பாளரையும் அனுப்பி குறித்த நூல்கள் உள்ளனவாக என விசாரிக்க அனுப்பி னார். அங்கு இருந்த இளம் பெண் நூலகர் குறித்த நூல்கள் வாங்கி விட்டோம் என கூறியுள்ளார். அதற்கு பதிப்பாளர் “நேற்று தான் இந்த நான்கு வகையான புத்தகங்களும் வந்துள்ளன, இதை வாங்கியிருக்க முடியாது” எனக் கூறியுள்ளார். அதற்கு அவர் மீண்டும், “அவற்றை நாங்கள் வாங்கி விட்டோம்” என மீளவும் பொய் கூறியுள்ளார். வேறு ஒரு வகையான 1 புத்தகத்தின் 3 புத்தகங்களை மட்டும் கொள்வனவு செய்தார்களாம். காசோலை 5 மாதத்தின் பின்னர் தான் வந்து சேர்ந்ததாம். அதுவும் வருசக் கடைசி என்றபடியால் தமது கணக்கு முடிக்க வேண்டும் என்பதற்காக அனுப்பப்பட்டதை பதிப்பாளர் விளங்கிக் கொண்டுள்ளார். இதே நிலைதான் சண்டிலிப் பாய் பிரதேச சபையிலும். 22 வகையான புத்தகங்களை கொள்வனவு செய்வதற்கான விண்ணப்ப கடிதத்தை சிபாரிசு செய்து தலைவர் நூல்களை கொள்வனவு செய்யக்கோரி அனுமதி அளித்த போதும் அதற்கு பொறுப்பான அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தர் பதிப்பாளருக்கு தகவல் கொடுக்காமல் இருந்துள்ளார். பொறுமை இழந்த பதிப்பாளர் 3 மாதங்களின் பின் நேரில் சென்று விசாரித்த போது தலைவரின் அனுமதிச் சிபாரிசுக் கடிதம் இருந்தது. தான் மறந்து விட்டதாக அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தர் தெரிவித்ததோடு தற்போது நிதி இல்லை என நூல்களை திருப்பி கொடுத்துள்ளார். குறித்த பிரதேச சபைக்கு 2 தடவை 40 மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்து வந்து போன மன உழைச்சலோடு பதிப்பாளர் திரும்பி உள்ளார். பல பிரதேச சபைகளிலும் இதே நிலை தான். விண்ணப்ப கடிதத்தை தாங்கோ அறிவிப்போம் என்பார்கள். ஆனால் எத்தனை மாதம் சென்றாலும் பதில் வராது. தொலைபேசியில் அழைத்துக் கேட்டால், “கடிதமோ, எப்ப தந்தனீங்கள்... அப்படி இங்கை ஒண்டையும் காணோல்லை” என்பார் களாம். பிரதேச சபை நூலகங்களுக்கு நூற்கொள்வனவிற்கு என ஆண்டு தோறும் 75000 இற்கு மேற்பட்ட பணம் வழங்கப்படுகின்றது. அந்த பணத்திற்கு என்ன செய்கிறார்கள்? என்ன வாங்குகிறார்கள்? எல்லோரும் சேர்ந்து இந்த கேள்வியை எழுப்ப வேண்டும். உதாரணத்திற்கு யாழ்ப்பாணத்தை எடுத்துக் கொண்டால் பிரதேச சபையின் கீழ் இயங்கும் 30 நூலகங்கள் உள்ளன. 30 நூலகங்களும் நூல்களை கொள்வனவு செய்தால் படைப்பாளருக்கு ஒரு சிறு ஆறுதல் கிடைக்கும்லவா...

சந்திப்போம்...

வ.ந.கிரிதரனின் “அமெரிக்கா”, “குடிவரவாளன்” நாவல்கள் ஒரு நோக்கு!

ரஞ்சனி சுப்ரமணியம்

ஒரு அகதியின் வாழ்வும் உணர்வுகளும் அவனாக வாழ்ந்தாலன்றி புரிந்து கொள்வது சிரமமானது. கடந்த சில தசாப்தங்களில் முன்னேற்ற மடைந்த மேற்கு நாடுகளில் தஞ்சம் கோரிய எம்மவர்களின் பயண மற்றும் வாழ்வியல் அவலங்கள், தாயகத்தில் இருக்கும் உறவுகளால் சரியான விதத்தில் மனம் கொள்ளப்பட்டுள்ளதா என்ற கேள்விக்கான பதில் இன்றளவும் “இல்லை” என்பதாகவே அமையும். இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில் தனது புலம்பெயர் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஒரு தரமான படைப்பாளி தன்னிலை ஆறுதலை மட்டுமல்ல, தனது அனுபவப் பதிவுகளின் மூலம் அகதி வாழ்வின் கொடூரமான மறுபக்கத்தை வாசகருக்காகவும் வரலாற்றுக்காகவும் விட்டுச் செல்கிறான். வ.ந. கிரிதரன் அவர்களின் அமெரிக்கா (முதற்பதிப்பு 1996 இரண்டாம் பதிப்பு 2019), குடிவரவாளன் (2015) ஆகிய இரு நாவல்களும் இவ்விடயத்தில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

இவ்விரு நாவல்களின் ஆசிரியரான வ.ந.கிரிதரன் அவர்களது எழுத்தின் இயல்புகளை, படைப்புகளினூடாக வெளிப்படும் பொதுப்பண்புகளால் இனங்காண முடியும். தாய் மண்ணின் சாயம் போகாத நினைவுகளுடன் வாழ்பவர்; வரலாற்றை ஆராய்ந்து அறிபவர்; கவித்துவமான சிந்தனைகளை உடைய இயற்கையின் ரசனையாளர்; வாழ்வியலை தத்துவரீதியாகவும் பிரபஞ்ச சார்புத் தன்மையுடன் அர்த்தப்படுத்துபவர்; சஞ்சல முற்ற நேரங்களில் பாரதியின் கவிதைகளால் புத்துயிர் பெறுபவர்; தன்னிமீர்வும் பன்முக வியாபகமும் கொண்ட சிந்தனையாளர்; வித்தியாசமான நடையுடன் கூடிய எழுத்தாளர். இவரது எழுத்தின் போக்கினை உணர்ந்து நாவலுக்குள் உள்நுளையும் ஒருவரால் அதிக ரசனையும் புரிதலும் கொள்ள முடியும் என்பது உண்மை.

கனடாவிடமிருந்து தன் பயணப் பாதையில் இடைமறிக்காக, சட்டபூர்வமாக அமெரிக்காவின் பொஸ்டன் விமான நிலையத்திற்கு வரும் ஒருவன் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் அகதி அந்தஸ்து கோர வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். இச்சந்தர்ப்பத்தில், ஜனநாயகத்தின் தொட்டில் என வர்ணிக்கப்படும் உலகின் மாபெரும் வல்லரசொன்றின் கருணையற்ற இருண்ட பக்கங்களையும் மனோரீதியான சித்திரவதைகளையும் விலாவாரியாக வெளிச்சமிட்டுக்

காட்டுவதே படைப்பாளியின் நோக்கம். அதில் பெருவெற்றியும் பெற்றுள்ளார்.

அக்கரைப் பச்சையாக மாயத் தோற்றம் தரும் விடயங்கள் நிஜத்தில் அவ்வாறல்ல என்ற புரிதல் இவ்விரு நாவல்களையும் வாசிக்கும் போது தோன்றியது. இலங்கை போன்ற நாடுகளில் மனித உரிமை மீறல்களும், மூடிமறைப்புகளும், சட்ட மீறல்களும் சகஜமானவை என்பது பொதுவான அபிப்பிராயம். வியப்பேதும் இல்லை. ஆனால் “உலகின் பொலிஸ்காரன்” என்ற நிலையைக் கொண்டிருக்கும் அமெரிக்காவிலும் இவ்வாறான நிகழ்வுகள் தவறான புரிதல்களினால் இடம்பெறுகின்றன என்பது வியப்புக்குரியது.

எண்பத்து மூன்று இனக்கலவரத்தின் பின் ஆரம்பமாகும் இவ்விரு நாவல்களும் பிரதான கதாபாத்திரமான இளங்கோ என்ற இளைஞனின் பார்வையில் கூறப்பட்டுள்ளன. படித்தவர்களும் உயர் பதவியில் இருந்தவர்களும் உயிர்ப்பாதுகாப்பு கருதி புலம்பெயரத் துணியும் ஒரு சூழ்நிலை. பொதுநலவாய நாடுகளில் ஒன்றான இலங்கையில் இருந்து கனடாவுக்குச் செல்வதற்கு விசா எடுக்கத் தேவையில்லை என்ற அனுசூலத்தைப் பரிசீலித்து, பாரிஸ் நகருக்கும் அங்கிருந்து பொஸ்டன் ஊடாக கனடாவின் மான்ரியாலுக்கும் செல்ல உத்தேசித்திருக்கும் இளங்கோ உட்பட்ட ஜவரை, பொஸ்டனில் இருந்து கனடாவின் மன்றியேல் நகருக்கு ஏற்றிச் செல்ல நிர்வாகச் சிக்கல்கள் காரணமாக டெல்டா விமான நிர்வாகம் மறுத்து விடுகிறது. இதனால் மீண்டும் இலங்கைக்கு திரும்பி அனுப்பப்படுவதைத் தடுப்பதற்காக பொஸ்டனில் அகதி அந்தஸ்து கோரும் நிலைக்கு ஜவரும் தள்ளப்படுகின்றனர். பொஸ்டனில் இருந்து நியூயோர்க்குக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு சிறைக் கூடத்தில் தடுப்புக் கைதிகள் ஆக்கப்படுகின்றன.

இவர்களுக்கு பொஸ்டன் விமானநிலையத்தில் ட்ரான்சிட் விசா வழங்கப்பட்டிருந்த நிலையில், குறிப்பிட்ட சட்டபூர்வ கால எல்லைக்குள் அகதி அந்தஸ்து கோரியிருந்தாலும், தவறுதலாக சட்டவிரோத குடிவரவாளர்களாகக் கணிக்கப்பட்டு சிறை வைக்கப் படுகின்றனர் என்பது துரதிஷ்டவசமானது. யானைக்கும் அடிசறுக்கும். இறுதியில் கிட்டத்தட்ட மூன்று மாத கால தாமதத்தின் பின் அமெரிக்க குடிவரவுத் திணைக்களத்தின் தவறு உணரப்பட்டு அடுத்தநாள் தடுப்புக்

காவலில் இருந்து பிணையில் விடுவிக்கப்படும் நிலையில் உள்ளனர்.

“அமெரிக்கா” நாவல் இப்பகுதியுடன் நிறைவு பெறுகிறது.

நாடு விட்டு நாடு வந்து அனாதரவான சூழ்நிலையில் சிறையில் அடைக்கப்படும் அவர்களது மன உணர்வுகளும், உறவுகளின் நிலையை எண்ணிய ஆற்றாமையும், சந்திக்கும் பல்நாட்டு கைதிகளுடனான அனுபவங்களும், நிராகரிப்புகளும் உதவும் கரங்களும் ஆறுதல் தேறுதல்களும் பெறுமதி மிக்க வாழ்க்கை அனுபவங்களை இவர்களுக்குத் தருகின்றன. உறவுகள் பிரிக்கப்பட்டு உணர்வுகள் அழிக்கப்பட்ட அகதிகளை, தனிமைப்படுத்தல் என்னும் மன அழுத்தத்திற்குள் தள்ளுவது, அவர்கள் மீளவும் தமது சொந்த நாட்டுக்கு திரும்பும் விருப்பினை தாமாக வெளிப்படுத்துவதற்காகவே என்ற அரசின் தந்திரமான நடவடிக்கை தெளிவாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

சிறுவயதில் தான் விரும்பும் நாடாக அமெரிக்காவை மிக உயர்ந்த இடத்தில் வைத்திருந்த இளங்கோ, இந்த அனுபவத்தின் பின் ஒருபோதும் அவ்வாறு நினைக்க மாட்டான் என்ற வரிகளின் பின்னிருக்கும் வெறுப்புணர்வு சார்ந்த ஆதங்கம் மனம் கொள்ளப்பட வேண்டியது. அது போலவே எண்பத்து மூன்று இனக்கலவரத்தின் உளவியல் சமூக மாற்றமாக இளைஞர்கள் இயக்கத்தில் சேர்கிறார்கள் என்பதைக் கேள்வியுற்று, கோழைகள் போல உயிர் தப்ப வெளி நாட்டுக்கு ஓடி வந்த இளங்கோ போன்றவர்கள் தம்மை நினைத்து குற்ற உணர்வு கொள்வதும் நுணுக்கமான உணர்வுநிலை. இன்று புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் அன்றைய இளைஞர்கள் பலருக்கும் இது பொதுவான உணர்வாகவே இருக்கும்.

வெளிநாடுகளில் வாழும் தமிழர்கள் இலங்கை அரசின் இனத்துவேச நடவடிக்கைகள் பற்றி அங்குள்ள அரசுக்கும் மக்களுக்கும் அறிதலை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற உணர்வால் கதைமாந்தருடாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு இருப்பது, இவ்வாறாக புலம்பெயர்ந்த பலரின் உள்ளக் குறுகுறுப்பு மற்றும் குற்ற உணர்வு காரணமாகவே என்ற நியாயமான மனநிலையும் கூறப்பட்டுள்ளது. நாவல் முதலில் எழுதப்பட்ட தொண்ணூறுகளின் கால கட்டத்தில் மட்டுமல்ல இன்றும் இத்தகைய தூண்டல்கள் அவசியமானதாகவே இருக்கின்றன.

அமெரிக்கா நாவலின் தொடர்ச்சியாக “குடிவர வாளன்” அமைந்திருக்கிறது. நாளை விடுதலை எனும் நிம்மதியுடன் எண்பத்து மூன்று இனக்கலவர நாட்களின் கொடிய நிகழ்வுகளை “சலனப்படமாகக்” காணும் இளங்கோவின் அக்காலகட்டம் பற்றிய நினைவலைகள், வாசகரை மீண்டும் அந்த அவலநாட்களுக்குள் இழுத்துச் சென்று பதற வைக்கின்றன. இனக்கலவரத்தில் நிர்வாணமாக்கப்பட்டு எரியூட்டப்படும் தமிழர்களும் வெலிக்கடை சிறைச்சாலைப் படுகொலைகளும் இளங்கோவின் அனுபவப் பதிவாக மீண்டும் மனதை ரணமாக்குகின்றன. படைப்பாளி கூறியிருப்பது போல இது ஆவணப் பதிவாகவும் அமைகிறது. சிறுபான்மையான தமிழர்களைப் போலவே பெரும்பான்மையினரான சிங்கள மக்களுக்கும், ஒரு சிறுபான்மை உணர்வும் அதன் காரணமான அச்ச உணர்வும் உண்டு என்பதும்

இவ்விடத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. காரணம் எமக்கு அருகிலிருக்கும் தமிழக மக்கள். சிங்கள மக்களின் பாதுகாப்பற்ற உணர்வும் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டிய நியாயங்களைக் கொண்டுள்ளது.

அகதிகளுக்கான சட்டபூர்வமான ஆவணங்கள் ஏதுமற்ற நிலையில் “பிணையில் விடுவிக்கும் பத்திரம்” ஒன்றை மட்டுமே சட்டபூர்வ ஆவணமாகக் கொண்டு சிறையில் இருந்து வெளிவரும் இவர்கள், தொழில் ஒன்றைத் தேடி தம்மை நிலை நிறுத்துவதற்கும், உயிர் வாழ்தலுக்கும் தப்பிப் பிழைத்தலுக்குமான பெரும் போராட்டத்தினை இந்நாவல் கூறுகின்றது. தமது படிப்புக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்ற வேலை ஒன்றைத் தேடுவதற்கு சமூகக் காப்புறுதி இலக்கம் முக்கியமென்பதை உணர்ந்து அதற்கான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். நியூயார்க் சட்டத்தரணி அனில்மானின் உதவியினை நாடும் இவர்கள் அவராலும் ஏமாற்றத்துக்கு உள்ளாகின்றனர். இக்கால கட்டத்தில் தமது கல்வித் தகைமைகளுக்கு சற்றும் பொருத்தமற்ற உடல் உழைப்பைக் கோரும் பல தரப்பட்ட கீழ் மட்ட வேலைகளை குறைந்த சம்பளத்தில் செய்கின்றனர். விடிவு கிடைக்கும் என்ற மன நம்பிக்கையை உறுதியாய் பற்றி இருக்கின்றனர். ஆனால் ஏமாற்றங்கள் தொடர்கின்றன. தமது மனித உரிமைகள் மீறப்பட்டது நிர்வாகத்தின் தவறான நடட ஈடு கோரும்படி கூறிய சட்டத்தரணி, பின்னர் அமெரிக்க இராஜாங்க திணைக்களத்தின் அழுத்தம் காரணமாக பின்வாங்குகிறார். இதன் பின்புலத்தில் பணம் கைமாறலும் உள்ளதா என இவர்கள் சந்தேகிக்கும் இடம் பேரதிர்ச்சி அடையச் செய்கிறது. இவர்களின் வழக்கு வெற்றி பெற்றால் அது ஏனைய அகதிகளுக்கும் உதாரணமாகி விடுமோ என்ற வெளிப்பாடு “மனித உரிமைகளின் காவலன்” என்ற அமெரிக்க நாட்டின் மீது பெரும் சஞ்சல உணர்வினை ஏற்படுத்துகிறது.

ஒரு வருடகால அலைக்கழிவின் பின் இளங்கோ முன்பு திட்டமிட்டபடி அகதிகள் விடயத்தில் நெகிழ்ச்சியான போக்குடைய கனடா செல்வதற்கு முடிவு செய்கிறான். சட்டவிரோதமாக கனடாவுக்குள் நுழைய முற்படும் அவனது திட்டம் ஆபத்துக்கள் நிறைந்தது எனினும் தன்னம்பிக்கையுடன் தனது பயணத்தை தொடங்குகின்றான். முதல் நாள் இரவு தனது குறிப்பேட்டில் தனது மனதை உறுத்தித் தாக்கிய பல விடயங்களைப் பதி கிறான். (பக்கம் 199 தொடக்கம் 202) நாவலில் அனைவரும் அவசியம் வாசிக்க வேண்டிய அதிமுக்கிய பக்கங்களாக இவற்றைக் கொள்ளலாம்.

ஏனெனில், சில படைப்புகள் இறுதியில் சொல்லப்படும் வசனங்களால் அல்லது கேட்கப்படும் கேள்விகளினால் தமது உச்சக்கட்ட வெளிப்பாட்டினைத் தருகின்றன. அமெரிக்கா, குடிவரவாளன் ஆகிய இரு படைப்புகளும் இவ்வகையைச் சார்ந்தவை. சர்வ தேசத்தின் பொலிஸ்காரனாக மனித உரிமைகளுக்குப் பெயர் போன ஒரு நாட்டின் மீது, பாதிக்கப்பட்ட ஒரு அகதியினால் முன்வைக்கப்படும் கேள்விகள் அதன் நியாயத்தன்மை காரணமாக படைப்புக்கு மிகுந்த பெறுமதியையும் புதிய பரிமாணத்தையும் தருகின்றன. பலரின் கனவுலகமாகத் திகழும் அமெரிக்காவின் இருண்ட பக்கங்களையும், ஆரோக்கியமான பக்கங்களையும் இளங்கோ தன் மன வெளிப்பாடுகளாகப் பதிவு

செய்கிறான். அத்துடன் அகதிகளுக்கு வேலை வாய்ப்பு பெற்றுத் தருவதாக ஏமாற்றும் முகவர்களும், அகதிகளின் விடயத்தில் பராமுகமாக நடக்கும் சில புலம் பெயர் அமைப்புகளும் இளங்கோவின் கணிப்பிலிருந்து தப்பவில்லை. இளங்கோவினால் முன்வைக்கப்படும் மூன்று கேள்விகள் அதிமுக்கியமானவை.

வாழ்வதற்கு வழிகள் பல கொண்டிருக்கும் ஒரு நாட்டில் சுகித்திருக்கும் மக்கள் ஒருபுறம்; உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட மக்கள் கூட்டம் மறுபுறம். தமது நிலை கருதி குறைந்த வேதனத்தில் கடின உழைப்பைத் தரும் மில்லியன் கணக்கான சட்டவிரோத குடிகளின் உழைப்பில் வசதி படைத்த மக்கள் சுகித்து வாழும் போக்கு எப்பேர்ப்பட்ட அந்தி?

ஒருகாலத்தில் செல்வம் நாடி இந்த மண்ணுக்கு சட்டவிரோதமாகப் படையெடுத்து, இம்மண்ணின் பூர்வ குடிகளை நிர்மூலமாக்கிய ஐரோப்பியரின் வழித் தோன்றல்களான இன்றைய பெரும்பான்மை நவ அமெரிக்க மக்கள், இன்று பல்வேறு அரசியல் பொருளாதார காரணங்களுக்காக இங்கு படையெடுக்கும் மக்களை சட்டவிரோத குடிகளாக்கி சிறுமைப் படுத்துவதற்கு தார்மீக உரிமை இருக்கிறதா?

தமது தேசிய பாதுகாப்பு நலன்களுக்காக உலகெங்கும் அரசியல் இராணுவ ரீதிகளில் புகுந்து விளையாடியும், வலிமை குன்றிய நாடுகள் மீது ஆதிக்க மனப்பான்மை கொண்டு அமெரிக்கா தொடுக்கும் ஈவிரக்கமற்ற போர்களினாலும் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் இங்கு அகதிகளாக வந்தால் ஏற்பதில் தயக்கமென்ன?

இவ்வாறாக தன் மன ஆதங்கங்களை இளங்கோவினுடாக வெளிப்படுத்தும் படைப்பாளி, அமெரிக்காவின் ஆற்றலும் நம்பிக்கையும் மிகுந்த ஆரோக்கியமான பக்கங்களையும் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை. அவை பலராலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டு உள்ளன. துரதிஷ்ட வசமாக அகதிகளில் இந்நிலை கண்டவர்கள் ஒரு பகுதி எனில் அமெரிக்கா பலரின் கனவு தேசமென்பதும் சென்றடைந்த அகதிகளில் பலர்

இன்று மேனிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதும் உண்மை.

நாவலில் மனதில் நிலைக்கும் மனித நேயம் கொண்ட பாத்திரப் படைப்புகளாக இடர் மிகுந்த நாட்களில் வேலை வாய்ப்பினைத் தந்த ஹரிபாபு, வாடகை வீட்டு உரிமையாளர்கள் அஜித் பத்மா தம்பதி, தடுப்புக் காவலில் இருந்து இவர்கள் விடுதலை பெற முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும் கிறிஸ்தவ பாத்திரியார் ஏபிரகாம், வேடிக்கையாகப் பேசினாலும் “அமெரிக்கா உங்களை நிச்சயம் வாழவைக்கும்” என நம்பிக்கை அளித்து ஆலோசனைகள் கூறும் குடிவரவுத் திணைக்கள அதிகாரி டிம் லாங்கின், உருக்கமான ஒருதலைக் காதலுடன் ஏங்கும் கோஷ், “பாப் பாடகி சிந்தி லோப்பரின்” உருவச்சாயல் கொண்ட ரயில் சிநேகிதி ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். அதே சமயம் அகதிகளுக்கு உதவுபவர்கள் போல பொய்முகம் காட்டி ஏமாற்றும் ஸ்பானிஸ்காரன் பப்லோ, சட்டத்தரணி அனிஸ்மான் போன்றவர்களும் வெறுப்புடன் நினைவு கூரப்பட வேண்டியவர்களே.

உலகெங்கும் போர்களுக்கும் அவை சார்ந்த பிரச்சனைகளும், ஆதிக்க நாடுகளினால் தமது நலன் கருதி உருவாக்கப் படுகின்றன என்பதும் அகதிகள் தாமாக உருவாவதில்லை, ஆதிக்க சக்திகளினால் உருவாக்கப் படுகிறார்கள் என்பதும், தாமதிக்கப்பட்ட நீதி மறுக்கப்பட்ட நீதியே என்பதும் வாசிப்பின் அனுபவமாகப் பெறப்படுகிறது.

கனடாவிற்கான பயணத்தை ஆரம்பித்திருக்கும் இளங்கோவிற்கு அவன் மனம் விரும்பும் பாரதி பாடலொன்றின் சில வரிகளால் வாழ்த்துவதே சிறப்பானதாக இருக்கும்.

“இன்று புதிதாய் பிறந்தோமென்று நீவிர்
எண்ணமதைத் திண்ண முறு இசைத்துக்கொண்டு
தின்று விளையாடி இன்புற்றிருந்து வாழ்வீர்
தீமையெலாம் அழிந்துபோம் திரும்பி வாராஹு
ranjani.subra54@gmail.com

மேகமகள் தூரிகா தீட்டுகின்றான்
வண்ணத்தூறலாய்.

எது இது என் வீட்டு வாசலா?
இல்லையேல் ஏதும் குளத்தடி ஓரமா?

அவள் முத்தமிட்டு அசையும்
இசையாக மூச்சு எனும் சாரலில்
குளிராகின்றாள்.

வார்ந்து வடியும் வானக்கடல் ஏரி
களப்பென கண்டு கலக்குதே
என் கண்மணி தூரவில்.

முத்தம் போர்த்தும் கண்ணாடிச்
சிதறல்களை மொத்தமாய் சேர்த்துவிட
முனைந்தது சிறு விழிகள்.

மழை

முயற்சிக்கும் முன்னே
சத்தத்தூறலாய் சரமாரியாகி
சலவை செய்யத் தொடங்கியது பூமியை.

நுரைத்துத் தெறிக்கும்
குமிழ்களில் கரைந்தும்
சிதைந்தும் இடம் மாறும்
கூழாங்கற்களாக
குழந்தையானது உள்ளம்.

தூவானத்தில் தொலைந்த
புத்துணர்வு பூரித்து நனைந்தது
தூறலின் சாரலில்.

பிரம்மியா

11 குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே...

■ கோகிலா மகேந்திரன்

“கருணையாலிந்தக் கடலுலகம் காக்கும் வருணனே” என்று ஓளவைக்கிழவி பாடுகின்ற போது, உயிரற்ற வருணதேவனுக்கு கடல் துழந்த இந்தப் பேருலகைக் காக்கின்ற அளவுக்குத் தயை இருக்கிறது என்று கற்பனை செய்கிறார்.

உயிர்களிலே முதல் நிலையில் வைத்துப் பார்க்கப்படுகிற மனிதப் பெற்றோர்களைப் பொறுத்த வரையில், பிள்ளை பிறக்கு முதலே அதன் மீதான அன்பு ஆரம்பமாகின்றதெனினும், பிறந்தபின் அவர்கள் காட்டக் கூடிய அன்பு வேறு பல பரிமாணங்களைப் பெறுகிறது.

அன்பு என்றால் என்ன?

“இதென்ன கேள்வி?” எல்லோருக்கும் தெரியுமே என்கிறீர்களா?

“அன்பு” என்பது மிக அதிகம் பாவிக்கப்படுகின்ற ஒரு சொல், எல்லாரும் எதிர் பார்க்கின்ற ஒரு விடயம், அதிகளவு நன்மையையும், அதிகளவு சிக்கலையும் உருவாக்குகின்ற ஒரு விடயம் என்பதெல்லாம் உண்மையாயினும், அன்புக்கான வரைவிலக்கணம் மிகக் கடினமானது. அன்பைப் பற்றிச் சரியாக விளங்கிக் கொள்வதும் கடினந்தான்.

பருமட்டாகச் சொல்வதாக இருந்தால், அன்பு என்பது அடிப்படையில் வீரியமிக்க நேர் உணர்வு. ஒரு விடயம், பொருள் அல்லது உயிர் மீதான பெரு விருப்பையும், பாரிய மகிழ்வையும் கொண்டு வரக் கூடியது. அது யார் மீது, அல்லது எதன் மீது, எப்போது, எப்படி எங்கே காட்டப்படுகிறது போன்ற பல வேறு விடயமாற்றங்களால் பாசம், காதல், பக்தி, நேசம், ஆசை, தயை என்று பல்வேறு நாங்களைப் பெறுவது. இச் சொற்கள் முற்றிலும் வெவ்வேறு அர்த்தங்களைக் கொண்டும் வரும். பல சமயங்களில் ஒரே பொருள் தருவதாயும் இருக்கும். பல சந்தர்ப்பங்களில் தெளிவின்றி இருக்குமாயினும் கூடப் பிள்ளை மீது பெற்றோர் அன்பு காட்டுவது மிக மிக முக்கியம்.

பிறந்தவுடன் தாயார் குழந்தையை இரு கைகளாலும் தூக்கி அணைத்துக் கொள்ளுதல் பாலாட்டுதலும் அன்பின் வெளிப்பாடு என்பதில் ஐயமில்லை. அந்த வயதில், அது ஆண்குழந்தையோ, பெண்குழந்தையோ, தந்தையும், ஏனைய குடும்ப அங்கத்தவர்களும்

அணைத்துக் கொள்வதும் கூட அன்பு தான். அது பிள்ளைக்கு மிக ஆரோக்கியமானது. தான் புதிதாகத் தரிசிக்கும் இந்த உலகில் பாதுகாப்பு உணர்வைத் தருவது. அதே சமயத்தில் கட்டினைமைப் பருவத்துப் பெண் பிள்ளையைத் தந்தையோ வேறு ஆண் உறவினர்களோ அணைத்து முத்தம் கொடுப்பது பொருத்தமற்றது. அச் செயல் சட்டரீதியாகக் குற்றமானது என இன்று மேற்கு நாடுகள் பல வரையறை செய்துள்ளது என்பது எம்மில் பலருக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். எமது கலாசாரத்தில் பொதுவாகவே பருவ வயதுப் பெண்பிள்ளைகளை ஆண்கள் யாரும் தொடாது இருக்கும் வழக்கம் மிக நீண்ட காலமாக இருந்து வந்த மிகப் பாதுகாப்பான ஆரோக்கியமான ஒன்று. பெற்றோர் அன்பு காட்ட வேண்டிய முறை கூட வயதோடும் வளர்ச்சி விருத்தியோடும் மாற்றமடைகிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

இன்று பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளுக்காக ஏராளமான பணத்தை விட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கிற அளவுக்கு அவர்களுடன் அன்பை விட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்று நினைப்பதாகத் தெரியவில்லை. தமிழ் மொழியின் நீண்ட காலப் பிரயோகத்தைப் பார்த்தால் ஒரு விடயம் தெளிவாகப் புரியும். தமக்கு மிகப் பிடித்த மானவர்களை அன்பே, உயிரே, அமுதே, அருங்கனியே, கண்ணே என்று அழைக்கும் வழக்கு எமது மொழியில் இருக்கிறது. அமுதம் பாற்கடலைக் கடையும் போது வரும் என நம்பிய அரும்பொருள். அருங்கனி என்பது ஓளவையோடு தொடர்புடைய நெல்லிக்கனி போன்ற ஒன்று என வைத்தால் ஆயுளை அதிகரிப்பது. அன்பு இவற்றுக்குப் சமமானது. உயிருக்கு நிகரானது. யாரும் தமது காதலுக்குரியவர்களைப் பொருளே பணமே, காசே என்று அழைப்பதில்லை. செல்லமே என்று விழிக்கும் பழக்கம் இருக்கிறது என்பீர்கள். செல்லம் எனப் பொதுவில் கூறப்படுவது பதினாறு செல்லங்களின் மொத்தம் தனியே பொருட் செல்வம் மட்டும் இல்லை. அப்படியெனின் அதுவும் உயர்வானதுதான்.

அன்போடு வாழ்ப்படும் வாழ்க்கை ஒரு போதும் சலித்துப் போவதில்லை என்பதால் எமது இலக்கியங்களிலும், காவியங்களிலும், சமயங்களிலும் அன்பைப் பற்றி மிக அதிகளவு பேசப்பட்டுள்ளது.

“அன்பின் வழியது உயிர் நிலை” என்பார் வள்ளுவர். “அன்பினில் விழைந்த ஆரமுதே” என்று மணிவாசகப் பெருமான் இறைவனை விழித்தார். “அன்பு தான் வாழ்வு. அன்பு தான் வாழ்வின் ஒரே ஒரு சட்டம்” என்றார் விவேகானந்தர். உலகில் எத்தனை மொழிகள் உள்ளனவோ அத்தனையும் அன்பைப் பற்றி உயர்வாகப் பேசியே உள்ளன. ஷேக்ஸ்பியர் என்ற மிகப் பெரும் புகழ் பெற்ற நாடகாசியர் அன்பைப் பற்றி இவ்வாறு சொன்னார்.

“Love alters not with his
brief hours and weeks
but bears it out even to
the eolge of olom”

ஆம்! அன்பு இறப்பு வரை, இறுதி அழிவு காலம் வரை தொடர்ந்து வரும்! தாசூர் என்ற பெருங்கவிஞரின் கருத்துப்படி “அன்பின் முடிவு இன்ப துன்பமல்ல. அன்பின் முடிவு அன்பேதான்!”

பிறந்தவுடன் குழந்தை பேசாது. அதன் மொழி அழகை மட்டுமே! ஆயினும் அன்புடைய அம்மாவுக்கு வெவ்வேறு வகையான அதன் அழகையின் அர்த்தங்கள் புரியும். எது பசியால் வரும் அழகை, எது சிறுநீர் கழித்து விட்டதைக் கூறும் அழகை, எது நித்திரை வருவதைச் கூட்டும் அழகை, எது “அம்மா எனக்கு நுளம்பு கடிக்குது” என எச்சரிக்கும் அழகை, எது அம்மா என்னைத் தூக்குங்கள்” எனக் கோரும் அழகை என அவற்றின் வேறுபாட்டைப் புரிந்து கொள்ளும் அம்மா குறித்த தேவையைக் குறித்த நேரத்தில் பூர்த்தி செய்துதன் அன்பை உறுதிப்படுத்துவார்.

பிள்ளையோடு நிறையவே பேசுவார். “ஓ.. பசிக்குதா? இந்தா அம்மா வந்திட்டனே” என்று உரத்தே கூறுவார். பிள்ளைக்காக நிறையவே பாடல்களைப் பாடிக்காட்டுவார். பிள்ளை காலையில் நித்திரை விழித்தவுடன் கையைக் காலை அசைத்து விளையாடும் இரண்டு மாத வளர்ச்சியின் போது “ஓ... விளையாடுறீங்களா?... ”

“அம்மா நான் விளையாடப் போறேன் - கையில் அன்புடன் பட்சணம் தந்தனுப் பென்னை சும்மா நான் உட்கார மாட்டேன்...” என்று பாடிச் சிரித்து மகிழ்வார். பிள்ளை போடும் எந்த ஒரு சத்த திற்கும் மகிழ்வான எதிர்வினையாற்றுவார். கொஞ்சம் வளர வளரப் பிள்ளையின் செயல்கள் மொழி ஆகிய வற்றுக்குப் பொருத்தமான பாராட்டு அல்லது ஊக்கு விப்புக் கொடுப்பார்.

“பிள்ளையை வேலைக்காரியிடம் ஒப்படைத் தாயிற்று. இனி மாலையில் பார்க்கலாம்...” என்று செயற்படும் அம்மாவிடம் பிள்ளை அன்பைப் பெறுவது அருமை. பிள்ளையை இன்னொருவரிடம் கொடுக்க வேண்டி நேரும் போது அது அப்பாவாக, அம்மம்மாவாக, அப்பம்மாவாக, பெரியம்மாவாக, சின்னம்மாவாக இருந்தால் நல்லது.

பிள்ளை ஏறத்தாழ ஒரு வயதில் நடக்கத் தொடங்கியதும் அன்புள்ள பெற்றோர் முதலில் வீட்டுக்குள்ளும், பின்னர் வளவிலும், அதன் பின்னர் வீட்டுக்கு வெளியிலும் தெருவிலும் பிள்ளையோடு சேர்ந்து சுற்றிப்பார்த்து, சூழலை அவதானித்து விடயங்கள் பலவற்றைப் பற்றியும் பேசுவர்.

“இது மல்லிகைப்பூ” என்பதிலிருந்து “இது மாங்கன்று” என்பது வரை வளவில் தொடங்கும் கதை, “அது ஆகாயம். நீல நிறம்” என்று வெளியில் விரியும் வயது கூடக்கூட வசனங்கள் பெரிதாகவும் ஆழமாகவும் வரலாம். பிள்ளைக்கு நாலு, ஐந்து வயதாகும் போது, “பச்சை மணிக்கிளியே!” என்றுபாரதி பாடிய கிளி உது தான். “பந்திட்டுது...” என்று கூறக்கூடிய அம்மா, பாரதியின் அப்பாடலைக் காம்போதியில் பாடிக்காட்டுவாராயின் பிள்ளை அதிர்ஷ்டம் செய்தது எனலாம். “பாரதியா? யார் அது?” என்றுபிள்ளை கேட்கும். “அவன் பெருங் கவிஞன்” என்பதோடு நிறுத்தலாம். பிள்ளை ஒரு காலத்தில் பாரதியை முழுதாகப் படித்து ரசிக்கும். இந்தச் செயல் பெரும் அன்புச் செயல் தான்.

வீட்டில் கூட்டுக் குடும்பம் அமையுமாயின், வீட்டில் உள்ள அனைத்து அங்கத்தவர்களுடனும் பிள்ளை நிறையவே பேசுவதைப் பெற்றோர் ஊக்குவிப்பர். மெல்ல மெல்ல வீட்டு அங்கத்தவர்

தவிர்ந்த மற்றவர் களுடனும் பிள்ளை உரையாட வழி காட்டலாம்.

“வீட்டுக்கு வேறு யாரும் வந்தால், அறைக்குள் போய்விட வேண்டும்” போன்ற கட்டுப்பாடுகள் பிள்ளையின் நேரான விருத்திக்கு ஊறு விளைவிப்பவை. “மதுப் பாவனையாளர்களும், போதைப் பாவனையாளர்களும் பிள்ளையைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யக் கூடியவர்களும் வீட்டுக்கு வராமல் இருப்பதைக் கவனிப்பது பெற்றோரின் கடமை என்பது வேறு விடயம்.

பெற்றோர் வீட்டுப் பணிகளை ஆற்றும்போது, சிறு பிள்ளைகள் தாம் அதைப் போலச் செய்ய முனைவர். “ஆ... ஆ... ஐயையோ... வேண்டாம்” என நிறுத்த வேண்டாம். வயதுக்குப் பொருத்தான முறையில், ஆபத்தற்ற முறையில் பிள்ளை அப்பணிகளை ஆற்றவும், பெரியவர்களுக்கு உதவவும் ஊக்கப்படுத்தலாம். அந்தச் செயலுக்கான படிமுறைகளை மெல்ல மெல்லக் கற்றுத் தரலாம்.

பெற்றோரே பிள்ளையின் “இணைப்பு உருவங்கள்” (வெளி உலகுடன்) என்று இணைத்தல் கொள்கை பேசும். வீட்டின் செயற்பாடுகடன், அங்கத்தவர் நடத்தைகள், உறவுகளின் வகிப்புகள் போன்றவற்றில் தெளிவான எல்லைகளை வரையறை செய்து பிள்ளைக்குத் தெரியப்படுத்துவதும் அன்பின் வெளிப்பாடுதான்.

பிள்ளை மிக விரும்பும் ஒரு செயற்பாட்டுக்கு அல்லது பொருளுக்கு, “இல்லை” என்று கூற வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் பல வரலாம். “இல்லை” என்று கூறி விட்டால், “அன்பு இல்லை” என்பது அர்த்தில்லை. பிள்ளை கேட்பதெல்லாவற்றையும் வாங்கிக் கொடுப்பதும், விரும்பிய எல்லாவற்றையும் செய்வதுமே “அன்பு” என்று பல பெற்றோர் கருதுகிறார்கள். “இல்லை” என்று கூறநேரும் போது, அதற்கான தெளிவான விளக்கத்தைக் கூறுவதுடன், மாற்றீடுகளை முன் வைக்கலாம். பெற்றோர் தமது விருப்பத்தையும் கூறலாம். “மிக்ஸர் பக்கள்” வாங்கித் தாங்கோ பாடசாலை இடைவேளையில் சாப்பிட என்றுபிள்ளை கேட்டால் அதை உண்பதால் வரக்கூடிய தீங்குகளை விரிவாக எடுத்துக்கூறி அம்மா செய்து தரும் மோதகம் அல்லது வடை சாப்பிடலாம் என்று மாற்றுவழி கூறி அது வீட்டில் செய்து கொடுப்பதை உறுதிப்படுத்துவது நல்லது.

பிள்ளைக்கு கட்டாயம் வழங்க வேண்டிய உணவு, உடை, விளையாட்டு போன்றவற்றில் பிள்ளைக்கு ஓரளவுக்காவது தெரிவு செய்யும் உரிமையை வழங்க வேண்டும். இன்று இரவு இடியப்பமா, பிட்டா என்று “சயமுடிவு” எடுத்து அம்மாவுக்கு அறிவிக்கப் பிள்ளையை அனுமதிக்கலாம். உறவினர் வீட்டுக்குச் செல்லும் போது அணிவதற்கும் பெற்றோர் தெரிவு செய்த மூன்று உடைகளில் விரும்பிய ஒன்றை அணியப் பிள்ளைக்கு உரிமை வழங்கலாம்.

அன்பு நிறைந்த பெற்றோர் பிள்ளை உறவு தனித்துவமான முக்கியம் பெறுவது பிள்ளையின் எதிர்கால உணர்வுப் பாதுகாப்பு உளநலம், பண்புகள், ஆளுமை, விருத்திப்புகள், சந்தோஷம், வெற்றிகரமான வாழ்வுக்கான நிகழ்தகவு ஆகியவற்றுக்கும் பெற்றோர் அன்புக்கும் தொடர்புண்டு.

கூர்ப்பில் எம்மை விடத் தாழ்வான சில விலங்குகளில் இந்தத்தாய் அன்பு ஓர் இயல்புக்ககமாக

மிக நல்ல முறையில் வெளிப்படுவதை அவதானிக்கலாம். “ஓரங்குட்டான்” அம்மா பற்றி முன்னரும் ஒரு தடவை குறிப்பிட்டிருந்தேன். தனது குட்டி “எங்கே உணவு தேடுவது”, “எதை எப்படிச் சாப்பிடுவது”, “படுக்கைக்குப் பொருத்தமான இடம் ஒன்றைக் கட்டுவது எப்படி” போன்ற திறன்கள் மிகப் பொறுப்போடு கற்பிக்கும் மிகச் சிறந்த அன்பு அம்மாவாக விலங்கியலாளர்களால் அது பெயரிடப்படுகிறது.

யானை தனது குட்டியை அடிக்கடி அன்புடன் தொட்டுப் பார்க்கும் குட்டிக்கு மிகச் சிறந்த அன்புப் பாதுகாப்பு வழங்கும் விலங்காக யானை கருதப்படுகிறது. பெரிய யானைகள் பல கூட்டமாக இடம் பெயரும் போது, குட்டியை எப்போதும் நடுவில் விட்டுத்தாம் அதைச் சுற்றி வட்டவடிவில் அசைந்து கொண்டிருக்கும் அழகு கவனிப்பைப் பெறுவது. எதிரிகளிடமிருந்து குட்டிக்கு வரக்கூடிய தொல்லைகளைத் தவிர்க்கும் அன்பு அம்மா அது. அமெரிக்காவில் மிகப் பிரசித்தமான ஹார்வார்ட் பல்கலைக்கழகம் “பெற்றோர் பிள்ளை உறவும் தொடர்பான ஆய்வு ஒன்றினை மேற்கொண்டது. 268 மாணவர்கள் பங்கு பற்றிய இந்த ஆய்வின் முதற் பகுதி 1938 முதல் எழுபது வருடங்கள் நடைபெற்றது. இரண்டாம் பகுதி 1950 இல் தொடங்கி இன்னும் எழுபது வருடங்கள் தொடர்ந்து செய்யப்பட்டு முடிந்திருக்கிறது. “பல வேறு விசைகளின் கீழ் ஓர் அங்கி செல்லும் பாதை” என்ற

பெருந்தலைப் பின் கீழ் (trajectory) மனிதப் பெற்றோரிடம் அன்பு கிடைக்காத பிள்ளைகளையும், அன்பு கிடைத்த பிள்ளைகளையும், அன்பு கிடைத்த பிள்ளைகளையும் நீண்ட காலத்தில் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது இந்த ஆய்வு. அன்பு கிடைக்காத பிள்ளைகள் அவர்களின் எதிர்காலத்தில் இரத்த அழுத்தம், முடியுருநாடி சம்பந்தப்பட்ட இதய நோய்கள், வயிற்றுப் புண் ஆகிய நோய்களால் பாதிக்கப்படுவதும் மதுப் பாவனையில் ஈடுபடுவதும் மற்றவர்களை விட இரு மடங்கு அதிகம் என நிறுவியுள்ளது. இந்த ஆய்வின் முடிவு. அதே சயத்தில் சுய கணிப்பு நிறைந்த மனிதர்களாக வளர்தல். கல்வியில் உயர் உடைவு மட்டம் பெறுதல் ஆகியவை அன்பு கிடைக்கப் பெற்ற பிள்ளை களில் அதிகம் இருப்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

ஆகவே பெற்றோர்கள் வீட்டிலே பிள்ளையோடு கத்திப் பேசுவது அடிப்பது உட்பட எல்லாவிதமான வன்முறைகளும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். தவிர்வும் வீட்டின் அங்கத்தவர்கள் அடிக்கடி தமக்குள் விவாதித்துச் சண்டை பிடிப்பதையும் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

அன்பைக் காட்ட முடியாவிட்டால்,
“என்பெலாம் பற்றி எரிகின்றதையேயோ!”
என்று பின்னர் குழற வேண்டியது தான்!

(தொடர்ந்து பேசுவோம்)

இருளின் மௌனச்சிறகுக்குள்
அடைபட்டு நிற்கின்றன
மர்மத்தின் ஒளிச்சிதறல்கள்
தன்னை மறைத்த வண்ணம்

இரவின் வெளிகளில்
நடந்தேறிய பல
சரித்திர நிகழ்வுகளின் தடயச்சுவடுகள்
அழிக்கப்பட்டு விட்டன

மின்மினிப் பூச்சிகளின்
வெளிச்சத்திற்கு பயந்து
மரணித்த உண்மைகள்
மறுக்கப்பட்ட நியாயங்கள்

புதைக்கப்பட்ட ஜீவவித்துக்களும்
புதையுண்டு கிடக்கின்றன
அழிவுறா நெகிழியுறைகளாய்
நிஜங்களை இழந்து

நிழல்தீயாய் உலவுகின்ற
உயிர்களின் ஓலங்கள்
விகாரக்குரலாய் ஒலிக்கின்றன-இன்னும்
மௌன இராக்களின் எல்லைகள்
தாண்டி.

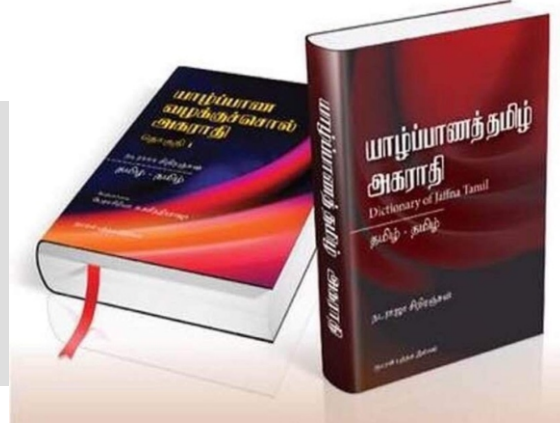
மௌன இராக்கள்

- ஜேன்சலா வைத்தியாம்பிள்ளை

“யாழ்ப்பாணத் தமிழ் அகராதி” இக்கு இன்று வயது மூன்று

பேராயர் கலாநிதி எஸ்.ஜெபநேசன்

திரு.நடராசா சிறிரஞ்சன் தொகுத்த யாழ்ப்பாணத்தமிழ் அகராதி 2019 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அதன் திருத்திய இரண்டாவது பாதிப்பைக் கொண்டு வரும் முயற்சியில் சிறிரஞ்சன் அவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளார் என்றறிந்துமிருந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

யாழ்ப்பாணத்திற்கும் அகராதி ஆக்கத்திற்கும் நீண்டகால தொடர்புண்டு. நிகண்டுகளையே சொல்லின் பொருளை அறிவதற்கு சாதனமாகக் கொண்டிருந்த தமிழ் மக்களுக்கு மேனாட்டுப் பாதிரிமார் அகராதிகளை உருவாக்கி அளித்தனர். அகராதிகளின் ஜாம்பவான்கள் என்று கருதப்படும் லீவை ஸ்போல்டிங் அவர்களும், மைரன் வின்ஸலோ அவர்களும் உடுவிலையே தமதுபணிக்களமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

தமிழ் ஆங்கிலம் அகராதிகளில் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது “A comprehensive dictionary of low and high Tamil” என்ற அகராதியாகும். இதனை மைரன் வின்ஸலோ அவர்கள் சென்னையில் 1865ம் ஆண்டு பதிப்பித்தார். மேனாட்டு மதத் தொண்டர்களைத் தொடர்ந்து நம்மவர்களும் அகராதிகள் தொகுக்களாயினர். அவர்களிலே திரு. வைமன் கதிரவேற்பிள்ளை, சுன்னாகம் குமாரசாமிப்புவலவர், நாவலர் கோட்டம் முத்துத்தம்பி பிள்ளை, பருத்தித்துறை சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரது அகராதிக்கும் தனித்தனி சிறப்புண்டு.

இந்த வரிசையில் கடைசியாக வந்திருப்பது திரு. நடராசா சிறிரஞ்சன் தொகுத்த “யாழ்ப்பாணத்தமிழ் அகராதி” ஆகும். இது காலத்தின் தேவையை நிறைவு செய்யும் அரியதொரு கருவிலும்.

இன்றைய தமிழ்ப் பேச்சையும் எழுத்தையும் விளக்குவதற்காக “க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி” 1992ல் வெளி வந்தது. இந்த அகராதியை உருவாக்கும் பணியில் இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர் சிலர் பங்களித்துள்ளனர். எனினும் அவை பூரணமாக யாழ்ப்பாண மக்களினுடைய சொற்களை விளக்குவதாக, இல்லை. இதனுடைய குறைபாடுகளைப் பற்றி பேராசிரியர் எஸ். சுசீந்திரராஜா எழுதியுள்ளார்.

இலங்கையில், க்ரியாவின் அகராதியைப் பயன்படுத்தும் போது சில பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. வெகுவாக பயன்படுத்துகின்றவர்கள் தான் பிரச்சினைகளை எதிர் கொள்வர். பிறநாட்டவர் இலங்கையில் தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு ஆய்வின் பொருட்டு வரும் போது, முதலில்

தமிழ் மொழியைக் கற்கின்றனர். இங்கு சிங்களவர்களிலும் பலர் தமிழ் கற்கின்றனர். அவர்கள் இலங்கையில் அன்றாடம் வழங்கும் பெரு வழக்குடைய சொற்களைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலை உள்ளது. அவர்கள் பெரும்பாலும் கிரியாவின் அகராதியையே பயன்படுத்துகின்றனர். அவர்கள் அந்த சொல்லை காணோம், ஏன் இந்தச் சொல்ஃபொருள் இல்லை? தமிழ் நாட்டு வழக்கில் இது இல்லையா? என்று குழப்பமடைகின்றனர். அவர்கள் அவ்வாறு கேட்கும் சொற்களையும் அவற்றின் பொருள்களையும் தமிழர்களாகிய நாம் அறிவோம். எனவே, நாம் அவற்றைப் பற்றி அலட்டிக் கொள்வதில்லை. நமக்கும் சில சமயங்களில் சொல், சொற்பொருள் பற்றிய பிரச்சினை எழுவதுண்டு. அது வேறுநிலையில் வேறுவகையாக அமையும்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழில் ஒரு சில குறைபாடுகள் இருந்தாலும் அது தென்னிந்திய தமிழை விட தூய்மை வாய்ந்தது என்பது அறிஞர்களது கருத்து. 1946 ஆம் ஆண்டு அண்ணல் காந்தியின் “மனச்சாட்சி” என்று கருதப்பட்ட மகாகனம் சிறினிவாச சாஸ்திரியார் யாழ்ப்பாணம் வருவதற்கு ஆயத்தம் செய்தார். அப்போது இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒருவர் “நீங்கள் ஏன் யாழ்ப்பாணம் செல்ல விரும்புகிறீர்கள்?” என்று கேட்டபொழுது அவர் “ஏனெனில் அது தூய்தமிழ் பேசும் நாடு என்று அறிந்தேன். அதனைப் பார்க்க வேண்டும். Because, its the land of pure Tamil” என்றார்.

தென்னிந்திய தமிழில் ஆங்கிலம் நன்றாக இழையோடி இருக்கின்றது. அத்துடன் தெலுங்கு, இந்துஸ்தானி, உருது போன்ற மொழிச் சொற்களும் ஊடுருவி உள்ளன.

பேராசிரியர் சுசீந்திரராஜா “இலங்கைத் தமிழ் காலப்போகியில் தமிழ்நாட்டுத் தமிழிலிருந்து பிரிந்து வேறு பெயர் கொள்ள வேண்டிய மொழியாகி விடுமா என்பது ஒரு முக்கிய வினாவாக எழுகிறது” என்கிறார். சேரநாட்டுத் தமிழ், மலையாளமாகியதை அறிவோம். இலங்கைத் தமிழும், தமிழ் நாட்டுத் தமிழும் குறிப்பாக பேச்சிலும், அதன் தாக்கத்தினால் எழுத்திலும் தவிர்க்க முடியாதவாறு வேறுபட்டுக் கொண்டே செல்கின்றன.

தமிழ் நாட்டுக்கு அப்பால் வழங்கும் தமிழ் வகைகளுள் இலங்கைத் தமிழே, தமிழ் நாட்டுத் தமிழிலிருந்து பிரிந்து மிகவும் வேறுபட்டுள்ளது.

நடராசா சிறிரஞ்சன் அவர்கள் இந்தக் குறைகளை நிவிர்த்தி செய்யும் வண்ணமாக யாழ்ப்பாணத்

தமிழ் அகராதியைத் தொகுத்துள்ளார். இப்பிரதேச மக்களிடையே நிலவும் பேச்சு, எழுத்து, இழிசனர் வழக்கு (colloquialism) என்பனவற்றையெல்லாம் தேடித் தொகுத்து இந்த அகராதியை வழங்கியுள்ளார்.

அவற்றிலே விளக்கப்படும் சொற்கள் இன்று யாழ்ப்பாணம் வரும் சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு அருந் துணையாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அத்துடன் மேனாடுகளில் வாழும் புலம் பெயர் தமிழர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கும் அருந்துணையாக விளங்கும்.

நடராசா சிறிரஞ்சன், முதலாவதாக ஆங்கில அகராதியைத் தொகுத்த டாக்டர் சாமுவேல் ஜோன்சனைப் போல், மிகவும் சுவாரஸ்யமாக இருக்கு மாறு இவ்வகராதியைத் தொகுத்துள்ளார். உதாரண வாக்கியங்கள் பேச்சு மொழியில் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசப் பழமொழிகள், கிராமிய பாடல் வரிகள், கை வைத்திய முறைகள், நம்பிக்கை கள், பழக்க வழக்கங்கள் என்பனவும் உதாரணங்களாக கக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் சுவாமி ஞானப்பிரகா சரைப் போல் சொற்பிறப்பிற்கும் இடமளித்துள்ளார். சிங்களம் போர்த்துக்கீஸ் சொற்கள் சுட்டிக் காட்டப் பட்டுள்ளன. பின்வருவன ஆசிரியரின் பரந்த அறிவுக்கும் நகைச்சுவை உணர்வுக்கும் சான்றாகவுள்ளன.

அங்கினேக்கை - ஏறத்தாள அவ்விடத்தில். (Somewhere there) உ-ம்: அங்கினேக்கை போய் தேடிப் பாருங்கோ.

ஓத்த சொற்கள்: அங்க, அங்கினேக்க, அங்கினேக்கை, அங்கை.

அங்கொடை கேஸ் - பைத்தியம் அங்கொடை என்ற இடத்தில் மனநல வைத்தியசாலை இருப்பதனால் அங்கு போக வேண்டியவர் என்ற கேலிக் குறிப்பு.

உ-ம்: அந்த அங்கொடைக் கேசினர் கதையை கேக்காதீங்கோ.

அறுதல் வேசமன் - ஆண் ஒருவரைத் திட்டுமொருமுறை உ-ம்: அந்த அறுதல் வேசமன் என்ற பிள்ளையையும் கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கிப் போட்டான்! ஓத்தசொல்: அறுதல் வேசைமகள்.

அலுப்புக்கேஸ் - 1.தொந்தரவு கொடுப்பவர். உ-ம் அலுப்புக்கேஸ் வருகுது. அவன்ர கதைகளைக் கேட்டாத் தலை வெடிக்கும். நாங்க மெல்ல மாறுவமே? 2. இடத்திற்குப் பொருத்தமல்லாது நடப்பவர். உ-ம்: அந்த அலுப்புக்கேஸ் கோயில் கவியாணத்துக்கு ஜீன்ஸ் போட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கு!

அள்ளி விசக்கு - உரிய பலன் கிடைக்கப் பெறுமா என்று சிந்திக்காமல் மிக அதிகமாகம் செலவு செய்தல். உ-ம்: எலக்கனுக்கு காசை அள்ளி விசக்கின வர். ஆனா அவங்கள் வேண்டித் திண்டிட்டு இவரைத் திரும்பியும் பாக்கிறாங்களில்லை.

ஓத்தசொல்: அள்ளியெறிதல். தொடர்புடைய சொல்: அள்ளி இறைத்தல்

அள்ளிவை - 1. கோள் மூட்டுதல்

உ-ம் இவன் போய் அவனிட்ட என்னத்தை அள்ளிவைச்சானோ தெரியாது குடும்பம் இரண்டாய்ப் போயிற்று! 2. தீங்கு செய்தல்:

உ-ம்: நண்பன் போல் வெளியில் நடச்சுக் கொண்டு உனக்கு அள்ளி வைச்சது அவன்தான்.

மதுராந்தகனின் கவிதைகள்

01. சிவனின் சிகை
புதிய அதிதி
ஆம்ஸ்ரோங்

02. கார்மேகம்
இயங்கும் நெசவுத்தறி
தூறல்

03. மழை வெள்ளம்
நாவூறும் சிறுவன்
பால் தேநீர்

04. சூரியக் கதிர்
வ்ரணக் கோலம்
அரியம்

05. குற்றங்கள்
பிறர் பொறுப்பில்
ஜேசுவின் சிலுவை

06. தோய்ந்த பெண்
தலைதுவட்டுகிறாள்
மழையில் நனைந்தமரம்

07. குளத்தருகே சிங்கம்
தாகத்தில் மான்கள்
உயர் பாதுகாப்பு வலயம்

08. வீட்டில் சாவு
உடன் கட்டை
வளவுப் புவரசு

09. உயரே பறந்த புறா
மீண்டும் கூண்டுக்குள்
விமானம்

10. விழுதோடு ஆலமரம்
வீதியில் முதியவர்
ஊன்று கோல்

11. புவியில் சந்திரகிரகணம்
நிலவில் சூரிய கிரகணம்
பார்வைக் கோணம்

12. கடுங்கோடை
பாயும் நீரோடை
தொழிலாளி வியர்வை

13. பழைய பேருந்து
புதிய விமானம்
வண்ணத்துப்பூச்சி

14. இருண்ட குளம்
நீண்ட சுழியோடல்
பன்னீர்குடம்

15. ஆற்றங்கரை
பட்டக்கிளைகள்
நீர்ருந்தும் மான்கள்

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழை
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சஞ்சிகை அல்வாய் கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கலாநிதி த. கலாமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.